

Поль Половецький

ПРОТИ ТЕЧІЇ

БАТЬКІВЩИНА

Print. NB 133 E. 4th Street, New York, N. Y, 10003

ПОЛЬ ПОЛОВЕЦЬКИЙ

ПРОТИ ТЕЧІЇ

(П'ЯТЬ ДОСЛІДЧИХ ПРАЦЬ
НА СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ТЕМИ)

diasporiana.org.ua

«БАТЬКІВЩИНА»

Нью-Йорк

1 9 6 6

МАНДРІВКА В СИВУ ДАВНИНУ (Невиголошений реферат)

Вп. пані й панове! Коли б хтось із вас запитав мене, чому саме і з якою метою я вибрав цю тему, я відповів би: а тому, — що сьогоднішня всеруйнуюча і всеглинуча гармидерна ситуація у світі цього вимагає від моєї свідомости. Хочу щоб ви зрозуміли глибоко приховані причини явищ сьогоднішнього дня; хочу щоб ви зрозуміли, чому світ чим далі все більше й більше покривається товстою пеленою брехні й обману; чому в світі нема спокою, і, нарешті, чому сталінсько-гітлерівські методи в міжнародній політиці стають, або вже й стали, за офіційною термінологією сильних світу цього, „демократичними” і, навіть, гуманітарними діями.

Я переконаний, що без мандрівки в сиву давнину, базовану на суворо наукових даних, неможливо знайти ключа до розгадки сьогоднішньої ситуації у світі, і неможливо відповісти на питання — чому із зростом цивілізації катастрофічно падає і котиться вниз культура й мораль суспільства; чому головним „ремеслом” модерного суспільства стало продукування, на широку скалю, брехні і наклепництва; чому повинь рафінованої брехні, замість слова правди, летється безперервно вдень і вночі через радіо-телевізійну сітку, то в формі комерційної реклами, то в формі проповідей різних „проповідників”, то в формі публікацій брошурок, на зразок „Свідків Єгови” чи “Rexuliar People”, то в формі безлічі інших „винаходів” психологіч-

ного порядку. А до того ж — на всі лади поширюють „наукову” теорію про те, що без радіо-телевізійного „гармидеру” і „культури сексу, крайму і кока-колі” модерне суспільство було б „прісним і нецікавим”. Проти цієї „теорії” ніхто, звісно, не перечить і не протестує, бо збаранілому суспільству до всього вже байдужісінько, за виключенням єдиного, що залишається ще вартісним і святим: це — гроші, гроші і гроші.

Великі уми світу погоджуються, що головною рушійною силою, що жене світ до тотального „гармидеру”, є бог-мамона. Во ім'я його влади „гармидер” твориться і брехня поширюється його жертвами свідомо. Він — бог-мамона — деміург сучасного суспільства, є всесильний. Боротися з ним — негідсилу нікому. («Ви не можете засудити мільйон доларів!» — сказав колись суддя Лендіс). Тому цього роду брехню, що свідомо втискується в усі галузі життя, при допомозі урядової машини, ми лишаємо в стороні...

Але в сучасному суспільстві є ще інший рід брехні, несвідомої брехні, що сіється деякими людьми виключно через їх неуцтво й незнайство. А деякими — через зухвальство і зазнайство. Цей рід брехні ми будемо поблажливо називати не брехнею, а неправдою.

До такого роду неправди відносяться, в першу чергу, ось такі рядки:

«Щоб заховати посеред людства правдиву віру в Єдиного Бога, Господь вибирає і обдаровує своєю особливою опікою єдиний зо всіх народів — народ ізраїльський, дає йому на Синаї Закон Божий і його приготує до при-

шестя в ньому Сина Божого — Христа. Стародавня релігія Ізраїля, таким чином, була Богооб'явленою релігією.» („Нарис до історії української Православної Церкви” — І. Власовський, видання 1955 р.).

Подібні ж слова знаходимо в передмовах і поясненнях до Біблії (на всіх мовах), і подібні ж твердження чуємо на протязі багатьох років через трансляцію “Radio-Bible Class” доктора Ді-Гана, що передається з Grand Rapids, Mich. на довгих хвилях 1220, щонеділі від 7,30 до 8,30 ранку, як також від багатьох інших культуртрегерських інституцій, що дбають про „виховання” підростаючого покоління.

Пропаганда „богооб'явлености і вибранництва” жидівства досягла на сьогодні таких меж зухвальства, зазнайства і цинізму, що того всього невсилі зносити культурна людина світу.

Ми стоїмо на засадах, що кожна, віруюча в Єдиного Бога, людина мусить знати правду про „богооб'явлення і вибранництво”. Мусить!.. З цією метою ми й подаємо наступний нарис.

I. КОЛИСКА ЗАХІДНОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Колискою Західної, чи, вірніше, Християнської цивілізації, вважається Близький Схід і Єгипет. Початки цієї цивілізації сягають у глибину віків — десь 7-8 тисяч років тому. Чому саме тут, а не деінде, виникла і почала розвиватися цивілізація — зрозуміло: вічне тепло, водна система і родючі долини річок Нілу, Тигру та Єфрату сприяли цьому.

Як у калейдоскопі виникали і зникали одна по одній імперії на цих просторах, які, то існували якийсь час мирно, то пожирали одна одну.

Найстаршою з тих імперій була імперія єгипетських фараонів, заснування якої датується 3400 роком до Х. Е.

Але історія Єгипту сягає куди далі в глибину віків! Відомо, що від 4241 року до Х. Е. було введено в Єгипті календар, з поділом року на 365 днів. Існувала мапа небесних світил і їх розташування в космосі, астрономія була високо розвинена, а разом із нею і математика: основи арифметики й геометрії були дані сучасному світові єгиптянами. Будівельне мистецтво стояло на надзвичайно високому рівні, доказом чого є піраміди, храми, обеліски і тисячі інших історичних пам'яток, що уціліли до наших днів. Перша піраміда була збудована в 2700 році до Х. Е. фараоном Сенефру, а за нею появилася і знаменита Хеопсова піраміда, це чудо-чудес, що й сьогодні ще вражає будівельників, як своєю масивністю, так і тонкістю, з

мистецької точки зору, роботи: щілини між кам'яними брилами становлять в багатьох місцях не більше як одну тисячну інча. До такої точності не спроможні дійти навіть теперішні каменярі-будівельники.

Поруч єгипетської імперії існували інші імперії, як Самерійська, Аккадська, Еламітська, Старо-Вавилонська, Халдейська, Ассирійська і Перська. Але зупинимось ми лише на Єгипетській тому, що вона дала людству найбільше пам'яток цивілізації, і вони найбільш досліджені.

До 18 сторіччя до Х. Е. Єгипет являв собою мирну країну з пасторально-релігійним патріархальним життям. Та ось у 1780 р. на арені Близького Сходу з'являється войовниче плем'я Гіксос, що прийшло з середньо-азійських рівнин, яке було озброєне залізними списами й пересувалося з блискавичною швидкістю, бо, вперше в історії Близького Сходу, їх військо було кінне.

Всі держави горішнього Тигру і Єфрату, племена теперішньої Палестини і Єгипту, опинилися під владою цього варварського племені Гіксос. Його панування на цих просторах протривало 150 років, після чого воно зникло зі сцени під ударами єгиптян, які проснулися, об'єдналися і створили свою збройну силу, під проводом Амоса — першого фараона 18-ої династії.

Від цього моменту — кінця 16 сторіччя до Х. Е. — Єгипет обертається в мілітарний табір і імперія фараонів була поширена далеко поза межі Єгипту: вся Сирія й Палестина, як також усі землі горішньої частини Тигру і Єфрату бу-

ли включені в склад єгипетської імперії, де вона мала свої залоги, намісників і правителів аж до 7 сторіччя перед Х. Е., коли Єгипет був завойований Ассирією.

В цю ж саме пору — на межі другого і першого тисячоріччя до Х. Е. — починається історія жидівського народу, яка числиться від 1448 року, коли то відбувся, — згідно біблійним даним, — „Ісход” жидів з Єгипту.

Запитую: чи знає світ правду про цей „Ісход” і про інші таємниці Старого Світу?.. Чи знаємо ми з вами?.. До 1798 року світ не знав правди. Від 1798 року світ почав поволі пізнавати правду про Древній Світ, бо в тому році була розшифрована мова того світу, дякуючи випадкові, що трапився в час походу Наполеона в Єгипет, коли була здобута з-під води, в гирлі Нілу, базальтова плита з написом на трьох мовах: грецькій, демотик і гієрогліфах. Французький єгиптолог Франсуа Шампольйон розшифрував другу мову, шляхом сопоставлення грецького тексту, а далі — розшифрував і гієрогліфи.

Від того часу пізнання правди про Древній Світ пішло швидкими темпами. Рівно через сторіччя, а саме — в 1888 р. — трапилася інша знаменна подія: був віднайдений археологами цілий і непошкоджений увесь архів фараона Ікнатона, що правував Єгиптом у роках 1375-1350 до Х. Е. Цей архів складався з понад 380 керамічних плиток, так званих *Tel-El-Amarna Letters*, у яких зафіксовано дипломатичне листування двору фараона зі своїми губернаторами, намісниками провінцій, міст і головами васальних держав. Із тих плит і цілого ряду ін-

ших важливих документів давнини світ пізнав правду про „святу біблію”, про „Ісход” і про всі чудеса, пов’язані з тим „Ісходом”. Але ми з вами не знаємо правди й до цього часу, і не виявляємо найменшого бажання її пізнати, а займаємося улаштуванням „величавих” академій, хуторянських з’їздів, а найбільше — папахид та збиранням коштів на осередок культури й освіти при Ватикані, не даючи собі звіту, що то за осередок „культури і освіти”...

Ще раз підкреслюємо, що ми, українці, не знаємо правди про історію людства, про його цивілізацію і про фантастичний „Ісход”, що ліг в основу Біблії. У великій мірі наше незнання пояснюється ще й тим, що сильні світу цього прикладають усі зусилля до того, щоб маси людства ніколи й не пізнали правди.

Отже — підняти один кінець покривала над сивою давниною, щоб усі ми змогли глянути правді в вічі — і є метою наступного розділу.

II. БІБЛІЙНІ ПОДІЇ В СВІТЛІ НАУКИ

Раніш ніж говорити про біблійні події в світлі науки, розглянемо коротенько ті події, як вони подані в Біблії,* чи то в історії Юдаїзму. Десь на початку другого тисячоліття до Х. Е. жила в місті Ур, коло Вавилону, кочова арамейська родина на ім'я Тера. По смерті старого Тера старший син Аврам прийняв головуство роду, і через тяжкі умови життя помандрував на захід і оселився в Шехемі, 27 миль на північ від Єрусалиму, в землі ханаанській.

Дякуючи голодові, Аврам помандрував до Єгипту, де й перебував якийсь час, а повернувшись, оселився остаточно в пустелі Негю коло Гіброну.

Тут він побачив видіння й почув голос:

"I am YHWH that brought thee out of Ur, of the Chaldees to give to thee this Land to inherit it" (Genesis 15. 7).

Ця обіцянка Ягве була тут же скріплена умовою (Covenant) між Ягве і Аврамом, про надання землі Ханаанської в наслідство Аврамові і його нащадкам. А далі — історія відома: Аврам породив Ісаака, Ісаак — Якова, а Яків 12 синів, найменшого з котрих брати продали в рабство, в Єгипет, де він став другою після фараона особою в єгипетській імперії, як віце-

* Під назвою „Біблія” розуміємо Старий Заповіт. Всі наступні цитати подаються за англомовною католицькою біблією — "Holy Bible" Translated from the Latin Vulgate, Catholic Book Publishing Co., Copyright 1949.

король. Ця подія сталася, згідно історії Юдаїзму, в час панування над Єгиптом Гіксосів, про яких була вже згадка (десь коло 1700 року до Х. Е.).

Через вічний голод в Ханаані, рід Якова опинився в Єгипті, де брати впізнали Йосифа, свого брата, який і оселив їх усіх у Гошені, поблизу Аваріса, столиці Гіксосів, де їм жилося добре, поки панували Гіксоси, а коли в 1580 р. їх панування було скинене, то життя жидам погіршало, а далі — стало нестерпним, бо єгиптяни робили їм утиски, за їх коляборантство з Гіксосами. Найбільшого гніту почало зазнавати жидівство за фараона Тотмеса III (1485-1450), а вже зовсім стало неможливим при його синові Аменофісові II (1450-1421).

І от, як говориться в Біблії, в третій рік царювання Аменофіса, тобто в 1448 р. до Х. Е., відбувся великий „Ісход” жидів з Єгипту під проводом Мозеса.

В другій біблійній книзі „Ісход”, авторство якої приписувалося до цього часу Мозесові, розповідається про те, як невідомого походження майбутній вождь-Мозес, убивши єгиптянина, примушений був утікати з Єгипту, щоб сховатися від гніву фараона, і оселився в країні Мідіян, де згодом одружився з Зіппорою, дочкою князя Мідіян, і проживав там 39 років, пасучи стада овець свого тестя.

Та ось одного разу, будучи з своїми стадами в пустелі, він побачив палаючий кущ, що не згоряв, і почув голос: «Йди в Єгипет і виведи своїх братів з неволі».

Коли Мозес спитав, хто ти є? — почувся

знову голос: "I am that I am". (Як подає жидівська енциклопедія, як також Історія цивілізації, це був „голос” не Бога — творця світу і всього живого, а племінного жидівського бога-Ягве, того ж самого „рангу” що й Ваал, Озіріс, Перун і безліч інших богів первісної людини. — П. П.).

Повинуючись голосові, Мозес іде з своїм братом Аароном і Яшером до фараона і прохають його відпустити всіх синів Ізраїля на волю, в землю ханаанську. Відповідь була негативна.

Щоб примусити фараона відпустити синів Ізраїля, Ягве почав творити „чудеса”, насилаючи на Єгипет жаб, язву, чуму і обернувши в річках і колодязях воду в кров. Коли все це не допомогло, тоді Ягве післав уночі свого ангела, наказавши перебити всіх первенців єгиптян, що вродилися в цю ніч.

Фараон перелякався і, нарешті, погодився на жидівський „Ісход”.

А тепер — послухаймо, що говорить наука про всі ці біблійні „історії”:

1. В жодному історичному джерелі народів древнього світу нема згадки про Аврама, Ісаака, Якова і Йосипа та Мозеса.

2. У всіх документах фараонів, що дійшли до нас, подається точний перелік всіх народів, що перебували в Єгипті, як раби, і навіть їх кількість по національній приналежності. Про жидів — нема й згадки в жодному з тих документів. Цей факт підкреслюють всі історики-єгиптологи, не виключаючи і сучасних науковців-археологів Ізраїля. (Див. "Palestine before the Hebrews" by Emanuel Anati).

3. Той фараон, що його з військом „поглинуло” Червоне море, Аменофіс II, як виявили археологічні розкопки, лежить цілий-цілісінкий в саркофазі, а не на дні моря.

4. В час біблійної дати „Ісходу” сучасна Палестина, а тоді земля Ханаанська, була під владою Єгипту, і тому вся історія, про завоювання жидами землі ханаанської, позбавлена будь-яких підстав і сенсу. Бож на одній з єгипетських пам'яток читаємо ось такі слова: «Всюди всі королі поскидані з тронів і Дев'ять Стріл (нубійці — П. П.) розчавлені, Лібійці знищені і Кхета упокорена, Ханаан завойований, і він гірко страждає, Аскелон забрано в полон, Гезер закований, Інюаму розчавлений цілком, Ізраель цілковито знищений і його наслідня більше не існує, Сирія стала ніби вдова Єгипту. Всі землі тепер в повному спокою, бо всі бунтівники знищені Мернептою».

Цей документ, так званий стовп Ізраїля, був віднайдений археологами в 1906 р., під руїнами храму фараона Мернепти, в Тебесі, на якому фараон викарбував вищезитований „Гимн Перемоги” (1225-1215).

Ці чотири вищеподані пункти цілком спростовують біблійні історії про початки жидівської нації. На сьогодні в науці (включно з теологією) твердо встановлено, що ніякого „Ісходу” жидів з Єгипту ніколи не було. На цьому місці дамо слово теологові, високоосвіченій людині в галузі теології, архієпископові Української Автокефальної Православної Церкви в Женеві, Євгенові Бачина-Бачинському, що в своїй рецензії на твір Леоніда Мосендза — «Останній пророк», говорить так:

«Мосендз не був обізнаний з останніми дослідженнями про первісних мешканців Палестини (аріо-слов'яно-скитських племен), з якими семітські кочові орди провадили довгі війни на знищення. Не знав він, що жиди ніколи масово не заселявали Єгипту і не мали жодного „Ісходу” через Червоне море. Це все жидівські байки і легенди, складені тисячу літ пізніше, перероблені і пристосовані рабинами до їх нужденної історії, власне — для піднесення її і власної важливості... Щодо пророцтв — зроблю такє зауваження: пророків Ісаїя теологічна наука параховує тепер аж трьох, тобто — книгу пророка Ісаїя в біблійній компонуванні три окремі особи і на протязі майже 400 рсків. І так — перший Ісаїя жив між 770-740 рр. до Христа, другий Ісаїя жив у 540 р. до Христа і, нарешті, третій Ісаїя писав свої пророцтва в 450 р. теж до Р. Х. Потім у спільній біблійній вони всі були змішані разом... Це дуже важливо для розуміння пророцтв».

Точнісінько те ж саме говориться і в „Універсальній Жидівській Енциклопедії” (див. т. 5, стор. 352-354). Отже — маємо науково доведений факт, що вся жидівська біблійна історія, з її „ісходом і чудесами”, є чистісінька вигадка. До того ж — не звичайна собі вигадка, а переднамірена вигадка, створена з певною, далекосяжною політичною метою, а саме — з метою провадження біологічно-клясової боротьби за опанування світу і керування ним по праву „вибранників божих”.

III. СВЯТА БІБЛІЯ ЧИ “MEIN KAMPF”?

Сьогодні, як ніколи, нащадки творців біблії та їх лакизи на всі лади пропагують думку, що „нема в світі більш благодатної для людини книги, як біблія, бо в ній, мовляв, втілена божественна істина і премудрість”. Цю пропаганду вони сіють через фінансово могутню організацію, так зване Американське Біблійне Товариство, яке щорічно друкує біблію мільйонними гиражами на різних мовах і розсилає в найглухіші кутки світу, через цілу низку організацій, кінцевою метою яких є здійснення біблійних заповітів. І це в той час, коли, як ми вже встановили, що основник біблії Мозес ніколи не жив на світі, і що вся біблійна писанина є чисто літературна творчість, є ділом рук рабинів, що від XI-X сторіччя до Х. Е. почали компонувати історію жидівства, тобто — Тору, одягнувши її в шати божественного промислу і створивши теорію вибранництва, з метою, як ми вже сказали, провадження біологічної війни. Тисячу років до заснування жидівського царства існувала вже легенда-переказ в Самерійській імперії про короля Саргона I, в якій подана та сама історія, що подана в біблії про Мозеса. Біблійна історія про створення світу, про створення першої людини, про рай і потоп, про Ноя, про Іова, „Книга премудростей” і всі інші біблійні твори існували в різних народів більш як за тисячу років до виникнення жидівського царства. Всі ті перекази-легенди зафіксовані кожним народом в їх писаних до-

кументах того часу і знаходяться тепер у по-
сіданні сучасної науки і всього культурного
людства.

Професор - теолог Лідського Університету
Шонфільд у своїй книзі "The Historical Back-
ground of the Bible" говорить так з приводу
цього:

«Поскільки жиди не були первісними меш-
канцями Палестини, то й їхня історія про по-
чаток нації належала спершу іншим народам,
від яких її пізніші їх писарі (scribes) запози-
чили і подали на рахунок жидівського народу.
Їхні релігійні символи і ритуали, їхні міти й ле-
генди і традиції були взяті від інших народів
і перероблені в такий спиритний спосіб, що не-
легко пізнати джерело, звідки було запозиче-
но, як також дату запозичення» (стор. 35). «В
цьому і тільки в цьому виявлявся раніше і те-
пер жидівський геній, а не в створенні нового»
— закінчує проф. Шонфільд свої досліді.

Хоч події, подані в „Ісході”, ніколи не від-
бувалися, проте — їх характер і зміст дуже по-
вчальні для всього людства, без розгляду яких
годі збагнути те, що твориться в сучасному сві-
ті. Без хочби поверхового ознайомлення з „ко-
дексом законів Мозеса” годі зрозуміти і збаг-
нути зухвалість, безсоромність і цинізм „виб-
ранників”!.. Через те — наведемо ті події так,
як вони подаються в біблійі, в час їх вигаданої
мандрівки до „обіцяної” землі.

Першим ворогом на їх шляху були Амале-
кити, яких Ягве наказав знищити до пня, щоб
не залишилось і згадки про них (Ісход 17. 14).

Далі, мандрівка відбувалася навколо гори
Синаю (в аравійській пустелі), де Ягве творив

чудеса, гадаю — всім відомі, і дав 10 заповідей, які, до речі, існували вже у старо-вавилонських народів задовго до того часу, коли Ягве відкрив їх Мозесові і написав на скрижалях.

Покійний талмудист-рабин Абба Гіллель Сільвер у своїх працях "Original Tora and Moses" також стверджує, що 10 заповідей існували задовго до того часу, коли їх Ягве відкрив Мозесові на горі Синай (див. стор. 42). Характерно також відмітити, що Ягве виступає у всій біблійній історії в цілком антропоморфних рисах, що видно, хочби з угоди заключеної Мозесом з Ягве, як також із слів пророка Міхея: «Ягве мав спір з своїм народом і він погоджувався дискутувати з ним (з Ізраїлем). О, мій народе!.. Що я заподіяв тобі?.. І чим я потурбував тебе?.. Свідч проти мене!..» (6. 2-3).

До цих слів Абба Гіллель Сільвер подає ось такий коментар: «Угода, таким чином, відкрила шлях до діялектики в релігії. Людина мала привілей спорити з Богом».

Тож не дивно, що Мозес, користуючись цим „правом” оскарження Ягве, кинув об камінь скрижалі і розбив їх, коли побачив, йдучи з гори, що жидівський табір поставив золотого тельця і йому вклонявся. Ягве тільки й того, що наказав Мозесові висікти другі дві плити, щоб він зміг написати ті слова, що були на побитих плитах (Ісход 33, 11 і 34, 1).

І тут же Ягве дає інструкцію, як поводитися з тими народами, що він їх постачить на вістря меча Ізраїля: «Зруйнуй їх вівтарі, побий їх статуї і понищ їх гаї» (34. 23).

На підставі такого наказу їх Ягве, жиди вирізували до пня все живе в королівствах

Арад, Аморітів і в королівстві Басан та інших, що зустрічалися по дорозі їх мандрів.

Але, захоплюючи з наказу Мозеса провінцію Моаб, керівник операції, на ім'я Піня, не повбивав усіх мешканців, а лише мужчин, у тім числі й п'ятьох королів, а жінок і дітей взяв у полон. Їхні ж міста, села й замки попалив.

Довідавшись про це, Мозес дуже розгнівався і сказав Піні: «Чому ти зберіг жінок?.. Повбивай усіх мужського роду, навіть дітей, і повбивай також всіх жінок, що вже пізнали мужчин. Але дівчат і тих жінок, що ще дівиці, збережіть для себе». (Числа 31, 14-18).

Але найбільш виразно і неприховано висупає „святість” біблій у „Второзаконії”, у п'ятій книзі Мозеса, де Ягве говорить до Ізраїля ось такими словами: «Коли я поставчу тобі народи, ти мусиш їх цілком знищити. Ти не смієш родичатися з ними. А скоріше мусиш ось так діяти з ними: знищ їх вівтарі, побий їх пам'ятники і порубай їх гаї, і понали їх гравюри. Ти мусиш пожерти всі народи, що я їх тобі поставчу на вістря меча, і мусиш зтерти з лица землі їх імена. Дивися ж, щоб не забув цього!..» (7 : 1-23; 25. 19).

У першій книзі Царів (або інакше - в книзі Самуїла) ця звіряча ментальність і жорстокість „вибранників” подається ось такими словами:

«Іди — говорить Самуїл до Саула — іди і побий Амалека і цілком знищ все, що він має. Не щади його... а вбий, як чоловіків, так і жінок, дітей і немовлят, волів і овець, верблюдів і ослів» (15. 3).

Саул виконав наказ Самуїла, але подарував життя королеві амалекитян Агагові. Узнавши про це, Самуїл, вийшовши з себе, говорить Саулові про гнів Ягве, через невиконання його наказу про знищення всього живого, і тому, мовляв, Ягве вирішив усунути Саула з царювання. А тим часом Самуїл зажадав, щоб Саул привів Агага до нього. Привели короля... В присутності всіх Самуїл схопив меча і посік Агага на шматочки (15. 10-33).

Безліч можна було б подати подібних цитат, що показували б дійсне нутро „святої біблії”, але й того досить, щоб можна було сказати, що „свята біблія” це ніщо інше, як тільки гітлерівська “Mein Kampf” жидівської еліти, створеної нею з далекосяжною метою, про що ми вже згадували.

На заключення доказів „святости” біблії, подамо ще одну цитату з другої книги Царів, де згадується, як „кроткий” цар Давид провадив війни:

«Зібравши всіх полонених, він розбив їх на групи і пустив на них колісниці з гострими мечами, а решту, хто вцілів, було пущено через газові камери (Brick-kiln). Так він зробив з усіма мешканцями всіх міст королівства Амон» (12. 26-31).

В такий спосіб, як говориться в книзі Йошуги, було знищено 31 королівство з усім живим, що в них було (12. 1-24).

Хоч жида, як знаємо, говорять і пишуть останнє півсторіччя, що погром був винайдений в Україні, але, як бачимо, жидівська історія доводить, що не тільки погром був винайдений Ізраїлем, а й газові камери. Нав'язуючи

давидівські газові камери до гітлерівських, кожна людина, обізнана з історією сивої давнини, приходять до висновку, що жидівство само собі накреслило свою власну долю.

Великий мислитель і гуманіст — покійний Джордж Бернард Шов, у своїх дружніх розмовах з жидами, так сказав про їх старозавітню “Mein Kampf”:

«Вчення біблії, з її настановами про підкорення, експропріацію і навіть знищення нежидів, як політики Бога, я розглядаю, як щось цілком згубне. Це вчення у великій мірі несе відповідальність за імперіялізм, за безсоромну експлуатацію нежидів, що загрожує нашій цивілізації» (“American Hebrew”, vol. 131, pg. 349).

IV. ТАЛМУД І ХРИСТИЯНСТВО

Талмуд становить частину релігійно-філософського жидівського вчення, що разом з біблією має назву Тора. Отже, Талмуд це священна книга жидівства. З приводу його значення, в очах юдаїстів, у протоколах американського конгресу вміщено ось такий запис промови жидівського репрезентанта, Волтера Чендлера, датованої 10 жовтня 1913 року:

«Якщо Біблія і Талмуд жидівський з усіма їх вченнями і з їх значеннями були б стерті з лица землі, людство опинилося б з жахливою швидкістю в стані варварської ночі».

Наше заперечення: Ні біблія, ані талмуд до цього часу не стерті і ніхто не стирає їх з лица землі, але людство уже тепер опинилося на грані варварської ночі. Виходить, що опінія Чендлера фальшива. Мусимо знайти істину... А для цього — перейдемо до стислого розгляду талмуду і його вчення.

Багато теологів всебічно вивчали талмуд, але всі вони приходили до одного й того самого висновку, який найповніше і в найсильніших рисах висловив монсеньйор Ляндірі, французький єпископ у Діжоні. Ось його слова:

«Талмуд — систематична деформація біблії. Гордість раси, з ідеєю світового панування, вихвалена в ньому до найвищої глупоти. Для талмудистів тільки жидівський народ становить людство; нежиди — не є людські істоти. Вони — чисто тваринної породи. Вони не мають жодних прав. Моральні закони, що регулюють вза-

ємні відносини людей — 10 заповідей Божих — до них не стосуються. Вони мають бути застосовувані виключно поміж жидами. По відношенню до гоїв усе дозволено: грабування, обман, кривоприсяга, убивство».

Це така опінія про талмуд католицького достойника, якому, як кожній людині з такими думками, жидівство може закинути антисемітизм. Через те послухаймо, що говорить про талмуд відомий жидівський письменник Бернард Лазар, також із Франції, у своїй праці "L'Antisemitisme", в якій вплив талмуду на жидівську ментальність окреслено ось такими словами:

«Без закону, без Ізраїля, що його виконує, світ перестав би існувати, Бог не зберігав би його. Світ пізнає щастя лише тоді, коли він буде підкорятися цьому законові, тобто — правуванню жидів. Значить — жидівський народ — вибраний Богом народ, з яким божество заключило пакт. Жид є вибранець Божий. Коли змій спокусив Єву, — говорить талмуд, — він надав їй інфекцію отрути. Коли ж Ізраїль дістав відкриття на горі Синай, жидівська раса була позбавлена тієї отруйної інфекції; інші ж нації — залишилися з нею. Ізраїль — спеціально возлюблений син Всевишнього, народ, що єдиний має право на його любов, його ласку і особливу протекцію. Люди інших національностей в його очах стоять на нижчому рівні від жидів. Лише дякуючи концесії, вони мають пайку божественної щедрости тому, що тільки душі жидів походять від першої людини. Володіння призначені іншим націям, у дійсності належать Ізраїлеві.. Ця віра в їх предназначення піднес-

ла на небувалу височінь гордість жидів. У наслідок цього вони стали дивитися з презирством на нежидів... Таким чином жида увійшли між новітні нації не як гості, а як завойовники... На сьогодні вони не вояки, і, крім того, не настав сприятливий момент для експедиції порівняно малої сили, але вони спромоглися на здійснення завоювання, до якого вони справді були озброєні, тобто — економічного завоювання, до якого вони готувалися роками.»

Як бачимо, обидві цитати, хоч вони взяті з різних джерел, — тотожні. На завершення характеристики талмуду нам залишилося подати ще квінтесенцію його вчення, яка втілена в ось таких словах:

1. «Кращого з гоїв убий. Найкращій змії розможжи голову.» (Рабін Шимон, трактат Мехільта 11а, глава Бешалі).
2. «Гой, який вивчає закон, заслуговує на смерть.» (Рабін Моше Реймонід, трактат Гільхот Мелахім, глава 10).
3. «Відбирай життя у кліпот (нежидів) і убивай їх, тоді Шехіна зарахує це тобі нарівні з принесенням жертви.» (Софер Ор Ісроель 117а).
4. «Жид зобов'язаний усувати терен з свого виноградника, тобто — знищувати і виривати з корінням кліпот, бо нема й не може бути ніщо більш угодне благословенному Господеві, як викорінювання нами людей нечестивих.» (Там же, в Софер Ор Ісроель).

Таке духове вчення талмуду... На захист його академік Французької Академії Наук Леруа Болье (жид) у свій час виступив із статтею „Жида і антисемітизм“, у якій доказує, що

семітська жорстокість, виявлена у вищезитованих рядках, стосується до греків Антіоха, до римлян Тита і Адріана тощо. (Див. „ВОСТОК”, ч. 3 за 1891 р., стор. 93).

Що подібні сентименти жида мали до греків і римлян, ми не заперечуємо. Але що це духове вчення талмуду увійшло в плоть і кров жида — також незаперечний факт. Доказом цього твердження може послужити сатапинська жорстокість, виявлена жидами-чекістами в час придушення українського національно-визвольного руху 1917-1920 років, про що красномовно розповідає американський жид з Агро-Джойнт Комітету, Б. Боґен, у своїй книжці “Vogne a Jew”, ось такими словами:

«У Москві дали нам, як представника від советського уряду, молодого жида, Капустянського, що мав медалі за хоробрість і самопожертву Советам; це він керував сиравою ліквідацією, як вони говорили, бандитів України, і він зробив блискучий „джаб” на тому, про що він не соромився говорити в розмові з нами. Ми стерли, — розповідав він, — цілі селища і повбивали всіх їх мешканців тому, що вони — ті селища — являлися місцем притулку для бандитів. Він із захопленням розповідав також про тортури, які він застосовував до них... Коли ж один із членів Комісії через перекладача запитав Капустянського, чи не має він гризоти сумління за свій брудний „джаб”, він відповів: Не маю!.. Я викінчений, і моя кров кипить, коли я тільки згадаю їх (бандитів). Ніщо не заспокоює мене, крім ворожої крові!.. ...Я щасливий, що мені надано привілей мститися за злочин супроти мого народу, і я буду продовжувати

робити це, поки, мене не вб'ють.» (Стор. 311-312).

Було б неясно читачам, про який привілей ішла мова, коли б ми не сказали декілька слів про особу Капустянського... Це був „Особо Уполномоченный Особого Отдела Юго-Западного Фронта”. (Див. „На путях к Термідору” — Беседовского. — П. П.).

Відомо, що талмудів є два: вавилонський і палестинський. Перший був скомпонований у V ст. Х. Е., а другий — у четвертому. У зв'язку з цим напрошується ось таке важливе питання: Маючи старозавітну “Mein Kampf”, чому жидівство приступило до створення талмуду? Чим воно керувалося, створюючи аж два центри для його творення?..

Відповідь на це першочергової ваги питання дасть нам історія.

Як відомо, жидівська держава після смерти Соломона розпалася на дві частини — Юда і Ізраїль — і до об'єднання їх не дійшло ніколи, не дивлячись на всі зусилля їх „пророків”. У 721 р. до Х. Е. Ізраїль перестав існувати. Ассирія зруйнувала його і все населення розсіяла по всіх просторах своєї могутньої імперії (десять колін Ізраїля). Ще гірша доля спіткала королівство Юду, коли Навуходоносор зруйнував його цілком 587 року, а все населення відправив до Вавилону, як бранців.

Крах жидівського царства захитав віру в жидівських масах у їхнє вибранництво й обіцянки Ягве, в яких він говорив, що: «ви будете правувати над більшими і сильнішими від вас народами, і будете ступати по їх карках.»

Через те далекозоріша частина жидівської

еліти почала відчувати потребу створення нової релігії, при допомозі якої вдалося б їм з бігом часу полонити світ і здійснити свої вибранницькі мрії. Так зародилася в них ідея християнства, як заперечення юдаїзму, як його антитеза. Підкреслюємо, — як заперечення, як протест проти юдаїзму, з його погромницько-вибранницькою філософією, а не продовження його, як то безперервно твердить захлинаючись “Radio-Bible Class”.

Цілих три сторіччя точилася боротьба за догми нової християнської релігії. Які мають бути морально-етичні підвалини цієї релігії?.. Прийняти, чи не прийняти біблію за священну книгу?.. Як можна поєднати біблійне вчення з євангельським, коли вони стоять на діаметрально протилежних полюсах?..

В результаті довгої боротьби християнська Церква в IV сторіччі визнала біблію за священну книгу, а тим самим і жидівський народ було визнано за вибраний Богом народ. У цьому акті визнання жидівської “Mein Kampf” за священну книгу, власне, і криється першопричина всіх сьгоднішніх турбот у світі. Створенням нової християнської релігії жидівство досягнуло високих позицій в тодішньому світі: хоч воно й було розсіяне римськими легіонами по всій Європі й Африці, але воно увійшло в новітній світ, в гущу нових народів, як вибранники Божі, і тим самим вони опинилися в становищі упривілейованих, яким належить керівництво світом за „божим повелінням”.

Тепер не трудно вже відповісти на питання, чому жидівство створило талмуд: створило воно талмуд саме тому, що біблія стала власніс-

тю також і гоїв. Для власного внутрішнього вжитку жидівство потребувало „нової біблії”, перелицьованої і підсиленої. Так зародилася ідея створення талмуду. Працювало над його компонуванням, як ми вже згадували, два центри: вавилонський і палестинський, і через те існує дві редакції талмуду, з котрих перший вважається ґрунтовнішим. А тому що обидва талмуди написані старождівською мовою (власне — перший східно-арамейським діалектом, а другий — західно-арамейським, або гебрейською мовою), довгі роки і сторіччя християнська Церква не знала, що містить у собі талмуд, і яку духову поживу дає він світові.

Та ось стали появлятися тріщини в жидівському мурі: деякі талмудисти, збагнувши згубність того вчення, почали розкривати перед світом правду про талмуд. Одним з перших відступників, як подає Універсальна Жидівська Енциклопедія, був Донін. Викривання вчення талмуду призвело до зросту ненависти до жидів у кожній країні їх поселення, і до застосування репресивних мір, які згодом перейшли у відкриті переслідування й виселювання їх за межі держав.

Король Франції Святий Луїз — або Людовик IX — (1226-1270), бажаючи виявити справжню причину масового явища ненависти й злоби до жидів, у всіх шарах і в усіх місцях його держави, скликав у цій справі свій верховний королівський суд (1240 р.), під особистим головуванням, і в присутності королеви Бланше, на який були також спеціально запрошені, як свідки, рабини Парижу — Ехіль, Юда, Самуїл і Яків (Moses ben Jacob of Coucy, як подає У. Ж. Енциклопедія).

На цьому суді, чи диспуті, за жидівськими джерелами, були зачитані вищезитовані нами уривки з Талмуду, які були стверджені не тільки відступником Доніним, а й усіма рабинами і, зокрема, було виявлено в процесі слідства, що талмуд не тільки в багатьох місцях ображає Діву Марію, а навіть кидає сумнів на те, що Христос народився від Диви, називаючи Його дитиною римського легіонера Пандари і вуличної повії.

Автентичність усіх цитат була стверджена рабинами-свідками, і на підставі цього король дав розпорядження зібрати всі талмуди і коментарі до них і спалити.

Як подає „У. Ж. Енциклопедія”, було зібрано за тим указом 26 гарб талмудів (65 тисяч примірників) і спалено публічно на площі.

Від цієї дати починається масове палення жидівських „божественних книг” за напськими едиктами, а разом з тим і виселювання жидів за межі держав. Як відомо, першою країною, що вигнала жидів, була Англія (1290 р.), а за нею пішли й всі інші європейські країни.

У наслідок цього „аврамове насієння” докотилося до українських земель, і вже на початку XVII сторіччя Україна вперше мала нагоду пізнати ближче „вибранників божих” та відчутти на своєму каркові їх „вибраницьку” руку...

Від часу емансипації жидів, що її започаткував французький парламент 1791 р., провідну роль в світовому революційному рухові, або в так званій боротьбі за „реконструкцію світу”, перебрало на себе жидівство. Аксиоматичність цієї істини стверджувала раніш і тепер стверджує сама жидівська еліта, як то — Дізраелі в

своєму “Coningsby”, історик Раппопорт у своїй праці “The Pioneer of the Russian Revolution”, а вже в цілком хвалькуватий спосіб признається до цього “The American Hebrew”, що у великій статті, під заголовком “Jews in Reconstruction of the World”, говорить ось такими промовистими словами:

«Большевицька революція в Росії була ділом жидівського мозку, жидівського невдоволення і жидівського плянування, що має метою створення нового порядку в світі. Те, що так чудесно було dokonано в Росії, дякуючи жидівському мозкові й плянуванню, стане також реальністю, завдяки жидівській ментальності і фізичній силі у всьому світі...» (The American Hebrew, Vol. 107, pg. 434, 507).

Резюме

Цілих три сторіччя провадилося палення талмудів. Але джерело й надхнення його — старозавітна “Mein Kampf” Мозеса — залишилася тоді, як і тепер є, священною книгою християнства. У цьому, власне, й криється вся трагедія нашої сучасности і причина занепаду моралі в християнській Церкві та її повільного підупадання на наших очах.

Бацила впорскнута, як інфузія, в організм християнства, на самому початку його існування, тобто — в IV сторіччі, — викликала в його тілі болячки, які з бігом часу перетворилися в гангрену: сектантство, гусизм, кальвінізм, протестантизм і, нарешті, марксизм. Чимало теологів, і навіть сучасні історики, як Арнольд Тойнбі, розглядають марксизм як християнську ересь. Бо саме християнство, як догма, на сьо-

годні вже обернуто в купу порожніх слів. Занапад християнства очевидний, а причина цього в тому, що:

1. Християнство прийняло фальшиву, аморальну базу, руйніщя сила якої тільки тепер стає очевидною для мас у зв'язку з переоцінкою цінностей на підставі науково-археологічних відкриттів останнього сторіччя.

2. Християнство допустилося до створення новітнього рабства, починаючи від часу першої промислової революції. І це рабство тяжить над світом і по сьогоднішній день.

3. Християнство допустилося до створення ідолопоклонства в формі культу „бога-мамони”, відкинувши основу вчення свого Творця і Учителя.

4. Вже майже сторіччя як християнство опинилося в стані повсякденної колізії з наукою, з прогресом людського духа, і спирається тепер лише на сили мрякобієся, на сили того ж „бога-мамони”, що прагнуть у своєму радіо-телевізійному реві переконати людство, що християнство бере свої початки від „Айзіка” (тобто — Ісаака), а через те християнство мусить потонути в юдаїзмі, який принесе людству рай на землі, у формі «Один світ — одна держава». Цю ідею прийняв де-факто і де-юре Ватикан, найбільша столиця християнства, і тим самим він перекреслив усю майже двотисячнорічну історію християнства.

На закінчення скажемо: ніхто не може передбачити дальшого розвитку й ходу подій у світі і їх темпу, але одна істина залишається очевидною, якої ніхто не має змоги заперечити, а саме — світ перебуває в сучасну пору в

стані катаклізму, перебуває під гігантським тиском сил, об'єднаних навколо здійснення гасла — «Один світ — одна держава». Що принесло б це „сотворіння” — про це в наступній лекції.

9 травня 1965 р.

СУЧАСНА ДИЛЕМА

Я не схвалюю того, що ви сказали, але я до смерті боронитиму ваше право висловити те, що ви думаєте.

В о л ь т е р

Право непогоджуватися і право вільного досліджування мусить бути забезпечене, якщо Америка не хоче накопичувати наслідки власного знищення.

Е р л ь В о р р е н

1. Наша сумна сучасність

Багато сумних, тривожних явищ можна нарахувати в сучасному суспільному житті. А найголовніші з них, з погляду інтелектуаліста, це: 1. Відсутність або обмежена свободи слова і преси; 2. Цензорство, і 3. Палення і нищення книжок у зв'язку з переоцінкою цінностей у ретроспекті, що для деякого вважається бажаним і конче потрібним.

Мова йде не про Советський Союз із його сателітами, де не було, нема й не може бути ані свободи слова, ані свободи преси. Мова йде про вільний, демократичний світ...

Згідно з даними Інтернаціонального Пресового Інституту за 1956 рік, тільки у чотирьох країнах світу існує вільна від будь-яких обмежень і цензури преса. Тими країнами є: Англія, Швеція, Данія і Бельгія.

Характеристичне і повчальне те, що всі ці країни монархічні. Одначе, Англія такою вільною була не завжди. Нам відомо про один жах-

ливий злочин супроти людства, вчинений Англією, а саме: приховання від світу частини прощого рапорту нідерландського міністра в Петрограді, Одендайка, в якому він, ще у вересні 1918 року, визначив природу, наміри й суть большевизму та які міри треба було застосувати, щоб врятувати людство від тієї „червоної чуми”, що тепер охопила вже майже пів світу.

Цензурування „невидимою рукою” було застосоване не тільки до самого рапорту Одендайка, а й до багатьох інших видань того часу, в яких подавалася правда про большевизм. Викреслювалися імена, прізвища творців большевизму, як також анулювалися цілі сторінки й розділи при перевидаванні книжок на новому континенті.

Якщо ж ми врахуємо ще й факт „зникання” з бібліотек багатьох книжок, видань двадцятих і тридцятих років, у яких були якісь згадки про діяння отієї „невидимої руки”, то тут уже очевидніє діяння широкої мережі конспіраторів, що прагнуть знищити всі ключі, які могли б дати напрямок, де треба шукати причин цензорства і „кастрації” книжок, що характеризують нашу сумну дійсність.

Така акція можлива для переведення тільки організованою, таємною силою, що прагне просунути большевизм за накресленим пляном до кінцевої мети, тобто — суцільної комунізації світу.

Що ця мета не є витвором сьогоднішнього дня, чи двадцятого сторіччя, то це підтверджується працею відомого жидівського діяча, історика, д-ра Анджело Раппопорта, під заголовком “The Pioneers of Russian Revolution”, у якій

він розшифрував загадкові для нас слова „Ми наш, ми новий мір построім”.

Як відомо, у свій час, ще 1916 року, „Нью-Йорк Таймс” зробив закид Я. Шіфові, що він, мовляв, своєю активністю дратує царський уряд Росії і провокує його на репресії супроти жидів. Д-р А. Раппопорт, у зв'язку з цим, порушив у згаданій праці таке питання:

«Чи були б жиди лояльні до царського уряду Росії тоді, коли вони мали б рівні громадянські права з усім населенням і не підлягали спеціальним обмеженням?..»

І він просто і недвозначно відповідає:

«Ні!.. Вони все одно постачали б величезний контингент революційних сил. Вони не можуть бути іншими, як тільки опонентами царизмові і автократії. Не тільки переслідування поставило жидів проти царизму. Були інші причини до їхньої постави. Вони знаходяться в революційному дусі жидів. Протягом усієї історії дух жида завжди був революційний і підривний, але, підривний — з метою побудови на руїнах. „Вперед, завжди вперед” — це мотто жидівського духа. Жид через це, який ігнорує закони еволюції і прогресу... у великому поході до дійсної мети людства, коли всі будуть братами, і коли не буде жадної різниці між класами, племенами, націями і народами, словом — марш до величного і славного ідеалу — братерства людей, замість порожньої, безмістовної і суперечної концепції спілкування націй, — той жид не вірний духові юдаїзму».

Ця неперевершена по силі вислову і ясності цитата становить фундамент сучасного гас-

ла „Один світ — одна держава”, за здійснення якого йде таємна боротьба у світі, і правдиве ім'я якій — боротьба сил антихриста проти Христа. Пам'ятаймо, що сучасна дивовижна, уявна боротьба дипломатії, то не боротьба за знищення большевизму; такої боротьби не було й нема. Це боротьба за переведення в життя ідеї універсалізму: „Один світ — одна держава”.

Лишається нерозв'язане одне важливе питання: хто ж буде керувати у тій одній державі?.. Відповідь ні для кого не становить секрету. Вона давно живе в міті про „вибранництво Боже”.

У протывагу концепції про вибранництво, російський большевизм у сучасну пору висуває свою месіянстичну доктрину: „Світом будемо керувати ми. Жидівство мусить зайняти своє маленьке, належне йому місце, під егідою великого російського народу, того народу, мовою якого говорили й писали великий Ленін та геніяльний Сталін, і мову якого вивчав найбільший з геніїв людства — Маркс”.

Зудар інтересів, якого жидівство не сподівалося на початку большевицької контрреволюції, сьогодні став довершеним фактом. Через це навколо цього питання йде у світі безперервний торг: то „на вершинах”, то „під вершинами”, то ще якесь місце вишукується, де можна було б зробити „гешефт” у справі — „Один світ — одна держава”. Тільки в цьому полягає сенс сучасної боротьби сил Христа і антихриста.

А якщо це так, то тоді виникає інше неясне питання: а де ж, на котрій стороні, правда?..

Хто репрезентує сили Христа, а хто сили антихриста?..

Дати відразу відповідь на це комплексне і важке, як гора, питання, не можливо без застосування аналітично-синтетичної методи дослідження.

Твердження, що сили Христа по боці Західного світу є суперечним тому, що по цьому ж боці й жидівство, яке ніколи не визнавало Христа. А таке, скажімо, місто як Нью-Йорк — „царство диявола” — за виразом Біл Грегема.

Казати ж, що сили Христа по боці російського большевизму, як це говорять деякі теологи, теж звучить парадоксально, пам'ятаючи відоме: „Релігія — опіум для народа”, або й ще краще:

«Долой, долой монахов,
Равінов і попов!
Ми на небо залезем,
Разгонім всех богів.»

З цього всього виходило б так, з першого погляду, що Христовій науці немає місця в сучасному світі... Однак — це не так.

2. Змагання двох дияволів у ретроспекті

На наших очах відбувалося велике змагання двох дияволів: червоного і брунатого. В царстві одного з них — першого — не було місця Христові. Служителі Христа були повбивані, а храми цілковито понижені. У царстві другого — місце для Христа було обмежене. Замість Христа пропагувався культ бога Вотана.

— Чи є на небі Бог? — питав Гітлер своїх

соратників. — Коли б він і був, то він мусів би бути скинений з відти і знищений, — пояснював Гітлер, — бо він віддав Німеччину в 1918 році на розтерзання „богові мамоні”. („Секретні розмови Гітлера”).

Українці, як також багато інших народів, знали, що майбутній змаг, що висів у повітрі від 1933 року, мав бути великий і страшний; змаг двох дияволів! Чи знав про це Західний світ і, зокрема, Америка?.. Не сумніваємось, що знав. Для доказу наведемо слова сенатора від Місури, що згодом став „народним президентом Америки”. Ось що говорить сенатський рекорд: «Якщо ми будемо бачити, що Німеччина перемагає, ми мусітимемо помагати Росії, а якщо бачитимемо, що Росія перемагає, ми мусітимемо помагати Німеччині, і в такий спосіб дозволимо їм убивати одним одним скільки буде можливо.»

Ці слова були виголошені в наступний день по гітлерівському нападі на свого „друга”, тобто — 23 червня 1941 року.

Питання: під впливом яких сил Америка, нехтуючи своїми життєвими і державними інтересами, стала по боці червоного диявола, замість триматися тричі проклямого Конгресом неутралітету, щоб ударити у відповідний час по обох дияволах, — як говорив дехто з провідних мужів Америки, — коли вони обидва скривавляться до такої міри, що будуть лежати з висолопленими язиками і додихатимуть?.. Чому ж так не сталося?

Цілий ряд істориків стверджують у своїх працях, що Америка стала по боці червоного

диявола під впливом і під страшним тиском американських слуг того ж червоного диявола, і цим Америка прирікла себе на сьогоднішнє „бути чи не бути”.

П'ятирічна співпраця з червоним дияволом допомогла йому в досягненні його мети і поставила Америку в невиразну позицію щодо розуміння сили Христа і сили антихриста. Через це у світі запанував хаос думок і дії.

Нас не може не турбувати, скажімо, той факт, що багато великих людей світу цього є тієї думки, що Америка і ССРСР це — одно й те саме двоголове „чадо”. Швейцарський теолог Барт вбачає тотожність у советському комуністичному матеріалізмі і матеріалізмі американського капіталізму, бо і комунізм, і західний лібералізм стоять на позиціях дефікації, тобто — почитають не Бога, а людину. Найбільший інтелектуал світу, католицький письменник Франсуа Моріак, говорить: „Нас лякає не те, що відділяє Америку й ССРСР, але те, що вони мають спільного... Ці дві технократії, що вважають себе антагоністами, провадять людство в той самий напрямок”. Не менш убивчу характеристику цим двом технократіям дає й історик Арнольд Тойнбі: „Ці дві потвори з бігом часу можуть усістися поруч і жити... становлячись поступово менш несхожими одна на одну”. І далі: „Причиною тертя між Росією і Заходом є те, що вони не мали часу стати духово інтимними”.

Усі ці характеристичні цитати тільки підтверджують нашу тезу про те, що справжній сенс сучасної так званої ідеологічної боротьби між двома світами, треба розглядати тільки з

точки зору питання керівництва отим — „Один світ — одна держава”. Коли б питання стояло в іншій площині, то воно було б давно вже розв’язане. А так — маємо знамените Троцького: „Ні миру — ні війни”. А тим часом те двоголове „чадо” переростає в орвелівського „Великого Брата”, що всевидющими очима стереже вас на кожному кроці і дошукується, як досягти контролі думок людини-робота, і як можна витиснути максимум енергії з неї, потрібної для здійснення мрій „маніяків та ідіотів”, от хоча б таких, що плянують політ на Місяць, на Марс тощо. Під видом боротьби ідей, ці „маніяки та ідіоти” в дійсності волочать світ в одному й тому ж напрямку, як сказав Франсуа Моріак: до загнuzдання людини „Великим Братом” і обернення її в безмовного, бездушного „робота” орвелівського царства, замість того, щоб дати людині життя на землі, де її оселив Всевишній при творінні всесвіту. Про це — нема й гадки!..

Галасливо провадячи змагання за політ на небесні світила, ці „маніяки” тим самим, у гітлерівський спосіб, хочуть „скинути Творця з його престолу”, знищити взагалі всяку віру в Бога і обернути світ в стан хаосу і тваринного животіння, де буде чути тільки заглушливий галас слуг бога-мамони в радіо-телевізійному гармидері.

3. Рецидив гітлеризму і його наслідки

Погрузши по вуха в „гріховностях дружби з червоним дияволом” під час другої світової війни, Америка після тієї війни вже не могла самоочиститися від „гріхів”, не змогла ста-

ти духовим провідником світу, що було основою передумовою збереження миру у світі, а безперервно котилася вниз по похилій площині. Гітлер був знищений... Але дух гітлеризму не вмер; він переселився в тих, що зазнали його „опіки” на своїй шкірі. Він незабаром дав себе відчути в „арабському морі”, де заходами і під протекторатом ніби Об’єднаних Націй, а в дійсності Америки, — як це довів А. М. Лілієнталь, — виник жидівський уосіблений острівок — Ізраїль, для утримання якого потрібно було від самого початку обставити довкола всі його кордони суцільною „щетиною” багнетів і додавати йому з-зовні 60% його бюджету на існування. Ціна того творива — страшна... В історичному аспекті її визначив історик Тойнбі. Але наслідки — ще страшніші: Америка втратила престиж у всьому світі, у той час, як її „друзі війни” — опинилися на вершині слави. Причини цього явища тепер відомі всім, дякуючи двом працям американського патріота, урядовця Стейт Департаменту, жида-юдаїста, Альфреда М. Лілієнталя. Ці праці — “What Price Israel” і “There Goes Middle East” — потрясли до основ увесь світ, бо в них подані документальні деталі того, що творилося в колуарах Об’єднаних Націй, за закритими дверима Білого Дому і Стейт Департаменту в справі створення Ізраїля. І це знищило в корені всякі можливості порозуміння арабів з жидами. Заява Дж. Ф. Даллеса про те, що кордони Ізраїля не є остаточні, — не може справити!.. Навіть коли б Америка віддала Ізраїль на поталу арабам, то й тоді вона не відновила б свого втраченого престижу і не зайняла б того місця, яке

вона мала до 1948 року, бо те місце зайняли її „друзі” війни. І позиції тих „друзів” будуть із року на рік зміцнюватися, дякуючи тому, що Америка викинула всі „козири” у змаганні за „Один світ — одну державу”, що прикривався увесь час фіговим листям „ідей”. А через це Хрущов сміливо й твердо повторював своє домагання: „Знищайте свої бази в Європі, Азії й Африці — тоді будемо говорити з вами”.

Для політика зрозуміло, що ці слова рівнозначні з ультиматумом безумовної капітуляції. Що прийшло б за тим — не важко вгадати: „Один світ — одна держава”... Тільки не такого зафарбування, як то хотілося б деяким американським протагоністам універсалістичної ідеї.

4. Один світ — одна держава

Коли ми говоримо, що в світі йде боротьба між силами Христа і антихристом, то розуміємо це і вживаємо не в абстрактному, чисто літературному виразі, а в дійсному, прямому розумінні: сили Христа і антихриста ведуть боротьбу не на життя, а на смерть. Сили антихриста посилуються закулісними пружинами тиску гігантських розмірів. Ця гігантська сила тиску скупчена в одних руках, в руках „бога-мамони”, для якого межі держав стали вже іменами для його успішних дій і розвитку. Звідси маємо: „Один світ — одна держава”. Слова Ротшильда: „Дайте мені можливість керувати фінансами і мені байдуже, хто буде правити державою” — на сьогодні вже застарілі. Єдиний фінансовий центр — „Світовий Банк” з його філіялами — це передумова діяння „бога-мамони”,

і свою руку він прагне накласти на всі точки земної кулі, де тільки він бачить для себе джерело прибутку. Жадоба прибутків ненаситного “бога-мамони” ламає всі межі, кордони, мораль. закони, валить приспішено монархії, як своїх опонентів, і творить, на зразок Ізраїля, свої бази “демократії у відсталих, феодальних країнах”. Християнська мораль і віра, і взагалі віра в Бога, для нього є залишками феодалізму і варварства. “Один світ — одна держава” — це ідеал “бога-мамони”. Він його створив приблизно 50 років тому, і тепер проклямає право на його зрілість. Одначе, ця ідея приречена на загибель: бо це ідея антихриста. Світ побачив це. Світ пізнав уже це. І кожен народ стає “на диби” проти цієї ідеї. Бо ця ідея найреалістичніша і найфантастичніша з усіх ідей, які будь-коли виникали в історії людства.

Щоб ствердити нашу думку, ми поставимо таке питання: На чім базується ця ідея?.. Не помилимося, коли скажемо: На так званім “вибранництві божім”. Що це значить — багато говорити не треба: “вибраний богом” нарід має керувати в тій єдиній державі, а решта народів — з їх мовами, звичаями, віруванням, побутом, піснями, словом, з їх духовою і матеріальною культурою, — мають підкоритися волі “вибранника божого” і бути поступово знищеними, як духово, так і фізично. Це тому, що з бігом часу і перенаселенням світу, вийде так, що тільки “вбраному богом” народові буде місце під сонцем, а решта — має зникнути в пащі “бога-мамони”. Скупчення сучасної нищівної зброї в руках маленької кліки маніяків, на зразок Сталіна чи Гітлера, гарантує повну ”гар-

монію” співжиття народів. А всякий вияв незгоди чи непокори своєму керівникові — “вибранникові божому” — буде знищений в полум’ї одної чи кількох атомових або водневих бомб. Така була б будучність людства в „Єдиній Світовій Державі“.

5. Де ж пристановище Христа?

У світлі щойно поданих нами даних про тенденції, що виразно викристалізувалися на фоні суспільно-державних відносин у світі, тепер уже ми можемо сказати прямо, що в сучасну пору ані одна країна в світі не становить якогось виключення з-поміж інших, що її можна було б назвати місцем пристановища Христа. Увесь світ опинився в атмосфері гріховництва Содому і Гомори, в атмосфері злочинства, розбою, розпусти й брехні, що вдень і вночі сіється через телевізійно-радієву мережу.

Але є одно місце у світі, міленьке місце, що стоїть непохитно, мов гігантська скеля з вогнистим стовпом на ній, що намагається в цьому нічному мороці царства бога-мамони освітлювати правдиві дороги і стежки світу. Цим маленьким місцем є Ватикан.

Можливо, що це слово декому буде різати вухо, декому воно видається на перший погляд фальшивим місцем вибору. Але при об’єктивнім розгляді й аналізі заряджень, настанов, листування і папських енциклік, хочби, скажімо, останніх п’ятдесяти років, ніхто не зможе зробити нам закиду в помилковості вибору. Автор цих рядків — православний. Одначе, усвідомлення того, що в сучасну пору тільки Ватикан

є ні від кого незалежною, суверенною світовою церковно-християнською твердиною, що може вільно проповідувати і поширювати Христове вчення, примушує нас, не дивлячись на фанатизм і тоталітарну агресивність Ватикану, віддати йому належну данину. Бож ніяка сила, ніякі тирані й диктатори, як також ніякі демократи й ультра-демократи не змогли примусити Ватикан стати на шлях російського православ'я, тобто — бути слухняною зброєю в руках державно-поліційного апарату. Ватикан не тільки не став на коліна перед сильними світу цього, а навпаки, сильні світу цього шукали в нього ласки і поблажливости, хоч знаємо, що з підступною метою.

Щоб виправдати наші твердження, подамо коротенько місце Ватикану в останньому змагові двох дияволів. Але перед тим мусимо згадати, що від 1929 р. Ватикан існує на правах незалежної держави. Перед початком другої світової війни при Ватикані було акредитовано 50 амбасадорів різних країн...

Враховуючи великий вплив Ватикану в Європі і в усьому світі, дорадники Рузвельта вказали йому на необхідність мати свого амбасадора при Ватикані. Рузвельт погодився з цією блискучою ідеєю і вже в грудні 1939 р. Мирон Тейлор — протестант-єпископалієн — був посланий як спеціальний уповноважений президента Рузвельта до Ватикану.

Ні для кого не секрет, що ще й до вступлення у війну Америка включилась всією своєю матеріальною силою в допомогу Англії й Франції, а пізніше й Сталінові. Отже, — без оголо-

шення війни, Америка фактично була воюючою державою проти держав Вісі. Дякуючи своїм великим симпатіям до “прогресивного” російського народу, Рузвельт не забарився виступити в ролі адвоката Сталіна, що видно, хоч би з листа президента до папи Пія XII, датованого 3-го вересня 1941 р., з якого ми подаємо найважливіші місця:

Ваша Святосте!.. На мою вимогу п. Мирон Тейлор має дискутувати з Вашою Святістю деякі справи. Перша з них стосується проблеми ставлення російського уряду і російського народу до релігії. Поскільки я поінформований, — церкви в Росії відкриті. Я вірю, що є дійсна можливість, що Росія може, як результат теперішнього конфлікту, визнати свободу релігії в Росії, хоч, звісно, без признання якого б то не було втручання з боку церкви в освітні чи політичні справи Росії. Я відчуваю, що якщо те буде здійснене, це покладе можливості відновлення повної свободи релігії в Росії на далеко кращих осонвах, ніж є свобода релігії в сьогоднішній Німеччині... Я вірю, все таки, що російське диктаторство менш небезпечне для інших держав, ніж німецька форма диктаторства... Я вірю, що збереження Росії менш небезпечне для релігії, для церкви, як такої, і для людства взагалі, ніж збереження німецької форми диктаторства.”

Папа Пій XII не вірив словам Рузвельта. Він знав, що в разі перемоги альянтів, большевизм опанує і гвалтуватиме всю Європу. І тому він намагався всіма силами, від літа 1942 р., повернути воюючі сторони до замирення і заключення миру вигідного для Заходу і для Німеччини.

Але Англія і Америка відкинули його пропозиції (у червні 1942 р.). Після того, особливо ж після розгрому німців під Сталінградом, Папа всеж таки продовжував домагатися від Англії й Америки, щоб вони знайшли принаймні засоби, якими можна буде примусити Росію іти до визначеної межі на Захід — і не далі. Цього йому не пообіцяла офіційно ні Америка, ані Англія. Зате Мирон Тейлор запевняв Ватикан, що “більшевицькі війська не переступлять меж, накреслених для них альянтами”. А в своїм інтерв'ю з Салазаром, відомим португальським благочестивим католиком, у жовтні 1942 р., він запевняв Західній Світі, що “советське панування в Європі цілком виключається”.

Папа не вірив словам Тейлора і продовжував ще активніше шукати у Вашингтоні і Лондоні стежок до компромісового миру між воюючими сторонами. Рузвельт відповів, що його зусилля марні, бо Німеччина мусить бути розчавлена, і порадив Папі вступити в прямі переговори з Советською Росією, якщо він хоче забезпечити інтереси католицького Західного світу.

На такий крок Ватикан не міг піти і тому відмовився. Тоді Рузвельт звернувся персонально до Сталіна з порадою нав'язати прямий контакт з Ватиканом, враховуючи, що йому — Сталінові — “доведеться мати справу з “католицьким морем” при просуванні на Захід, де Ватикан має величезний духовий вплив”.

Папа не прийняв пропозиції Сталіна про прийняття советського амбасадора і започаткування переговорів. Але на принадливу ухвалу про ліквідацію Комінтерну Папа сказав: “Цей

рух зроблений з метою кращого обдурення Західного світу. Большевизм не визнає релігії. Де тільки він поставив свою ногу, там її переслідує”.

Бачучи це, Рузвельт спішно шле, в лютому 1943 р., кардинала Spellmana, великого приятеля Папи, із завданням “переконати Ватикан повести більш поблажливе відношення до Советського Союзу і, зокрема, до майбутньої позиції Росії в Європі”.

На прийнятті в Папи, 3-го березня 1943 р., Spellman повторив ще раз Касаблянську ухвалу альянтів про безумовну капітуляцію Німеччини і передав прохання Рузвельта до Папи, щоб він звернувся із закликом до католиків всього світу, щоб вони боролися проти Гітлера. Папа відповів, що він не може ідентифікувати і пов'язувати себе з жодною воюючою стороною. Щодо Касаблянської декларації — він сказав, що — “вона не сумісна з християнською доктриною”.

Після капітуляції Італії Ватикан невтомно пропагував поміркований мир з Німеччиною, “мир без помсти”, і ще сильніше спрямовував вістря своєї акції проти Советів, указуючи на небезпеку просування безбожницької Росії, яка несла, на його думку, руйну всій західній цивілізації.

Коли Ватиканові стало відомо, що Гітлер у червні 1944 р. виявив свою згоду відійти від влади, з метою уможливити початок переговорів про мир, то він повідомив про це Вашингтон. Рузвельт послав негайно до Ватикану Генрі Стімсона, міністра війни, разом з Мироном Тейлором, завдання яких було не започаткуван-

ня переговорів про мир, а прийняти участь в секретних нарадах для організації атентату на Гітлера, що провадилися ще від травня 1944 р., з участю кардинала Магліоні, Тейлора, німецького амбасадора при Ватикані, барона фон Вайцекера і британського амбасадора.

Бачучи всі свої невдачі в справі зближення Ватикану з Москвою, Рузвельт шле ще одного посланця до Ватикану, міністра Е. Флина, з метою "з'єднати ту величезну відстань, що відділює Ватикан від Кремлю". Але й ця спроба зазнала невдачі.

Коли совєтські війська "звільнили" Польщу, Рузвельт ще раз намовив Сталіна послати Ватиканові меморандум з пропозицією про "координацію дій між Москвою і Найсвятішим Отцем у справі післявоєнної організації для розв'язання моральних і соціальних проблем", і для цього Сталін запропонував "єдиний фронт Москви і Ватикану". При цьому він додав і гарантію, що "єдиний фронт" буде реалізуватися "мирними шляхами".

Папа відкинув і цю пропозицію, бо ж перед очима всіх ще стояло недавно спровоковане Москвою варшавське повстання, з метою знищення поляків-католиків. Була ще й інша причина для відмовлення, а саме: бачучи від самого початку свої невдачі в справах нав'язання контакту з Ватиканом, Сталін одягнув у рясі й ризи своїх вишколених енкаведистів і в кінці 1943 р. відновив Російську Православну Церкву з "Святійшим Синодом", на чолі з митрополитом Сергієм. І вже в травні 1944 року "єдинство церкви і держави" пішло аж так далеко, що наступний митрополит Алексій, голова всієї

російської православної церкви, послав листа советському урядові з подякою за великі турботи уряду про релігію, а закінчив свій лист так:

“Я розглядаю Сталіна, як Богом даного голову священної Росії”.

Як бачимо — п'ятирічна наука й поради Рузвельта не пропали марно!..

Проте для Ватикану було ясно, як і для кожного з нас, що Кремль став на шлях одвертого блюзнірства, тобто — запряг релігію у свою безбожницьку “колісницю”. Цим пояснюється тверда й невідступна позиція папи Пія XII.

Ще й до „об'явлення” Сталіна „посланцем божим” пропагандивна кампанія проти Ватикану провадилася шаленими темпами. А після цього вона розпочала одверто ворожий, з чисто енкавидівською фразеологією, похід російського “православ'я” проти католицької Церкви. Ця боротьба іде й досі... на широку скалю... І кінця їй не видно. Зате увесь світ бачить тепер виразно одну істину, якої ніхто не зможе заперечити, а саме, що „п'ятирічне намагання Рузвельта поставити Ватикан на службу Кремлеві зазнало повного краху, і через що, власне, єдиним пристановищем Христа в сучасному світі був Ватикан, його католицька Церква. Але це не заперечує факту, що й в інших християнських віровченнях є багато побожних і добрих християн та їх пастирів, як також не говорить і за те, що вони мають бути навернені на католицизм, що, як відомо, Ватикан прагне здійснювати за всяку ціну. Ні! Перед усім християнським світом стоять вищі, шляхетніші завдання, про які мова буде в наступному розділі.

Але раніш, ніж перейти до наступного розділу, треба внести маленький додаток, як Пост Скриптурм..

Короткий час відділяє нас від того дня, коли писалися ці рядки. Всього шість років Але, які ж разючі, просто незбагнені зміни заіснували в позиціях Ватикану!.. Перший і другий „папи-незаможники“, що прийшли на зміну аристократові духа, папі Пієві XII, почали здійснювати те, чого так настирливо домагався Рузвельт із своїми слугами бога-мамони. З духової твердині вони зробили місце торгу з тими ж слугами бога-мамони. Не можна передбачати наслідків „реформ“ Ватикану і їх засягу. Але вже тепер з певністю можемо ствердити один незаперечний факт, а саме: що під тиском, погрозами і шантажем слуг бога-мамони — Ватикан угнувся і спасував. Він навіть прийняв і вже проголосив їх доктрину — “Один світ — одна держава”, як спасіння для людства, і тим самим перекреслив майже двотисячрічну історію папства і католицизму.

Не важко бачити й розуміти видющій людині, що на наших очах відбувається гін всією парою до “Один світ — одна держава”. А чи кожний з нас здає собі справу з того, що це таке “Один світ — одна держава”?.. Гадаємо, — що ні!

В попередньому розділі вже згадано, що ця ідея найреакційніша і найфантастичніша з усіх ідей, які будь-коли виникали в історії людства. Тут підсилимо нашу думку, на підставі наших дослідів, що здійснення намірів слуг бога-мамони, тобто — здійснення їх ідеї “Один

світ — одна держава”, було б найбільшою, найстрашнішою трагедією людства: апокаліптичний Армагедон став би дійсністю.

6. Сучасна дилема

Подавши детальну аналізу найголовніших подій кількох останніх десятиріч, ми можемо тепер відповісти на основне питання нашої теми: що ж являється дилемою сучасності?. Чи боротьба ідей, як то твердять в один голос американські провідні мужі, чи боротьба сил Христа і антихриста?..

Ми ніколи не поділяли першої думки. Не поділяли її тому, що вона виходить з матеріалістичного розуміння сучасної боротьби у світі, тобто: „капіталізм чи комунізм”?..

Капіталізм не є жадна ідея, так само, як і комунізм. Ці два поняття включають в себе лише одну сторону суспільних відносин, тобто: питання володіння засобами виробництва. А чи не все одно для робітника-продуцента, хто володіє засобами виробництва — чи бюро директорів, чи власник-капіталіст, чи рада комісарів управителів, чи тоталітарна держава?.. Чи не все одно для єгипетського фаллаха, хто йому позичить гроші для будівлі асванської греблі?.. Чи не все одно для робітника і селянина “матушкі Расеї” хто позичав гроші на будівництво Дніпрельстану, Магнітогорська, Кузбасу тощо?.. І чи не все одно, врешті, для американського робітника і фермера, хто збудує і на чий кошти якесь підприємство, де він зможе мати свою працю?..

Відповідь на це питання може бути лише по-

зитивна. А через те “першородний гріх” сучасного суспільства і причин сучасної ситуації в світі треба шукати в чомусь іншому.

Охрестивши сучасну боротьбу в світі між капіталізмом і комунізмом іменем боротьби ідей, Західний світ тим самим обеззброїв себе, він втратив всі “козири” в боротьбі з безбожницькою тиранією, яку, до речі, він же, Західний світ, одягнув її в мантию крилатої Психеї, яка, на думку багатьох інтелектуалів, хоче ошасливити людство.

Чи треба нагадувати про те, що майже сто відсотків інтелігенції Америки в двадцятих і тридцятих роках були закохані в ту Психею і в ній вбачали єдиний порятунок для себе і для всього людства?.. Чи треба нагадувати про те, що те кохання й досі ще не згасло в багатьох „найвидатніших” пань і панів, і які й до цього часу ліднують і підфарбовують ту сорочкалітню Психею, щоб вона й далі виглядала красунею і була улюбленою для всього Західного світу?..

“Треба створити свою, вищу ідею від комуністичної ідеї, — говорять провідні мужі Заходу, — інакше ми пропали”. Чи треба говорити про те, що ідея не твориться на замовлення, а невидимо зароджується, розвивається і, нарешті, як новонароджена зоря в небі, появляється і опановує поступово уми й серця народу?.. Та чи й було коли в історії людства і чи можливо, взагалі, щоб одночасно панували дві ідеї в одному й тому ж часі, в одному й тому ж просторі і стосувалися б одної й тої ж субстанції?..

Відповідь на це — лише негативна. А раз так — тоді розмови провідних мужів Заходу про

подолання комунізму, як ідеї, ні більш, ні менш, як лиття води на ворожий млин, що намагається втягти під свої колеса весь світ. Розмови, гадки, думки і “теорії” про советський комунізм досягли на сьогодні таких меж дефініції, що навіть Соломон не зміг би знайти зерна правди!.. І ніщо інше, як тільки улюблена Заходом “теорія боротьби ідей” створила цей гармидер думок в умах людства. Москва не говорить, що сучасна боротьба в світі є боротьбою ідей. О, ні!.. Вона говорить щось інше!.. І цим вона б’є “гнилий капіталістичний Захід, що намагається продовжувати дні свого існування надмірним висмоктуванням крові трудящих мас”. Які далекі ці слова від „боротьби ідей”!.. Якими наївними виглядають провідні мужі Америки!..

“Наша, Західна цивілізація, не може вижити матеріально — говорить філософ Рассель Де-венпорт — якщо вона не буде врятована духово. Для вижиття її щось мусить бути знайдене... щось створене. Мусить бути знайдена синтеза двох світів”.

На нашу скромну думку, найважливішим, чого бракує Заходові, і особливо Америці, в порівнянні з комунізмом, це запровадження в життя справедливішого розподілу національного прибутку держави, що не раз підкреслював у своїх публічних виступах бувший президент Труман.

Советський комунізм, у більшій чи меншій мірі, на це спромігся. Америка — поки що тільки грає в обіцянки. Ця гра сама по собі груба і лицемірна, і дуже небезпечна. Вона посилює симпатії до комунізму. Слуги бога-мамони цьо-

го не хочуть враховувати. Вони противляться введенню справедливішого розподілу національного прибутку. Вони пізнали смак і силу грошей, вони обернули їх у фетиш, вони йому вклоняються і вони прагнуть підкорити йому життя і свободу людини, шляхом тримання її в постійній залежності через грошову заборгованість. Велика гора гарних слів про рівність нагоди для всіх до щастя, а на практиці щось цілком інше: нема в світі країни, де була б така велика диспропорція в оплаті праці різних груп населення і окремих індивідумів, як в Америці!... Та диспропорція в деяких випадках сягає меж у відношенні одного до тисячі. Нема в світі більшої політичної свободи для людини, як в Америці, і в той же час нема більшої залежності людини від бога-мамони, як в Америці, що підтверджується ось такими даними Федерального Резервного Бюро за 1955 рік: 63 % усіх родин Америки мають персональну заборгованість тотально на суму 124 мільярди доларів. Мало того, Федеральний Уряд Америки також має 275 мільярдів заборгованости тому ж богові-мамоні.

А що таке 275 мільярдів? — питає сенатор Вільям Дженнер — і сам же дає ось таку відповідь в оцінці зробленою головою Сенатської Фінансової Комісії: “275 мільярдів боргу дорівнюють вартості всієї американської землі з будівлями, шахтами, машинерією, фабриками й заводами, всією худобою й з усім іншим майном, що має якусь вартість”.

Той хто тільки вдумається в ці слова, прийде до жахливо до заключення, а саме, що вся Америка і більшість її населення перебуває в

лабетах бога-мамони... Чи не є це дзеркальним відображенням советського способу тримання мас “в тяжолих, нежних лапах”? (А. Блок — “Скити“).

Коли ми одного разу спитали американця інтелігента, в час нашої розмови про світову ситуацію, що таке Америка? — він не думаючи й не вагаючись відповів: “Америка? — Безмежне поле для удосконалення”. А видавець Нью-Йорк Таймсу, п. Зульцберг, висловився трошки інакше з приводу цього. В своїй статті про американську зовнішню політику з її тенденцією накидати свою волю другим народам, він говорить: “Ми забуваємо, що наша демократія явно недосконала”. Професор соціології Колумбійського Університету, п. Райт Міллс, ґрунтовно дискутує питання недосконалости Америки в своїй фундаментальній праці “The Power Elite”. Журналіст-пост і філософ Девенпорт присвятив цьому ж питанню свою філософську працю, під заголовком “The Dignity of Man”, в якій він виразно ставить питання про оте “щось”, що мусить бути віднайдене для спасіння Америки і західньої цивілізації в цілому. А що саме, яке воно оте „щось” — він не знайшов за свого життя відповіді, а можливо не насмівився сказати, боячись накликати на себе гнів бога-мамони.

Історик Тойнбі говорить прямо, що “сучасна технологія створила засоби, якими можна було б знищити злиденство в суспільстві. Але Захід, з його християнською цивілізацією, не спромігся запровадити в життя соціяльну справедливість, і через це Маркс створив “Капітал” —

"християнську ересь", що має призначення поправити ту помилку християнства".

Отже — оте "щось", що залишив Девенпорт без відповіді, не є таке незрозуміле чи невловиме. В наш вік прогресу й загальної освіти воно ясне і прозоре, як ранішня роса, для кожної людини. Найвеличніші президенти Америки давно знали про оте "щось" і вони окреслили його так:

"Я уявляю народ, що живе в достатках на плодах своєї індустрії" (Т. Джефферсон).

„Забезпечити кожному працівникові весь продукт його праці, або так близько, як тільки можливо, це мета кожного доброго уряду" (А. Лінкольн).

Чи може дати свою запоруку під цими словами теперішній уряд Америки, що його практика тотожня із заповідями цих двох великих президентів?..

Ні!.. Бо він сам знаходиться в полоні у бога-мамони, щоб не сказати, що він сам складається із слуг бога-мамони, як то твердить Труман, Рутер і багато інших демократичних політичних діячів і сенаторів.

Слуги бога-мамони не належать до сил Христа. Про це виразно сказано в Святому письмі і про це дуже багато говорили в своїх енцикліках великі отці католицької Церкви, папа Лев XIII, Бенедикт XV, Пій XII та інші християнські діячі й основоположники Христової Церкви.

На підставі всього сказаного нами, ми зробимо коротеньке синтетичне резюме: сучасна дилема світу, і зокрема Америки, полягає в тому, щоб на основі аналізу суспільних відносин у двох світах, зробити вірну діагнозу сучасної

“великої хвороби”, що роздирає світ на шматки, робить мільйони людей непевними завтрішнього дня і постійно тримає все людство світу в стані страху перед невідомою перспективою, що можливо принесе суцільне знищення і темряву ночі на довгі часи. Коли вірна діагноза буде встановлена, тоді виникне ще більш тяжка проблема: які ліки застосувати для лікування тієї „великої хвороби”?..

Ми всі є свідками того факту, що сучасна “велика хвороба” не піддається лікуванню ліками, що зветься “накопиченням високопарних слів про боротьбу ідей”. Ми також певні, що до того часу поки Америка не стане на шлях правдивої боротьби з тією „великою хворобою”, до того часу вона буде мати поразку за поразкою в боротьбі з комунізмом і відступ за відступом. Бо в тому напрямку її волочать не-свідомо слуги бога-мамони, а свідомо — підземна чорна мафія, або так званий “невидимий уряд Америки” — за виразом сенатора Вільямса Дженнера.

Показати світові, і в першу чергу арабам, що Америкою керують не слуги бога-мамони, в чому араби твердо переконані, а американський народ, такий же народ, як і всі інші народи світу, є першим кроком до розв’язання сучасної дилеми. Другим кроком мало б бути — знищення культу бога-мамони, знищення все-руйнуючої сили грошей, як самоцілі життя, і надати їм того сенсу і значення, які вони мали при їх первісному введенні в обіг.

Лише дякуючи фетишизації грошей і перетворення їх в “живе джерело творення грошей” могла людська пристрась до “золотого

тельця“ розвинулися до жадоби голодного звіра, а одночасно з тим прогресував небувалий в історії людства зріст злочинності. Сучасні шалені темпи, з якими рухається все цивілізоване суспільство, є так само наслідком гонитви за грошима. „Гроші, гроші і гроші” — магічне слово, що домінує в лексиконі сучасного суспільства і як той „сезам” не сходить з уст і уяви майже кожного індивідуума. В гонитві за тим магічним “сезам” людина вважає за щастя, коли вона працює 10-12 годин денно круглий тиждень, не виключаючи й неділі, щоб решту часу провести в темряві коло телевізора.

Життя людське втратило сенс, красу і змістовність. Суспільство, що дійшло такого стану, дійсно потребує лікування.

Будемо надіятися, що ліки за якийсь час будуть знайдені, і людство, можливо, відродиться духово. Але все ж — за виразом Мережковського — “земля на віки вічні залишиться хворобливою красунею”.

25 березня 1958 р.

ПИТАННЯ АНТИСЕМІТИЗМУ

Якщо Західний світ, головною підпорою якого є Сполучені Штати Америки, стане жертвою руїни часу, майбутній історик можливо припише це падіння ледве відомій „хворобі”, що зветься „наклепництво”.

Альфред М. Лілієнталь

1. З позицій сили, лакейства чи правди?

Появлення кілька місяців тому в “Сучасній Україні” напівкомічного змісту статті пана В. Стахова, під заголовком “Українсько-єврейські взаємини і преса”, що започаткувала “дискусію” в тому ж органі УГВР, переконало нас, що люди мало компетентні і невідповідного масштабу розуму беруться розв’язувати або трактувати питання, які вимагають глибокого знання історії та суспільних відносин і широкої ерудиції в багатьох інших питаннях революційно-бурхливого життя модерного суспільства.

Безрезультатна післявоєнна спроба українських еміграційних політичних діячів нав’язати дружній контакт з жидівським народом, з метою встановлення якихсь норм партнерства, та безперервна провокаційна антиукраїнська акція деяких жидівських органів преси і окремих діячів, спричинилися до “паніки” в українському УГВР-івському таборі та до поспішного відшукування причин неуспіху, з одночасним звальюванням причин того неуспіху на плечі свого українського політичного опонента.

В жидівському таборі витворилася проти-

лежна традиція, яку можна окреслити ні більш, ні менш, як запаморочення від успіхів: „партнер” побачив, що він не дістає ані найменшого спротиву від свого “ворога”, який зайняв не тільки оборонну позицію, а „ямокопайлівську”, з виразними показниками готовости бути задоволеним з лакейського становища в нерозумній, нав’язаній боротьбі з своїм “партнером”. Звідси — безприкладно провокаційна „дискусія” “Сучасної України”, з виразним закликком до систематичного продовжування антиукраїнських жидівських виступів.

Мусимо зауважити, що “незрозуміла” для деяких українських політичних лідерів лінія поведінки жидів — очорнювання українців, при одночасному замовчуванні далеко тяжчих антисемітсько-погромницьких гріхів росіяни чи поляки — є, в дійсності, дуже зрозуміла: жидівські політичні діячі переконані, що остаточна розв’язка арабсько-жидівського питання знаходиться в руках Кремля. Це видно хочби з того факту, що антиукраїнська кампанія жидівської преси розпочалася і поширювалася по слідах проникнення і посилення Советами своїх позицій на Близькому Сході. Це видно також ще й з того, що Бен-Гуріон офіційно заявив, не так давно, що Ізраїль не був і ніколи не буде “членом якого б то не було Союзу чи Угоди, що переслідує агресивну мету проти Своєтського Союзу”.

Наявність у ізраїльському парламенті великої кількості комуністичних і просоветських соціалістичних депутатів (54%), теж не аби який фактор, що впливає на зовнішню політику Ізраїля і поведінку всього жидівства. Отже

— жидівські стратеги-провідники мостять уже тепер дорогу до свого „бути чи не бути”, наперед запобігаючи ласки у пана своїм вислужництвом перед ним. (Пригадаймо Шевченкове:

«Перед паном Хведорком
Ходить жид ходорком»).

Цього не розуміє “Сучасна Україна“. Вона, по суті, стала на шлях запрошення московсько-жидівських погромщиків до вчинення „деїр ясину” над українцями вільного світу. Згадана стаття п. Стахова та стаття В. Вашковича — “Проти так званої позиції сили” — за своїм змістом та ідейним спрямуванням перевищують позиції покійного україножера “Східняка”. Бож як можна назвати інакше, як не бестіяльно-ворожим і провокативним вибриком ось такі слова Вашковича: „Якби наші екстремістські елементи (читай — націоналісти самостійники — П. П.) — в результаті цього взяли верх, вони могли б у відплату винищити фізично велику частину єврейства в Україні”. (Сучасна Україна“, ч. 10 за 1958 р.)

Що лінія поведінки жидівства є виявом антиукраїнської кампанії з позицій сили, ніхто не сумнівається в цьому. Панове з ”Сучасної України“ проти заняття такої ж позиції українцями, вони виразно говорять, що вони хочуть бути на лакейських позиціях, мовляв, — а може ж щось перепаде їм за лакейську вислугу!..

Українці мають більше моральних прав стояти на позиціях сили супроти жидівства, бож серед українців не було й не буде розенбергів, фуксів, собелів та “сонму іже з ними“, що штовхали й штовхають Америку і весь вільний

світ у “обійми” комунізму. Українці не були й не будуть продовжувачами практики Гітлера, подібно жидам-сіоністам по відношенню до арабів. Право сили належить до законів хижаків. Тому українці, як волелюбний і високих чеснот народ, не можуть практикувати тих законів. Вони мають до вибору іншу позицію, крім лакейської й хижацької, а саме — позицію правди.

З цієї позиції і написані наступні рядки цього нарису.

2. Міт про переслідування

Біля 2000 років слово антисемітизм вживається в жидівському і загальному лексиконі для окреслення якої б то не було форми опозиції жидівству — словом чи ділом, не залежно від того, що в тому виявлено: правда чи наклеп, справедливість чи упередженість.

Проілюструємо наше твердження кількома прикладами... Весь Близький Схід і частина Африки, як відомо, заселені семітськими народами, найчисельнішими з котрих є араби. Від часу започаткування жидами боротьби за створення держави Ізраїль, арабське населення зустріло цю ідею з великою ворожістю. Як вислід цього — араби-семіти були позначені жидами-сіоністами антисемітським ярликом.

Ще на зорі створення Світового Сіоністичного Руху “The Jewish World” за 9-те лютого 1883 р. так окреслив програму жидівського царства месії:

“Великим ідеалом юдаїзму є... насичення всього світу жидівським ученням, за яким в

Універсальному братерству націй — тобто у Великому Юдаїзмі — всі окремі раси і релігії зникнуть”.

Весь католицький світ, що не визнає цієї жидівсько-талмудівської концепції про царство месії... теж відноситься до антисемітських сил і між юдаїзмом і католицизмом в сучасну пору йде боротьба не на життя, а на смерть.

Уже з цих кількох прикладів видно, що слово антисемітизм вживається жидами з спекулятивною метою, як бойовий шильд для прикриття себе в час виконання своїх наступально-войовничих дій, які спрямовані до поширення на весь світ своєї месіяністично-талмудівської філософії.

Опинившись від 135 р. Х. Е. в діаспорі, жидівство стало перед загрозою їх цілковитої асиміляції з тубільним населенням країн їх нового замешкання, і зникнення, як окремої “богом вибраної раси”. Здійснення цього процесу протирічило б вищеподаній талмудівській філософії, яка в той час ще не мала жадного відбитку на письмі. Тому десь коло 400 р. Х. Е. в Палестині і біля 500 р. Х. Е. у Вавилоні провадилася жидівськими мудрецами і рабинами дискусія над всіма усними й писаними законами, що ними керувалося жидівство на протязі історії в своєму житті, і всі передискутовані правила й закони було видано під назвою Талмуд. Так появилася дві редакції Талмуда: палестинська і вавилонська, з яких остання вважається авторитетнішою.

Створення цих двох повних “Кодексів законів”, що охоплювали всі сторони життя у жи-

дів у діяспорі, далс міцні підстави для "мандрування в тисячоліттях" без втрати обличчя й духа жидівського народу, незалежно від того, куди і в які умови він попав.

Всупереч прийнятій опінії, що жидівські гетта створювалися в місцях поселення жидів дякуючи нетолерантності й упередженості християнської більшості, жидівські джерела твердять, що: „Де б жиди не поселялися, від початку діяспори, вони прагнули творити свої власні комунальні організації. Різні фактори сприяли цьому: релігійні, культурні, соціальні і економічні.“

Жидівський учений проф. Соломон Барон підкреслює у своїй „Історії жидівства“, що „Рабини-талмудисти домагалися сепаратизму на підставах практичних як також ритуалістичних“. Зафіксовано документально не один випадок, коли жидівські лідери домагалися від міських управ спорудити стіну навколо гетта, у випадку, якщо такої не було збудовано при поселенні.

Отже — первісні гетта західньої Європи були витвором чисто жидівського походження, як вияв їх прагнення до збереження національної єдності й цілості і виховання наступних поколінь в дусі юдаїзму.

На протязі Середньовіччя жиди в усіх країнах нового замешкання дуже зміцніли економічно дякуючи тому, що в їх руках опинилася вся комерція, збір податків з населення, кредитові операції і торгівля рабами.

В наслідок цього жидівство скупчило в своїх руках багатства кожної країни, а це, в свою чергу, було причиною до жидівських масакр і

погромів в цілому ряді країн західної Європи, бо невелику жидівську меншість населення стало розглядати, як експлуататорів і лихварів.

Ось що пише жидівська енциклопедія (видання Велентайна) про становище жидів хочби, скажімо в Англії, куди вони прибули найпізніше, вже після завоювання Англії норманами в 1066 р.:

“Їх число і процвітання збільшилося, Арон з Линкольна був найбагатшою людиною Англії свого часу... Його фінансові операції покривали всю країну, в тому числі багато провідної знаті і церковних достойників.”

Вже при королеві Ричард Левине Серце трапився жидівський погром, у якому згинуло 500 осіб, а король Едвард VIII в 1290 р. конфіскував усе майно жидів і видалив їх за межі країни (на континент), звідки вони послідовно були виселювані й гнані на схід, за тими ж мотивами, одною країною за другою, протягом 14-16 сторіч, аж поки основна маса жидів досягла земель слов'ян, де вони, згідно своїх традицій і обов'язку до збереження жидівського роду, також селилися в геттах.

Найбільше жидів осіло в Польщі. В її боротьбі 16-17 сторіч за оволодіння українських земель і насадження католицизму роля жидів була не абиякою: вони були фактично виконавцями волі панів-езуїтів „Жечи Посполітей”.

Ось що говорить з приводу цього жидівська енциклопедія:

„Коли польська знать (вишневецькі, потоцькі, концепольські) селилися в Україні і починали будувати палаци та замки, жиди бу-

ли їх довірочні агенти і керівники; були орендарями маєтків, млинів, готелів, річок, озер і всіх інших джерел оподаткування... Вони збирали не тільки податки, а навіть грошові прибутки православних церков. При кожному хрещенні чи похороні селянин мусів платити жидові винагороду.“ (Функ-Вагналлс енциклопедія, стор. 284, том 4).

Як бачимо, так звані переслідування жидів, що про них говорять самі жиди у своїх енциклопедіях, як про тисячолітню традицію, не були явищем нетолерантності і фанатизму з боку християнського населення, а виникали вони в усіх без виключення країнах через одні й ті самі причини, а саме: через плекання гетта, через концентрацію в своїх руках усіх на той час засобів експлуатації населення і засобів морального утиску і через фанатичне прагнення до здійснення талмудівської філософії в усьому світі. Середньовічне явище монополізації було настільки загрозливе для християнського світу, що католицька Церква вже в 1215 р. (за папи Олександра III), на IV Папській Раді винесла ухвалу про вжиття мір для зламання і обмеження жидівської комерційної монополії. На цій Раді була винесена ухвала, яка забороняла християнинові-католикові бути слугою чи служницею, як також службовцем у жида. Це правило, звісно, не зобов'язувало жидів ні до чого в час колонізаційної політики Польщі на Сході, де, до пори до часу, “яреми“ були до їх послуг і населення України стогнало під чоботом польського пана-езуїта і жида-орендаря та жида-збірщика податків.

3. Українці — „погромщики”

Всенародний Визвольний Рух Богдана Хмельницького, Коліївщина й довгі ряди інших повстань вписали в історію українського народу блискучі сторінки боротьби з гнобителями за своє національне і соціальне визволення з лабет пана-поляка і жида-експлуататора. Цей період боротьби польська історія охрестила як “бунт хлопув”, а жидівська талмудологія — як “погроми жидів злодеєм Хмельницьким”, при чім “Універсальна жидівська енциклопедія” подає навіть цифру знищених Хмельницьким жидів, а саме — 300 тисяч.

У цій цифрі, як і в твердженні про “погроми” Хмельницького, правди стільки ж — скільки в усьому талмудівському законодавстві, яке, як відомо, виразно спрямоване на знищення не жидів. при чім, акт знищення, в який би то не було спосіб, трактується, як богоугодне діло.

Створивши і виплекавши міт про переслідування, а пізніше міт про погроми Хмельницького, жида на цьому не зупинилися. Вони поширюють той міт на Петлюру і взагалі на український народ, маючи при цьому на увазі одну і ту саму мету, а саме: знищити культ провідників українського народу, зганьбити саму ідею українського визвольного руху і в такий спосіб обернути назавжди все українське населення в слухняних гоїв.

Ця ідея цілком збігалася і збігається з напрямними національної політики большевицької Москви, яка вбачала в тому вірний засіб до збереження „єдиної-неделімої”. Тому, починаючи від 1922 р., Москва стимулює і заохочує

жидівство всього світу до колонізації України: на колишніх панських землях півдня України створювалися жидівські поселення й цілі райони, як Калініндорф, Леніндорф, Сталіндорф і т. д., які коштом українського селянина й американсько-жидівського “Joint Distribution Committee” плянували й розбудовували собі, — за останнім словом техніки, — свої „соціалістичні сільсько-господарчі городки“. Хто не бачив їх в натурі, то може побачити на фотографіях в “Універсальній жидівській енциклопедії” (див. том 10, стор. 334).

Ідея колонізації українських земель і опанування України в цілому, виглядала в двадцятих роках в уяві кожного жида, як здійснення мрії про “обіцяну землю”, бож вся поліційно-політична влада була вже у той час в їх руках.

Але пізніше зголосився на цю “обіцяну землю” інший претендент — Гітлер, який всіх жидів, що не встигли втекти своєчасно за Урал, відправив на той світ, наслідуючи талмудівські закони. Одначе, і ця акція нищення жидів звалюється жидами у великій мірі на плечі українського народу. Доказом цього твердження є систематична антиукраїнська кампанія жидівської преси, започаткована після другої світової війни, яка не тільки не припиняється й по цей час, а навпаки, набирає все ширших, ганебніших і провокативніших форм.

Позиція української преси більш, ніж дивна, щоб не сказати, що просто таки сміхотворна: одна газета за другою друкують резолюції протесту, виразно запобігаючи ласки у жидів; згадують про свої добрі діла до них; намовляють їх зрозуміти необхідність спільного фронту

проти большевизму; боязко вгадують їм про недотримання партнерства (якщо ніколи не існувало), пишуть про все що хочіте, тільки — ні слова про дійсні причини такої поведінки жидів, і ні слова про те, в який спосіб можна «заткнути рота» знахабнілій і оскаженілій до нестями жидо-чорносотенній потворі. Насер зумів заткнути... і не тільки заткнути, а примусити Бен-Гуріона публічно визнати його за людину, а не широко реклямованого перед тим «гітлера на Нілі».

А українці, маючи далеко більші шанси в боротьбі ніж жиди, залишають себе в позиції приниження і плазування. Історія жидівства двадцятого сторіччя усіяна страшними злочинами проти людства. Вони відомі всьому світові. Ніякі цензури, ані палення документів і книжок не зможуть знищити й затерти в людській пам'яті страхіть і масових масакр мільйонів невинних людей у підвалах Чека-ГПУ жидівськими дегенератами-чекістами, або штучного голоду 1933 р. в Україні, що був виплеканий задумом жидівського маніяцтва. Теорія вищости, чи вибраности раси не є витвором Гітлера. Вона існує від часів започаткування древньої жидівської держави і є основним стрижнем талмудівської філософії, що наглядно ми бачили з цитованої вище праці Бернарда Лазара. Терор двадцятих і тридцятих років на теренах колишньої російської імперії, був практичним здійсненням тієї філософії. Всі ті, що ставали на шляху до здійснення «царства месії», тобто — керуванню невеличкої расової меншини над мільйонами гоїв — знеславлювалися і таврувалися як антисеміти. Українці від самого почат-

ку їх змагу за здійснення того задуму стали в опозицію. Тому всі стріли жидівства скеровуються виключно на них. Ми глибоко переконані, що до того часу, поки українці не навчаться розмовляти мовою кошового Сірка, мовою Тараса Бульби чи Богдана Хмельницького, до того часу жидівська «облога» доброго імені українців не буде знята, бо ця жидівська акція підпорядкована законам хижака, а до того ж — вона безперервно розбухується, насичується й підсилюється «старшим братом»... Спілка жидо-чорносотенщини в цьому питанні незаперечна.

4. Мораль «вибраного народу»

Один з опонентів жидівському маіяцтву, пан О. Д. (див. «Гомін України» за 13 квітня 1958 р.) наводить багато цитат з давніх жидівських джерел, в одній з яких говориться про те, що Шварцшильд в 1938 р. цинічно глузував з «культурно-національної автономії» наданої жидам Петлюрою, та кількох міністерських портфелів в уряді УНР... Нема нічого дивного!.. Він мусив глузувати, бо так зобов'язує його Талмуд. Він не глузував би тільки в тому випадкові, коли б міністерський кабінет складався виключно, або принаймні на 90% з „вибраної раси”, як то було в большевії в перші роки після захоплення влади. Жидівство завжди глузувало і глузує з усього того, що йому не смакує, або що не на руку його філософії. Жиди-сіоністи пікерували й пікерують політику Айзенгауера в жидівсько-арабському питанні. Вони домагалися й домагаються провадження двостандартної

політики, тобто — чисто прожидівської, мотивуючи тим, що «Мілітарна сила арабів є міт. Нема модерної армії в арабському світі; нема кваліфікованої сили, так потрібної для модерних військових баз; нема індустрії для постачання тих баз. За арабськими арміями стоять ворожі голодні люди».

Цей меморандум, підписаний 19 видатними жидівськими лідерами Америки, був переданий президентові АЙЗЕНГАУЕРОВІ в 1954 році.

Одночасно і президент сіоністської організації Америки висловив свою точку зору на американську закордонну політику: «Тенденція американської закордонної політики в питаннях Близького Сходу продовжується у фальшивому напрямку. Політика Стейт Департаменту була банкрутством, бо вона застосовувала філософію безсторонності, яка не може мати успіху в полагодженні ізраїльсько-арабського спору.»

Ці, повні цинізму й безсоромности, документи — меморандум і промова — є яскравим доказом тиску на президента АЙЗЕНГАУЕРА і містера ДАЛЛЕСА з метою установаження двостандартної державної політики Америки, тобто — явно прожидівської, як то було за часів Трумана-Ечівсона.

З приводу цієї «поради» : систематичного тиску, що з непослабленою енергією підтримувався весь час відомим «проповідником слова божого», президент АЙЗЕНГАУЕР дав нищівну відповідь під час інвазії «тріумвірату» на Єгипет, коли він примушений був виступати публічно перед народом і категорично відкинути

пропонований і пропагований сіоністами дво-
стандартний принцип закордонної політики.

Ми сміємо твердити, на підставі наших до-
горічних дослідів, що не будь марксівської «те-
орії диктатури пролетаріату», цієї змодренізо-
ваної і замаскованої філософії Талмуда, світ не
знав би сьогоднішнього двоподілу. Уперто, на-
стирливо і фанатично талмудисти продовжують,
під всякими спрепарованими «покришками»,
боротьбу за досягнення свого кінця, тобто —
здобуття політичної влади у всьому світі, щоб
терором і масовими скзекуціями ошчасливити
людство в добу „царства месії”. Цьому прагнен-
ню підпорядкована «мораль вибраного наро-
ду». Як не дивно, а цю істину в дану пору збаг-
нув уже й Кремль. Верньйовське — «Револуція
пожирає своїх дітей» — там на сьогодні є доко-
наним фактом. Систематична нагінка на «кос-
мополітів» та «абрамовичів», як також недавня
офіційна заява Хрущова про непридатність жи-
дів для колективістичної системи, в силу їх
особливої «ментальности» та «індивідуалістич-
ної філософії», є найкращим доказом нашого
твердження. Невідомо у що вилюються складні,
замасковані процеси, що відбуваються в сучас-
ну пору по обидва боки залізної заслони. Од-
но тільки ясно, що в талмудівську «колісницю»
покищо невидимо впряжені як мільйони амери-
канських «текспейерів» так і мільйони інших
народів, що належать до Об'єднаних Націй.

5. «Антисемітизм» Тойнбі

Від часу декларації Белфура жидівство нас-
тирливо й безупинно робило все можливе, щоб

прискорити перетворення в життя тієї декларації, тобто — організації жидівського «національного дому» в Палестині. Боротьба ця, повна героїзму й відваги, провадилася терористичними методами тим сильніше, чим менше часу лишалося до закінчення терміну британського мандату над Палестиною, що припадало на 15 травня 1948 року.

Терор на широку скалю проти англійців і арабів був головною зброєю жидівських організацій в тій боротьбі. Американське населення і до цього часу не знає, якого характеру й розміру набрав той тероризм, залочатований тотальною масакрою жидами всього живого в Деір Ясин (як і в часи біблійного Ізраїля), дякуючи прискорбному фактові — цензорству, запровадженому «королями» американської преси, і односторонній інформації, що було подано до публічного відома опонентом сіонізму ~~м~~ жидом-юдаїстом Альфредом Лілієнталем у його працях “What Price Israel” та “There goes the Middle East”.

Історик Тойнбі знав про характер і методи боротьби 1945-1949 рр. за відновлення Ізраїля. Тож він у своїй десятитомовій праці “A Study of History” дав присуд творцям новітнього Ізраїля ось у таких словах:

«Реакція жидів до їх власного досвіду була та, що вони зробилися в свою чергу переслідувачами, вперше від 135 року Божого, і при першій нагоді, що трапилася для них, вони застосували це до інших людських істот, що не зробили жадної шкоди жидам, а були тільки слабші від них... Жиди мали навіть менше виправ-

дання року Божого 1948 за виселення палестинських арабів з їхніх хат, ніж викорчовування жидів Навуходоносором, Титусом і Адріаном та еспанською і португальською інквізиціями... Року Божого 1948 жиди знали з власного досвіду, що вони робили; і то була найвища трагедія, що лекції сприйняті ними від нежидів нацистської Німеччини, замість того, щоб їх уникати і не повторювати, були імітовані в деяких злих ділах таких, що нацисти творили супроти жидів. У день Страшного Суду найбільшим злочином, що буде виставлений на німецький націонал-соціалістичний рахунок, можливо буде не те, що вони знищили більшість жидів Заходу, а те, що вони спричинилися до фатального спотикання рештки незнищених жидів. Жиди в Європі в роках 1933-1945 були невинними жертвами німецького почуття образи супроти суперників нежидів у війні 1914-18 рр. Палестинські араби в 1948 р., в свою чергу, стали невинними жертвами обурення європейських жидів через народобивство, вчинене над ними їхніми суперниками нежидами Заходу в роках 1933-1945.

Цей імпульс, стати співучасником у злочині сильнішого сусіда по відношенню до слабшого, і накласти ті самі страждання, що первісно жертва зазнала від рук сильнішого сусіда, був, можливо, найбільш спотворений з усіх низьких нахилів людської природи, бо то було безпричинне намагання тримати в постійному рухові скорботне колесо КАРМИ, до якого Адам Іксіон був прив'язаний, і від якого могли звільнити тільки Любов і Милосердя.» (Сторінки 289-291).

Появлення цих рядків жиди-сіоністи зуст-

ріли «багнетною атакою» у всьому світі: ньюарський рабин застеріг літературних критиків проти вживання імени Тойнбі без згадки традиційного біблійного прокляття — “Yimach shmoi zichroi”, тобто: «Хай його ім'я й пам'ять буде зтерте з лиця землі». А відомий жидівський автор Моріс Самюель, опонуючи Тойнбі, написав навіть книжку “Professor and Fossil”, з приводу якої пізніше він дав коментар у пресі, мовляв, «точка зору Тойнбі на Юдаїзм і жидівство в цілому грубо зафарбована антисемітизмом». І так — світової слави історик Арнольд Тойнбі присудом жидів-сіоністів віднесений до «лику» антисемітів. Чому й за віщо?.. За те, що критикував... Сіонізм бо лежить поза сферою критицизму... Критикувати сіонізм, як говорить Лілієнталь — заборонено одинадцятю заповіддю, яка звучить так: «Ти не смієш бути антисемітом». До цієї заповіді, як ми знаємо, не додумався навіть пророк Мойсей.

6. «Антисемітизм» Форрестола

Сьогодні для всього світу загально відомі дві істини: 1. що створення Ізраїля було здійснено, дякуючи беззастережній і повній підтримці політики й тактики жидів-сіоністів Америки, колишнім президентом Труманом і його ближчим оточенням, всупереч застереженням Стейт Департаменту і Міністерства Оборони і 2. що в наслідок цього Америка втратила престиж у всьому світі і катастрофально буде — на нашу скромну думку — втрачати його й далі, якщо не буде виправлена кривда, заподіяна арабському світові.

На питання — чому і як все це сталося, що Америка втратила позиції і симпатії на Близькому Сході, проливають чимало світла мемуари бувшого міністра оборони Америки Джемса Форрестола, що покінчив життя самогубством вночі з 21 на 22 травня 1949 р. Ця смерть була мовчазним протестом проти штовханням Америки певною групою людей на шлях катастрофи і загибелі. Десятирічний відтинок часу, що промайнув від дня смерти великого патріота Америки — Джемса Форрестола — переконав увесь світ, і зокрема, уряд Америки, що Форрестол був людиною, що жила і бачила на багато років вперед, у порівнянні зі своїми сучасниками.

Слова Теодора Рузвельта — «Американці учаться лише на катастрофах, а не на досвіді» — вимагають від нас простудіювати шлях, що привів Америку до сьогоднішньої безприкладно неблагоприємної ситуації, що не залишає нам нічого іншого, як тільки повторити в своїй уяві і лишити без відповіді улюблене питання покійного президента Гарвардського Університету, Лоренса Ловелла, що його він ставив при кожній нагоді на наукових конференціях, а саме: «Яка буде доля Америки? — Доля Греції, чи доля Картагену?..»

Ще в час своєї навколосвітної подорожі з візитом доброї волі, будши міністром військово-морської фльоти, Форрестол записав у своєму деннику ось такі слова:

«14 липня 1946 р. Близький Схід: Америка дуже втратила престиж у арабському світі, дякуючи нашій поставі в Палестині. Англійці говорять, що вони не можуть зробити всього то-

го, що вони хотіли б зробити для арабів, дякуючи тискові, що ми взмозі застосувати у зв'язку з англійською позичкою...»

Коли група дипломатів з країн Близького Сходу, що були покликані Стейт Департаментом в 1946 р. для інформацій, доложили президентові Труманові про погіршення позицій Америки на Близькому Сході, Труман відповів:

«Вибачте, панове, але я не маю відповіді для сотень тисяч тих, що палко бажають успіху сіонізму; сотень тисяч арабів між моїми виборцями я не маю».

Підавшись цілковито тискові інтимних дорадників-сіоністів, що ними оточив себе президент, Труман доручив всі справи палестинського питання сіоністові Давидові Найлсові, що передав конфіденційні відомості Пентагону для сіоністів Палестини, який разом із Едді Якобсоном — другом і партнером Трумана в місурському бакалійному заведенні, — були головними спонзорами і рушіями у Вашингтоні в справі створення Ізраїля.

Дійсні мотиви американської політики в Палестині свого часу були вірно окреслені Ернстом Лінді у «Вашінгтон Пост»: »Політика і тактика Америки в палестинському спорі були, звісно, під великим впливом американських сіоністів. Скоріше домашня політика, ніж обдуманого аналізу інтересів Америки, була домінуючим фактором у нашій палестинській політиці. Виборчі політичні програми обох партій безперервно намагалися підняти ціну на так звані жидівські голоси».

Ця точка зору цілком підтверджується ось таким записом у щоденнику Форрестола:

«26 липня 1946 р... Барелі Крам рапорт про допущення 100 тисяч жидів до Палестини. Жи-ди застосовують сильну й активну пропаганду для примушення президента (Трумана) при-класти свою руку в цьому питанні...» (Тут мова йде про рапорт спеціальної дванадцятичленної англо-американської комісії, що досліджувала палестинське питання, і яка не рекомендувала створення окремої ізраїльської держави — П. П.)

Пізніше це саме питання порушив амери-канський міністр пошти Геннеген, домагаючись допущення 150 тисяч жидів до Палестини. Форрестол занотував:

«4 вересня 1947 р., засідання Кабінету: Він (Геннеген) просто бажав указати, що випуск президентом відповідного запевнення мав би великий вплив і ефект на збір фондів для ви-борчого демократичного комітету. Він сказав, що великі суми грошей були дані жидами у виборчу кампанію 1946 р.»

Труман зволікав випуск прокламації аж до жидівського свята “Yom Kippur” і якраз на його передодні, для більшого ефекту, він ого-лосив через радіо висновки Барелі-Крам комі-сії, оминувши всі деталі і, зокрема, негативне ставлення тієї комісії до створення Ізраїля.

Форрестол, розуміючи всю небезпеку, що мусіла стрінути Америку, у зв'язку з такою не-відповідною поставою президента, намагався вдень і вночі через всі можливі каналчики запобігти неминучій катастрофі американської закордонної політики і втраті престижу, про що свідчить безліч записів у щоденнику, зокре-ма, ось такий:

«29 вересня 1947 р... Міністерський сніда-нок: я звернувся до президента з питанням, чи не можливо було б поставити жидівсько-палестинське питання поза межі партійної політики?.. Президент сказав, що варто поспробувати, але він був скептичний щодо цього».

Бернард Барух теж прагнув «допомогти» Форрестолові в його благородних зусиллях: він «шепнув» йому на вухо, щоб Форрестол не виявляв себе надто прибічником виразно анти-сіоністичної позиції, бо цим, мовляв, він наражає себе на обвинувачення в антисемітизмі.

Форрестол відкинув перестрогу Баруха, бо він і його дорадники відчували і знали з одного боку про величезне значення Близького Сходу для Америки, а з другого — що ця політика є прямим запрошенням для Советів стати активним партнером у справах Близького Сходу. Тому він звернувся до Мек Грета, голови виборчого демократичного комітету, з тією самою пропозицією.

Мек Грет відповів, що голоси чотирьох стейтів (Нью-Йорк, Чикаго, Філадельфія і Лос Енджелес), не можуть бути скинені з терезів.

На це Форрестол відповів: «Я волю скоріше втратити ті чотири стейти, ніж ризикувати тими наслідками, які можуть виникнути у зв'язку з палестинською політикою Америки. Жадній групі в цій країні не повинно бути дозволено впливати на нашу закордонну політику до меж, які можуть загрожувати нашій національній безпеці».

Також безуспішною була спроба Форрестола вплинути на Франкліна Д. Рузвельта (мо-

лодшого), конгресмена від Нью-Йорку. Рузвельт відповів, що не можливо поставити обидві партії поза палестинською політикою, бо в такому разі демократична партія втратила б вибори.

На це Форрестол відповів: «Я гадаю, що вже час щоб хто небудь подумав над тим, чи не можемо ми втратити Сполучені Штати Америки!..»

Форрестол і після цього не переставав шукати зрозуміння небезпеки, на яку наражає Америку неписана спілка екзекутиви Білого Дому із сіоністами, що видно з нотатки в щоденнику за 21 січня 1948 р., коли він на засіданні Кабінету зачитав свій проект «Двопартійної закордонної політики». В ньому читаємо ось такі хвилюючі і, до того ж, пророчі слова:

«Сумнівно чи існує де сегмент наших закордонних відносин більшої важливості і більшої небезпеки, в широкому розумінні для Америки, ніж відносини на Близькому Сході. Було б глупо дозволити розвиватися ситуації в такому напрямку, щоб було створено перманентне ушкодження нашим зв'язкам з арабським світом, або закінчилося спотиканням до війни. Я дискутував це питання з багатьма людьми жидівської віри, які висловили думку, що теперішній запал сіоністів може дати найтяжчі наслідки не тільки в розумінні роз'єднувального ефекту в американському житті, а в перспективі і в становищі жидів у всьому світі».

Про зустрічі з сенатором Джоржом зафіксовано в щоденнику так:

«4 березня 1948 р... Я згадав особливо Па-

лестину і сказав, що багато людей говорять про те, що ми мусим перевести в життя рекомендації Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй рішуче й швидко, не уявляючи при цьому факту, що Англія мусила тримати там 90 тисяч війська тільки для збереження поліційного порядку, без всяких спроб застосувати який би то не було поділ, чи створити нову державу».

Ця опінія була одностайна між військовиками, працівниками Міністерства Оборони і Стейт Департаменту. Одначе, президент Труман не звернув уваги на вище згаданий проект Форрестола, поданий від імени «плянуючого штабу Стейт Департаменту», а продовжував іти шляхом указаним йому сіоністичними дорадниками — Найлсом, Якобсоном та іншими.

А тим часом посипалися на Форрестола очорнюючі статті в сіоністській пресі: «антисеміт», «знаряддя нафтових імперіялістів» і. т. д.

Ця пресова кампанія і спричинилася до його самогубства.

Через два роки після його смерти, перший американський амбасадор до Ізраїля, Джемс МакДональд, щирий про-сіоніст, ось що писав з приводу цього:

«Він (Форрестол) в жадному сенсі не був антисемітом чи проти Ізраїля, як також не спокушений нафтовими інтересами (Форрестол походив з бідної фармерської родини — П. П.). Він був переконаний, що поділ Палестини не був в інтересах Америки. Він не заслужив настирливих і отруйних атак на нього, що спричинилися до руйни його мозку й тіла. Навпаки, ці атаки являють собою найвідворотніші прикла-

ди охочости політиків і політиканів вживати найпідліші засоби — во ім'я патріотизму, — щоб знищити самовідданих і повних посвяти слуг народу».

7. Жиди — «антисеміти»

До числа антисемітів сіоністи зараховують не тільки «іновірців», а й своїх єдинокровних братів, які стоять на традиційних позиціях юдаїзму. Вони також не виходять із сфери обстрілу і атак сіоністів.

Вищезгаданий нами юдаїст, Лілієнталь, говорить у своїх працях, що він діставав не раз телефонні й листовні погрози й остерігання. Багато й інших чесних жидів, патріотів Америки, зазнали такої «уваги й чести» з боку сіоністів. І хоч покійний Великий Рабин доктор Юда Магнес, президент жидівського Університету в Єрусалимі, та світової слави доктор Альберт Айнштейн і не попали офіційно до списків антисемітів, проте — вони були теж крайніми антисемітами, в сіоністському розумінні, але це старанно приховувалося від світу, щоб не ослаблювати і не руйнувати — «єдиного фронту жидівського народу».

Ось що пише з приводу цього Лілієнталь:

«Список сіоністського тиску, застосовано ~~го~~ супроти жидів, що поділяють точку зору Американської Ради Юдаїзму, — довгий і безперервний... Рабин д-р Юда Магнес... застерігав проти якої б то не було акції щодо встановлення жидівської держави без попередньої згоди арабів».

Покликаний для свідчення перед Англо-Американською комісією в справі Палестини (в січні 1946 р.) проф. Альберт Айнштейн ось що сказав:

«Ідея держави (Ізраїлю) не є мені до серця. Я не можу збагнути, чому вона потрібна?.. Це пов'язано з вузькозорістю і економічними перепонами. Я вірю — що це погано. Я завжди був проти цього».

Рік пізніше, обстоюючи свою позицію, Айнштейн звернувся через радіо до сіоністів Європи з такими словами:

«Важливо досягнути порозуміння з арабами. Відповідальність за це лежить не на арабах, не на британцях, а на жидах».

Коли на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй було переслухання питання Палестини, Юда Магнес не був допущений для свідчення. Тому Айнштейн, у підтримку позицій Юди Магнес, зробив таку публічну заяву:

«Ми апелюємо до жидів у цій країні і в Палестині не дозволити собі бути загнаними в стан відчаю або фальшивого героїзму, що, евентуально, в результаті допровадить до самогубних мір», («Нью-Йорк Таймс», 18 квітня 1948 р.). А в своїх мемуарах «Out of My Later Years» він говорить:

«Я волів би бачити краще резонну угоду з арабами на базі життя разом, ніж творення окремої Ізраїльської держави».

Отже — всі жиди-юдаїсти і космополіти вважали єдино правильною і справедливою розв'язкою жидівського питання — установлення арабсько-жидівської держави в Палестині,

що було також рекомендовано вже згаданою комісією у квітні 1946 року.

В ім'я правди подамо ще й таку історичну довідку: коли арабські країни поскаржилися до Ліги Націй, з приводу обманної перфідної політики Англії на Близькому Сході, єдиною державою, що відгукнулася на благання арабів, була Америка. Президент Вільсон послав спеціальну комісію, так звану Кінг-Крейн комісію, для дослідження палестинського питання.

Висновок комісії був такий: «Національний Дім для жидівського народу не є еквівалентом до творення в Палестині жидівської держави. Така держава не могла б бути встановлена без найважчого порушення громадських і релігійних прав існуючих нежидівських громад у Палестині».

Ці висновки комісії були розглянені на Конгресі Америки, і санкціоновано творення Жидівського Дому в Палестині, а не держави. (Конгресовий рекорд 30 червня 1922 р.).

Висновки цих двох комісій, відділених 25-річним відтинком часу, були єдиними документами, в яких зафіксовані досліди палестинського питання, переведені великими державними мужами Америки і Англії. Обидва ці документи говорили про одно й те саме... І обидва вони були безславно «угроблені», поховані... під тиском... А тим часом, поховали й Магнеса та Айнштейна... Не знаємо, чи то з симпатії до сіонізму, чи, щоб не розбивати «єдиного фронту» жидівського народу, чи, можливо, й ще чомусь, але в день смерті Айнштейна «Н.-Йорк Таймс», «Нью-Йорк Геральд Трибюн» та інші амери-

канські газети присвятили йому свої некрологи, назвавши покійного «палким сіоністом»... Чи не глум, не посміховище над історією?...

8. «Народний» президент, чи сіоністський?

Кілька років тому, в час телевізійного виступу колишнього президента Трумана, його дочка, Маргарета, поставила питання:

«Що ви думаєте з приводу вашої колишньої президентської діяльності?.. Як буде розглядати вас історія?..»

Труман відповів, що, на його думку, історія надасть йому титул «народного президента».

Ми гадаємо, що епітет «народний» Труман підібрав для себе, виходячи з факту, що він був сторонником долі пересічної людини, тобто — абсолютної більшості населення. Але решта людей теж становлять народ держави, і вони давали йому за його урядування ось такі епітети: «диктатор», «брехун», «узурпатор», «кандидат на Гітлера», «бакалійщик», «гангстер» тощо в цьому дусі.

Цих «епітетів» ніяк не можна узгіднити з підібраним собі Труманом титулом. Значить, — тут щось не так... Щось неймовірне..

Це ще більше стане неймовірним, коли ми розглянемо ближче й детальніше його ролю в провадженні Америки до грані безодні, над якою вона сьогодні стоїть у великій задумі.

В другому томі своїх мемуарів, "The Years of Trial and Hope", Труман говорить, що через два тижні після приступлення до виконання обов'язків президента, після смерті Рузвельта, він дістав від Стейт Департаменту короткий огляд си-

туації Америки на міжнародному форумі, в якому говорилося:

«Араби, не тільки в Палестині, а й на всьому Близькому Сході, не роблять секрету з своєї ворожості до Сіонізму і їхні уряди говорять, що було б неможливо стримати їх від збройного виступу в захист того, що вони розглядають як їхню арабську країну. Ми знаємо, що президент Рузвельт розумів це ясно, бо ще 3-го березня, після його візиту до Близького Сходу, він сказав Стейт Департаментові, що, на його думку, жидівська держава в Палестині може бути установлена і збережена тільки перманентною військовою силою. Хоч президент Рузвельт часом давав вислови симпатії до сіоністських стремлінь, він також дав запевнення арабам, яке вони розглядають, як наше певне поступлення в цій справі. Кілька разів протягом останніх років він уповноважував Департамент запевнити голів держав різних країн Близького Сходу від його імені, що «під оглядом його уряду не буде жадних рішень, що змінювали б існуючу ситуацію в Палестині, без повної консультації як з арабами, так і з жидами. Більше того, в час його зустрічі з королем Ібн Саудом, на початку цього (1945) року, Рузвельт обіцяв королеві, що він не зробить жадного ворожого руху супроти арабського народу і не буде помагати жидам проти арабів». (Стор. 133-135).

Зауважимо, що за свою вищенаведену поставу в палестинській справі, Рузвельт «заслужив» собі посмертно „титул” антисеміта від пера жидівського письменника (голівудського вундеркінда) Бен Гехта.

Труман, знаючи про цей факт, очевидно, не

хотів заслужити й собі цього титула, і тому пішов спочатку неохоче, під тиском, а далі ентузіастично шляхом указуваним йому безвиборними дорадниками-сіоністами, яких він насадив навколо себе чимало.

Про сіоністський тиск Труман згадує в своїх мемуарах:

«Коли тиск нагромаджувався, я дав суворе розпорядження не допускати нікого з «адвокатів сіонізму».

Навіть прохання Хаїма Вайцмана про інтерв'ю було відкинене. Але інтимний друг Трумана — Едді Якобсон — уговорив Трумана змінити своє рішення.

Вайцман був прийнятий, за кілька днів до проголошення Ізраїльської держави, про що Вайцман згадує в своїх мемуарах:

«Я скріпив наші контакти з нашими друзями у Вашингтоні і наш намір продовжувати прохання про визнання жидівської держави зараз же після її проголошення» («Trial and Error», стор. 477).

Труман також відмічає, що його військові і дипломатичні дорадники заперечували його позицію в палестинському питанні. Начальник об'єднаних штабів нагадав йому про «небезпеку і що араби, зантагонізовані і роз'южені акціями Заходу в Палестині, волітимуть заключити пакт із Росією, яка раденько й охоче прийме їх до свого табору». (стор. 162).

Згідно твердження самого Трумана, він відкинув вказівку військових пляновиків з тих міркувань, що вони були зважені тільки «в світлі військових міркувань». Щодо подібної opinii дорадників Стейт Департаменту, він пише так:

«Подібно до більшості англійських дипломатів, дехто з наших дипломатів думали, що араби мають бути умиротворені. Мені неприємно сказати, що між ними (дипломатами) також були схильні бути антисемітами» (стор. 164).

Цей безпардонний вираз Трумана свідчить про те, як далеко відійшов керманіч від розуміння ролі голови держави, і як глибоко він опинився в царстві ілюзій сіонізму. Його ж опінія — «поділ Палестини зможе відкрити шлях до мирного співробітництва між арабами і жидами» — є цілковитим протиріччям висновкам згаданих комісій, і це говорить тільки про надмірну самозакоханість, самовпевненість і безприкладну короткозорість, на яку рідко хто слабував так з державних мужів світу. Це, просто кажучи, — повторення історії з музичним критиком...

Коли ж прийняти ще до уваги в секретний спосіб домовленість з сіоністами про визнання неіснуючої ізраїльської держави, що було здійснено через 11 хвилин після прокламації Ізраїля; пізніше «троїстий пакт про баланс сил на Близькому Сході»; а потім заяву 1953 року — «Дванадцять хвилин по шостій годині вечора, у п'ятницю 1948 р., коли я визнав Ізраїль, був найщасливіший момент в моєму житті» і нарешті — слова, звернені до арабів-туристів, «я ніколи не жалів за свою активність в справі Ізраїля», — то трудно уявити, щоб знайшлася у світі людина, що погодилася б з наданням Труманові титулу — «народного президента». На нашу скромну думку, епітет — «сіоністський» — цілком відповідав би.

9. Президент — «антисеміт»

Під час виборчої кампанії 1952 р., президент Труман вирішив ще раз заграти на всіх струнах випробувану мелодію на так звані «жидівські голоси», з метою здобути перемогу демократичної партії. Для цього він написав до жидівських організацій листа, в якому обвинувачував ген. Айзенгауера в його схильності акцептувати «справжню практику, що її застосовували так звані расисти.»

Отже — кандидатом на президента, ген. Айзенгауерові, фактично був наліплений «ярлик» антисеміта.

Знаючи, що через велику популярність Айзенгауера, він вийде переможцем у виборах, сіоністи, все ж таки, вирішили скористатися з цієї okazji, щоб взяти «вексель» від обвинуваченого, а для цього на телевізійному виступі «визначними панями — Ля Гвардія, Берлін, тощо — було повторено, у формі запиту, висунене Труманом обвинувачення.

Треба було бачити або прочитати кожне слово відповіді ген. Айзенгауера, щоб зрозуміти, що те, чого не зуміли зробити гітлерівські генерали — тобто, полонити Айзенгауера в бойових діях, — те зробили згадані пані: він сконфужено виправдувався перед аудиторією за сфабрикований, на нього, з політичних мотивів, наклеп!..

Треба думати, що за порадою своїх дорадників з Головної Виборчої Кватири, де був і «жидівський відділ республіканського національного комітету», Айзенгауер оголосив його обмін листами з духовим провідником світово-

го жидівства рабином Абба Гіллель Сільвером, який інтервенював у цій справі зараз же після одержання листа Трумана, покликався на свою дружбу з Бернардом Барухом, кардиналом Спеллманом та рабином Сільвером і, нарешті, зачитав свого листа-відповідь Сільверові, в якому він висловив свої погляди на питання Ізраїля, які ні в чому не перечили політиці Трумана. Отже, «вексель», на продовження просіоністичної політики на Близькому Сході в душі адміністрації Трумана, був виданий...

Проте — життя має свої закони, що корегують хибні кроки і вирівнюють вартість «векселів», виданих під тиском... Ще й за урядування Трумана Центральна Розвідча Агенція, Національна Рада Безпеки та всі американські дипломати Близького Сходу в один голос кричали про неминучий крах американської закордонної політики і домагалися від Трумана ревізії палестинської політики і, як перший крок до цього, рекомендували зробити урядову візиту доброї волі до арабських країн Близького Сходу, але Труман, — згідно з твердженням Лілієнталя, — на протест Ізраїля, стримав заплановане турне. Це здійснила нова республіканська адміністрація: містер Даллес у березні 1953 р. вирушив до країн Близького Сходу, з метою заявити свою дружбу до арабів.

Саме в час конференції Даллеса з прем'єром Нагібом, Черчіл виголошував у Палаті Громад палку промову з молитвою до Всевишнього, щоб «Велика сіоністська концепція була здійснена.»

Нагібові негайно підсунули ту промову і він попросив Даллеса дати свій коментар до неї.

Даллес, прочитавши, відповів: «Все О'Кей!»
Що з того всього вийшло, скаже маленька дівчинка, що на прохання своєї мами продеклямувати гостям віршик по-німецьки (під час німецької окупації, в Києві), випалила так:

«Как летела мандаріна
По німецькі говоріла
Галди-балди пшік
Вишел маленький мужік».

Те саме вийшло і з Даллесової візити «доброї волі»: «Ви, собако Волстріту, їдьте до дому!» — майоріло на транспарантах, що ними «вітали» демонстранти Даллеса.

В наслідок цього всього ширій чи то, можливо, дипломатичний задум був «погребений». Але прецедент для сіоністських атак на уряд Айзенгауера був створений. В агітаційній кампанії сіоністів посипалися обвинувачення Америки в започаткуванні «безсторонньої політики на Близькому Сході, що загрожує, мовляв, безпеці Ізраїля». Республіканській партії було пригадано, що Адміністрація відступила від „конструктивних обіцянок, залишивши Ізраїль на ласку терористів-арабів. Жиди не забудуть всього цього в день виборів (1954 р.)” — писала “Jewish Forward”.

Склалися меморандуми і петиції, щоб Америка не давала ніякої допомоги, ні зброї арабам, і вживалося різних способів тиску на виборчих кандидатів до Конгресу, щоб вони на письмі індорсували сіоністську вимогу, бо в противному разі жиди не будуть за них голосувати.

В наслідок «багнетних атак» сіоністів, спро-

ба республіканської адміністрації провадити справедливу, безсторонню політику на Близькому Сході, зазнала невдач.

Готуючись до виборів 1956 р., Даллес виголосив 26 серпня 1955 р. промову про політику Америки на Близькому Сході, в якій “Status Quo” та «інтернаціональна гарантія кордонів Ізраїля» були дійсним сенсом цієї „нової політики”.

Застереження Нассера про те, що в разі продовжування такої несправедливості і дальшої відмови в постачанні зброї арабським країнам, Єгипет звернеться за зброєю до Советського Союзу, — було сприйнято у Вашингтоні як шантаж... Життя дуже скоро внесло корективу в цей присуд: Совети упевненим і твердим кроком помаршували на береги Нілу й Близького Сходу в цілому, прийнявши, фактично, «несвідоме запрошення Заходу», про яке арабські лідери багато разів говорили у Вашингтоні і в Лондоні.

Адміністрація Айзенгауера знала, як дорого коштувала Америці просіоністська політика Трумана. Але зробити корективи, стати на правдивий державницький шлях, враховуючи в першу чергу долю Америки, республіканська адміністрація не змогла. І причина тому одна: видані „векселі” та перманентний тиск і нагадування американських жидів-сіоністів про їх сплату.

А тим часом — колесо історії крутиться, як і крутилося, в одному й тому самому напрямку: до поступового витиснення Америки з Близького Сходу й Африки. Передумови до цього були створені «народним» президентом, а пожинання

плодів — припало на долю президента — «антисеміта», для усунення якого в час виборів 1956 р. жида-сіоністи приклали максимум зусиль і коштів.

Але, так гарно спрепарований міт про «жидівські голоси», на якому базувалася політика обох партій Америки, — виявився блефом.

10. Арабський «антисемітизм»

«Хто живе на нашій землі, розмовляє нашою мовою і поділяє нашу культуру, той один з нас» — говориться в широко відомій арабській приповідці. Жида жили поруч з арабами тисячоліття, від 586 р. до Х. Е., коли Навуходносор, покоривши Юдею, вивів їх до Вавилону.

Як стверджують жидівські історики, жида знайшли там «мир і спокій в тому місті». Жидівські провідники служили дорадниками і консулами при султанах, пашах і королях, і мали там повну економічну, культурну і релігійну свободу, яку зберегли аж до наших днів. Жида здобули великий престиж в арабському світі. В Корані говориться про жидів, як про «людей книги», а арабське населення їх звало «синами й дочками нашого дядька» (натяк на біблійну згадку про давню спорідненість).

Це так було на схід від Йордану... Про становище жидів у Єгипті, ось що говорять жидівські джерела: «В Єгипті жида жили від тисячоліть поруч з послідовниками Ісламу — частина з них нащадки тих, що залишилися від часів «Мойсеєвого Ісходу». Інші прибули до Єгипту після зруйнування Єрусалиму вавилонянами. В 250 р. перед Р. Х. в Олександрії було жидів біль-

ше, ніж в Єрусалимі. Жиди знаходили пристановище в Єгипті від християнських переслідувань у Іспанії і Португалії в 15 сторіччі, як також від ексцесів у час революції в Росії та від гітлерівських расових переслідувань».

Нема сумніву, що ізраїльська інвазія 29 жовтня 1956 р. змінила ставлення арабів до жидів. Але те, що має тепер місце там, ні в якому разі не є антисемітизм: нема, як і ніколи не було, дискримінації жидів у арабському світі, а є, само собою зрозумілий факт, ідентифікації жидів з ізраїльською державою, яку араби розглядають, як чужоземну колоніальну силу, що керується і фінансується з Європи та Америки.

Як стверджують усі дослідники жидівсько-арабських відносин, не виключаючи й жидівських, у арабському світі ніколи не існувало і не існує тепер антисемітизму в жидівському розумінні. Піднятий у свій час американською пресою „гармидир” проти Нассера й арабів про «переслідування» жидів, мав лише одну мету: дискредитувати Нассера й арабів і весь арабський оборонно-визвольний рух в очах світу і в цей спосіб «збалансувати» свої страшні злочини проти людства, що про них говорив Арнольд Тойнбі, і які поволі стали доходити до відома всього світу.

Тільки тепер Америка починає «прокидатися» з летаргічного сну, спричиненого уміло замаскованим «гіпнозом» сіоністів, діяльність яких запровадила Америку в трясовинну безвихідь, звідки поворот до нормального стану державних відносин з арабським світом дуже ускладнений і трудний. Що буде завтра — ніхто не може сказати. Ніхто не зможе вгадати, яки-

ми примхами буде усіяна історія завтрішнього дня, але одно тепер уже залишається ясным для всього світу, що Совети твердо, пляномірно і послідовно б'ють в одну й ту саму точку, застосовуючи гасло: «Середземне море обернемо в наше, істинно наше, московське озеро!..»

Чи станеться це реальністю завтрішнього дня, чи ні — ми не беремося давати відповіді. Нам ясніше ясного, що змагання 1948 року між СССР і США, за захоплення позицій в Ізраїлі, залишаться одним з доказів далекозорости політиків СССР і близрук і байдужости провідних мужів США до майбутнього своєї держави. Традиційна зовнішня політика Америки, висловлена 35 років тому президентом Куліджем, — “Our Business — is Business” — стала моттом і сьогоднішнього дня, хоч Америка з відокремленої і самоізолюваної держави вийшла з початком 20 сторіччя на міжнародню арену, де вона зустріла цілком іншу, відмінну від попереднього сторіччя ситуацію. Одначе — методи дій залишилися незмінними. Через те у змаганні за Ізраїль СССР дуже легко своєю діалектичною тактикою переміг США, «завоювавши» арабський світ — не зробивши ні одного пострілу.

11. Резюме

Арабський «антисемітизм», „Гітлер на Нілі”, „араби-фашисти” і цілий ряд інших ярличків «випродукованих» неперебірливими в засобах обману сіоністами, сприйняті тепер усім світом як чистісенька неправда. Міт про арабський антисемітизм і їх злочини, розвіявся як

порох: невмируща правда перемогла. Середньо-Східня «машина» почала йти «заднім ходом». У висліді — сумління світу потрясене до основ. А разом з тим витворився психологічний ґрунт, як ніколи сприятливий для комуністичної експансії. І причин до цього треба шукати не в якихсь там надзвичайних здібностях політиків і дипломатів ССРСР, не в його динамічно-експансивній політиці, а виключно в геніальній короткозорості п р о в і д н и х мужів Заходу, що далися зловити на «гачок» політичного Сіонізму, з його принадою, що зветься — «наклепництво» або „антисемітизм”.

Про деталі цього «зловлення» написано вже авторитетними особами чимало документальних книг, і число їх буде невпинно зростає, бо ж рецидив гітлеризму «навиворот» — був надзвичайно різючий і потрясаючий.

Усі автори в один голос стверджують, — з чим ми цілком згоджуємося, — що «мир на Близькому Сході не буде здійснений до того часу, поки справедливість не стане чимсь більшим за високопарні слова і що, в противному разі, — «як Ізраїль, так і арабський світ опиняться за залізною заслоною».

Ці застереження американських патріотів не залишилися марними: на початку 1957 р. відбулася спеціальна нарада при президенті Айзенгауєрові для перегляду американської Середньо-Східньої політики останнього десятиріччя. Вже видні деякі, ще несміливі, спроби повернути «дишло» політики у вірному, справедливому напрямку, про що може свідчити хочби заява Даллеса про «неостаточність кордонів Ізраїля»,

замість „гарантії”, що була проклямована раніше.

Треба гадати, що президент Айзенгауер був шокований фактом «відмовлення американської преси висвітлювати об'єктивно палестинські події від 1947 року», про що свідчить багато фактів і, зокрема, спеціальне прийняття в Білому Домі пані Вестер, авторки книги «Наш Єрусалим», яка була процензурована американським видавцем (Doubleday Doran) у такий спосіб, що цілий останній розділ, в якому було подано детальні дані про операції сіоністських терористичних груп (і, зокрема, про Деір Ясин), не був надрукований.

Шкода й рани, заподіяні Америці політичним Сіонізмом, — глибокі і болючі. За їх лікування Америка тяжко розплачується тепер і буде розплачуватися впродовж генерацій.

24 червня 1958 р.

ЩО КРИЄТЬСЯ ЗА ПРОЦЕСОМ ДЕСТАЛІНІЗАЦІЇ

(Реферат виголошений на сходах 3-го Відділу ООЧСУ
в Клівленді, 3 грудня 1961 р. і 13 травня 1962 року в
Лорейні, на запрошення Відділу УККА)

Від найдавніших і до сьогоднішніх часів вся історія людства, — як сказав Едгард Маврер, — суцільна і безперервна ланка вад, насильств і злочинів. Правдивість цих слів незаперечна, як у минулому, так і тепер, коли ми є свідками скритовбивства національних провідників України агентами червоної Москви. Злочин за злочином робить Москва. Руїну за руїною несе вона світові, щоб у вирі хаосу збирати плоди своєї залаштункової сівби.

Наша Батьківщина, яку ми залишили понад десять років тому, з єдиною метою, щоб продовжувати духовою зброєю боротьбу за її визволення, на сьогодні являє сумну і страшну картину. Це знають не тільки ті, що з притаєним подихом і болем у серці слідкують за розвитком подій на рідних землях, а й звичайні собі туристи, які в один голос стверджують, що Україна на сьогодні являє собою долину сліз, потоків крові і брязкоту кайданів. Єдиною втіхою і надією для нас усіх є те, що не від сьогодні і не від учора людство переживає і зазнає на своїй спині бича сучасної жорстокої доби. Двонога тварина — так звана *homo sapiens* — будучи наділена всіма інстинктами хижих звірів, уже на початку своєї історії творила гріхи, злочини і братовбивства. В ході життя відбува-

лися безперервні зміни форм суспільно-політичного устрою: в одних випадках — еволюційно, плавно, без жодних потрясень, в інших — бурхливо, революційно, з гекатомбами жертв, морем сліз і крови. Злочини і ексцеси, що супроводжували зміни державних і суспільних форм життя, набували різних розмірів і проявів, і залежали вони від багатьох факторів. Але масштаб цих революційних злочинів у найбільшій мірі залежав від окремих індивідумів, від осіб, що опинилися на чолі у проводі. Це ми бачимо яскраво на багатьох прикладах історії і, зокрема, нашої, української історії.

Наш народ зазнав і зазнає мученицького життя, ось уже протягом сорока років, дякуючи одчому незаперечному фактові, а саме: що на чолі керми державного корабля опинилася банда чужородних садистів, великих криміналістів і розбійників та психічно важко хворих мізантропів. Як і чому дійшло до цього — це окрема й велика тема, що мала б заторкнути питання «царства месії». Щождо кубла злочинців, зупинимося на головніших із них в порядку їх питомої ваги, щоб зрозуміти той великий, революційний процес, що відбувається саме тепер у Кремлі.

Перше місце з тих злочинців-садистів належить «найбільшому генієві людства, ясному сонечку, батькові народів» Джугашвілі-Сталінові.

З характеристики, що її подає Буду Свандзе — племінник Сталіна — у своїй родинній хроніці «Мій дядько Йосип Сталін», ми бачимо, що він, перш за все, на велику скалю криміналіст: сьогодні він убивця, грабіжник державної каси, а завтра — він уже ходить по Невському

Проспекті в уніформі полковника лейб-гвардії його імператорської величності полку. Сьогодні він за Єнісеєм... Але ще не встигли конвоїри повернутися до Петербургу, як Джугашвілі вже знову ходить по Петербурзі, переодягнений і під чужим ім'ям гуляє в колі грузинської знаті, що купчилася при дворі імператора, і яка ненавиділа, так само, як і ми з вами, імперію царів Романових. Він у великій мірі був обдарований вродженим почуттям кривавої помсти, так характерним у всіх гірських кавказьких народів і племен. Сванідзе подає детальний опис сказу Сталіна, коли на нього находило бажання задовольнити свою жадобу крові: він тоді усамітнювався в Сочі, Криму чи Туапсе, в оточенні кількох своїх єдиноплемянників, і чекав нетерпеливо на звідомлення Ягоди чи Єжова про кількість розстріляних, даючи наказ посилити репресії, бо, мовляв, операції по викоріненню «ворогів народу» відстали від пляну на цілих чотири роки. Нарешті, діставши звідомлення про розстріл належної, на його думку, кількості людей, він уявляв собі потоки крові і це вгамовувало на якийсь час його садизм і жадобу крові.

Друге місце серед тих злочинців і катів України належить Лейзерові Кагановичеві. Щоб не образилися наші деякі „політики“, що вміють добре ходити на задніх лапках, за відведене місце Кагановичеві, подамо деякі дані про нього, що зафіксовані в советських джерелах.

У 1924 році він був посланий в Україну для переведення «радикальної чистки» всього державного апарату. За добре переведену «роботу» Сталін призначив його Секретарем ЦК КП-

завданням по боротьбі з контрреволюційним українським націоналістичним запіллям» і через це був усунений з своєї посади. Ось що пише про це Авторханов у своїй «Технології влади»:

«Каганович, що був призначений на місце Хрущова, довів, що він не розучився „чистити“: сотні тисяч українців були депортовані до Середньої Азії, Казахстану й Сибіру, як «фашисти» і «вороги народу».

А ще красномовніше говорять про те, що Хрущов «не справився», жидівські джерела. Цитуємо:

«Після війни ситуація в Україні була дуже небезпечна: банди володіли лісами, селянство бунтувалося проти запровадження колгоспів, а заводи стояли бездіяльними. Політбюро знову вирішило післати в Україну Кагановича для встановлення ладу. Він знову став генеральним секретарем партії в Україні і «втихомирив» країну».

Маючи перед собою портрети головніших персонажів, що творили свого часу культ Сталіна, перейдемо тепер до питання теми: «Що криється за процесом десталінізації?»... Які сили його створили і хто його рухає?... Які сили протиставляться десталінізації і чому?... Яка постава вільного світу до цього процесу і чому саме така постава, а не інакша?... Ось цілий ряд питань, що ми мусимо дати собі на них вірну відповідь, щоб тим самим мати змогу орієнтуватися в сучасній складній і тонко замаскованій ситуації.

В час опублікування Заходом секретної промови Хрущова, на двадцятому з'їзді КПСС,

багато наших людей сумнівалося в її виголошенні, а дехто просто не вірив.

Чому це так?... Які підстави були до такого думання?... І чи були вони взагалі?... Мусимо признатися, що підстави були... І основна з них — це панування в сучасному світі тотальної брехні над правдою, панування пропаганди над раціональністю, відсутність справедливості і відсутність свободи преси у вільному світі, вже не говорячи про советський «рай».

Згідно з даними Інтернаціонального Пресового Інституту, фінансованого фундаціями Форда і Рокфелера, лише в чотирьох країнах світу існує повна свобода преси: в Англії, Швеції, Данії і Бельгії. Тому нема нічого дивного, що в 1956 р. існував сумнів щодо секретної промови Хрущова.

Від того часу багато води потекло в море. І на сьогодні ми можемо вже подати деякі деталі, що спричинилися і привели до тієї знаменитої історичної події. Про те, що після смерти Сталіна мали бути радикальні зміни, свідчили такі факти: від часу коли трапився геморідж у Сталіна, 2 березня 1953 р., повний склад Політбюро і ЦК партії були скликані на надзвичайну нараду, що тривала до самої смерти Сталіна, яка прийшла 5 березня о годині 22 ночі. О 6 годині ранку 6 березня світ був повідомлений про його смерть.

Про те, що трапилося в момент смерти Сталіна, ніхто не знав поза Москвою.

Ось що пише про той момент історик Паллоці-Хорват:

«Війська МВД в синьо-червоних картузах запечатали Москву навкруги. Зелені вагони й

траки, танки і вогнеметальні машини зайняли позиції на кожному перехресткові, на всіх скверах і бульварах. Таємна поліція МВД зайняла, окупувала місто. Зовнішній світ не міг знати чиї це були секретні поліцейні війська — Берії чи Поскрьобишева. Військ армії не було видно».

Маленьке пояснення: крім військ МВД існували ще секретні поліцейні з'єднання, що підлягали безпосередньо Сталінові через генерала Поскрьобишева, шефа особистого секретаріату Сталіна. Але в момент смерті Сталіна Поскрьобишев і його штаб був заарештований і зліквідований. Отже, — чи то за власною ініціативою, чи за ухвалою екстренної спільної наради Політбюро і ЦК партії, Берія тієї ночі захопив владу в свої руки. Що армія намагалася протидіяти захопленню влади військами МВД — Берії, свідчить той факт, що тієї ж ночі були заарештовані (і певно розстріляні): генерал Артьомов — комендант московської військової округи, генерал Сінілов — комендант міста Москви і генерал Спірідонов — комендант Кремля.

Все це говорить про те, що наступники Сталіна боялися, як вогню, можливості втягнення країни в стан війни армії з ненависними МВД-івськими військами.

Плян дій для тихого й мирного переходу від диктатури Сталіна до колективного керівництва партії був розроблений до найтонкіших деталей на їх чотириденній нараді, що відбувалася від 2 до 6 березня. 7 березня вже був опублікований комунікат про наступників Сталіна і реорганізацію державного апарату. Варто відзначити, що ні один із промовців під

час похорону Сталіна не клявся і не бив себе в груди, так як робив це Сталін під час похорону Леніна, даючи обітницю, що «генеральна лінія Ілліча буде продовжуватися ним неухильно». Цього не завважила, чомусь, своєчасно преса вільного світу. А в цьому, власне, багато чого крилося для розуміння настроїв і поступувань провідної верхівки ССРСР після смерті Сталіна.

Після ліквідації Берія і його апарату влітку 1953 р., була створена спеціальна комісія для розгляду всіх справ жертв сталінського терору. До розпорядимості цієї комісії були відкриті всі архіви ГПУ-НКВД, як також і персональний архів Сталіна.

Страшна картина розгорнулася перед комісією!.. А ще страшнішими були висновки тієї комісії, що тепер уже відомі всьому світові: пішла реабілітація і посмертні нагороди жертвам «чисток». А одночасно, або й раніше, настала «відлига», що набирала все більшої й більшої сили. Її діяння були видні в усіх галузях життя. Мало хто знає, що зараз же після смерті Сталіна почали виходити в світ, буквально спонтанно, як гриби після дощу, сотні белетристичних творів і віршів із засудженням диктатури Сталіна і культу його особи. А це значить, що маси інтелігенції і вся країна нетерпляче чекали на смерть диктатора, а до того — діяли «захолявно».

Отже, процес десталінізації не впав з неба неждано, і не є він винаходом Хрущова, як це думають і пишуть про це наші смиренно-мудрі „політики” типу «гнучкошиєнків», „лакейчуків” і «підніжків». Не боротьба за владу відбувається у Кремлі, а йде глибокий революційний про-

цес, що не знати, покищо, як далеко він зайде і які вимоги прийдуть від українського пригнобленого, але не подоланого народу. А що до цього дійде — ми не маємо найменшого сумніву.

Ми не поділяємо думки історика Палочи-Хорвата, що «Хрущов примушений був виголосити секретну промову на XX-му з'їзді». Докажемо хибність цієї думки. Поперше — відкриваючи XX-й з'їзд партії 14 лютого 1956 р., Хрущов говорячи про втрати, що їх понесла партія, за час від 19 до 20-го з'їзду, поставив Сталіна поруч Готвальда і Токуди. Отже — Сталіна Хрущов прирівняв до пігмея.

Друге — всім делегатам перед відкриттям з'їзду були роздані під розписку, пронумеровані за чергою збірки документів, в числі 18, із заповітом Леніна, якого в свій час, в день смерті Леніна, Сталін приховав, як документ, що вимагав усунення Сталіна від партійного і державного життя.

Стає запитання: з якою метою це робилося?.. Відповідь тут зайва. Вона зрозуміла кожному.

Третє: тактика і стратегія денунсіяції Сталіна була обміркована і приготована оглядаючися назад: а як, мовляв, zareагують на це вірні соратники Сталіна?.. Як багато їх є?.. І хто вони?.. Тому Хрущов висунув на першу лінію бою Мікояна, який і виголосив, на третій день з'їзду, 16 лютого свою знамениту анти-сталінську промову-атаку, що мала ефект несподіваного вибуху бомби. Згадуючи імена розстріляних Сталіним «ворогів народу», Мікоян величав їх товаришами. А коли згадував Сталіна, то говорив, просто, Сталін, а не товариш Сталін. За

свою промову Мікоян дістав бурю оплесків, що перетворилися в овацію. Але сталіністи відразу накинулися на Мікояна. Першим виступив Торез. Він намагався повернути назад течію, вимагаючи вірності до Сталіна. Каганович у свою чергу намагався зупинити антисталінську кампанію, започатковану Мікояном. 18 лютого він виступив на з'їзді з вимогою припинити боротьбу проти культу особи і не підносити питання відповідальності Сталіна за вчинені жертви, бо це, мовляв, тільки пошкодить партії. Але Мікояна підтримала більшість промовців, включаючи таких відомих, і видатних осіб, як мадам Панкратова, голова об'єднання советських істориків, проф. Бурджалов, редактор журналу «Питання історії», письменник Шолохов, від імени асоціації 4000 письменників СРСР та інші.

Отже, пробна вудочка, закинена Хрущовим, зробила своє діло. 23 лютого була обрана комісія в складі 55 осіб, яка, разом з президією з'їзду, запропонувала резолюцію досить стриманого тону щодо критики культу Сталіна. 24 лютого резолюція була схвалена і президія з'їзду оголосила перерву до 6-ої години вечора, коли відбудеться закрита сесія з'їзду. Як показує стенографічний протокол з'їзду, закрита сесія розпочалася не о 6-ій годині вечора, як було оголошено, а після 12-ої години ночі, тобто 25 лютого.

Виникає питання: чому так сталося?... Що за причина?...

Дамо відповідь на підставі аналізу промови... Як відомо, секретна промова Хрущова, під заголовком «Культ особи і його наслідки», складалася з 20.000 слів. Це десь біля ста арку-

шів машинопису. Питання: скільки треба часу на її написання?.. Щонайменше кілька місяців. Хто написав її?.. У всякому разі не Хрущов і не партійні вожді. Доказом цього є тон і стиль промови, що не має й тіні того політичного жаргону, яким виголошувалися промови вождів партії. Є всі підстави припускати, що текст промови був представлений ЦК у формі меморандуму групою істориків, науковців, теоретиків і, загалом кажучи, інтелектуалами на пропозицію ЦК. Що це так, свідчить ще й такий факт: у днях 25-28 січня, тобто за місяць до виголошення промови Хрущовим, відбувся у Москві з'їзд істориків, на якому були присутні 600 істориків з усього СРСР. На ньому, як відомо, відбувався зудар між істориками професіоналами, тобто академічними істориками і партійними істориками. Результати праці того з'їзду мали бути опубліковані в черговому числі «Питання історії» 10-го лютого. В дійсності ж публікація появилася аж 13-го лютого. Причина цього може бути тільки одна: точилася боротьба між сталіністами і антисталіністами в питанні культу Сталіна, що про нього дебатували на з'їзді.

Бурджалов ясно і недвозначно вимагав перегляду «Історії партії України» і діяльності органів ГПУ-НКВД-МВД. «Славетний курс історії партії», зрадагований самим Сталіним, був від довшого часу під обстрілом. Фальсифікація історії була настільки разюча, що ніхто не наважував її захищати, за виключенням особливо твердолобих сталіністів як Молотов, Каганович та торези.

Під тиском всіх цих факторів і загального духового клімату країни, що настав після смер-

ти Сталіна, ЦК, на чолі з Хрущовим, вирішив прийняти ухвалу, десь у кінці січня, про виголошення представленого меморандуму. Отже, секретна промова Хрущова була готова, щонайменше за місяць до її виголошення. Чому сталося спізнення вечірньої сесії 24 лютого теж тепер зрозуміло: точилася уперта боротьба сталіністів, на чолі з Кагановичем і Молотовим, за недопущення її появи на світ. („Гнучкошиенки” із «Свободи» пишуть, в угоду своїм босам, що Сталіна вбив Каганович).

Але ставка сталіністів була бита: промова була виголошена і треба гадати, що на бажання десталінізаторів вона була всунена в руки якоїсь чужоземної розвідки, з метою надати цьому розголосу за кордоном. А в себе, в СРСР промова була стримана від опублікування очевидно з єдиною метою: підготуватися краще до гозгрому кубла сталіністів. Така історія «секретної промови» Хрущова...

Що ініціатором і надхненником десталінізації був Хрущов, то це ствердив XXII-ий з'їзд партії, що недавно скінчився. Тут уже не може бути жодного сумніву щодо цього.

Коли це так, то насувається інше питання: чому преса західного світу так холодно й сумно зустріла цілковите розвінчання Сталіна?... Чому з'явилися редакційні плачі й меланхолійні повчання з приводу небезпеки знищення вчення Сталіна і викинення його з мавзолею?... Чому газети присвятили навіть свої редакційні «Гуд бай Вячеслав»?... одночасно сиплячи прокляття і бруд на голову Хрущова, величаючи його катом України, дияволом і т. д.?... Що він кат українського народу ми не заперечуємо. Але чому

цього не писали про більших злочинців-катів України і архидиявола Сталіна, Кагановича та інших, коли вони протягом 40 років катували і нищили український народ?..

Щоб дати відповідь на це питання зробимо маленький екскурс у минуле... У розмові з одним нашим приятелем ми поставили таке питання: скільки було революцій від січня 1917 р. на теренах колишньої російської імперії?..

— Як скільки? — здивовано подивився він на мене, — дві!..

— Ні, не дві, а три!.. — була наша відповідь.

І тут ми вперше висунули нашу тезу про третю, найбільшу революцію з усіх трьох.

Зформулюємо нашу тезу... Але перед тим ласкаво прошу шановну аудиторію перенестися думками до дня 22 червня 1941 р... Ще за кілька місяців до того історичного дня мільйони вояків Червоної Армії зайняли вихідні позиції до бою з ворогом.

«Ні одного вершка!..» «Будемо бити ворога на його теренах?..» і тому подібні гасла протягом років носилися в наелектризованій атмосфері советської пропаганди... А що світ побачив?.. — Третю, найстрашнішу революцію: мільйони заприсяжених вояків, взявши на багнети своїх політкомісарів, кидали зброю і здавалися в полон... Це була перша і багатомовна смерть Сталіна...

У Кремлі — переполох... А ще більший — в Нью-Йорку. Жидівський антифашистський комітет, що був негайно сформований у Москві, шле радіо-послання «СОС» до жидів Америки:

«Рятуйте!... Ми гинемо!.. Якщо ми згинемо, то й ви згинете.. Рятуйте!..»

Отак записано в жидівських джерелах...

Смерть Сталіна і советської системи були неминучі...

Але російські генерали-патріоти не склали зброї. Маршал Жуков стривожено інформував Сталіна про події на фронті, і Сталін негайно скасував інститут політкомісарів у армії.

Можете собі уявити ситуацію, коли в час грізної небезпеки ламається і трошиться те, що роками вважалося непорушним, як освячене ходом революції... Уявляєте собі, яка свідомість зародилася в головах вояків двадцятимільйонної Червоної Армії, коли побачили факт скасування ненависних їм політкомісарів, що стояли з наганом у кожного з них за спиною?...

Ось де, панове, час і місце появи ембріону смерти Сталіна і започаткування процесу десталінізації!.. Про ці події володарі преси мовчали тоді, мовчать і тепер... Чому? — Знаєте самі: Сталін для них був "Uncle Joe". Літвінов, Молотов, Каганович та ціла серія інших катів України мали чималу спорідненість за океаном, і не в їх інтересах було інформувати світ про дійсні причини скасування інституту політкомісарів у армії. Вони знали, що знаменує собою повторення в масовому масштабі трагічної події 1917 року в штабі головнокомандувача російської армії генерала Духоніна!.. І тому Сталін і вся його банда так тримтіли, не можучи навіть вимовити слова. Але сигнал «СОС», висланий антифашистським комітетом, тим часом зробив своє діло: Америка кинула всю свою мілітарну, індустріальну і господарчу силу на врятування

«анкля Джо». Одначе — успішний похід Червоної Армії і розгром Гітлера не змінили свідомості підсоветської людини і вояка, виробленої під час війни. Доказів для цього маємо безліч. А найбільш переконливим буде ось така, мало кому відома, подія: після зайняття советськими військами Києва, в 1943 р., на одній з вулиць Києва офіцер армії (писали що українець) зустрів жида, груди якого були удекоровані орденами й медалями. Офіцер був, нібито, на підпитку і звернувся до героя:

«Де ти, жиде, набрав стільки орденів і медалів?.. Мабуть, накупив на базарі?»

Між ними зчинилася бійка, в час якої герой-жид застрелив офіцера.

Убивник, що сам з'явився до міліції, був негайно заарештований. Ця вістка блискавично облетіла Київ, і кияни тут же влаштували відплату: жінку й дітей того жида-героя повбивали, на добавок іще «невияснену кількість жидів повбивали», як говорить ньюйоркський «Соціалістическій Вестнік». Ми довідалися недавно з жидівських джерел, що число вбитих тоді жидів було 16. Якщо до цього додамо, що похорон офіцера відбувся на державний кошт, з участю найвищих достойників уряду, партії і самого Хрущова, і що цей похорон обернувся в могутню демонстрацію, то стане зрозумілою повоєнна атмосфера в Україні, і чому були створені біробіджанський і кримський судові процеси, за закритими дверима, за присудом яких були розстріляні видатні жидівські діячі, включно з Соломоном Лозовським. Жиди писали і пишуть про антисемітизм у ССРСР... Б'ють на сполох... кричать „гвулт!“... А ми — не переймаємося

тим, бо знаємо що то законний процес поставлення жида на належне йому місце в сім'ї народів, тобто дотримання принципу рівності.

Жид до цього не звик. Він розуміє лише зверхність і упривілейованість, які належать йому, як вибранникові «божому». А про їх «вибранництво» Бернард Шов у свій час сказав так: «Найбільшою хибсю жида є його величезне зухвальство, базоване на його удаванні про приналежність до Богом вибраної раси... Для розв'язання жидівської проблеми необхідно щоб самі жиди позбулися почуття вишости супроти інших народів... Світ давно пішов на мир з жидами, але жиди не бажають мати миру зі світом».

Оце вам, панове, присуд-опінія великого покійного мислителя світу, якого жиди довгими роками прагнули «купити», прагнули дістати від нього хоч маленьку часточку «жально і поблажливости», але вони так і не змогли його «купити». Бо Бернард Шов був непідкупний, як кожен велетень духа і геній.

Гадаю, високоповажані пані й панове, що наша теза про третю революцію, яку ми подали і розвинули докладно, використовуючи мало кому відомі джерела, дає вам вичерпану відповідь на всі вищепоставлені нами питання щодо постави західного світу до процесу десталінізації і до самого Хрущова.

Сміємо запевнити вас, що в час, коли на наших рідних землях події процесу десталінізації викликали в народі приплив хвиливої радості і надії на полегкість, на краще майбутнє і навіть на радикальну перебудову суспільно-політичного життя, тут в західному світі, цей про-

цес викликав сум, тривогу і побоювання. Не в «Кремлі страх», як то думають наші ньюджерські «політики», а тут, за океаном... Чому?.. Що за причина? — спитаєте. Є причина... і дуже по-важна: побоювання розкриття «гангстерських карт» до кінця, побоювання виставлення на денне світло злочинців, дійсних злочинців, що протягом сорока років мордували невинний люд, обернувши в чисто диявольський спосіб людське життя у пекельні муки во ім'я... во ім'я «царства месії»... во ім'я «Один світ — одна держава», що є кінцевою метою «царства месії». Про це знають в Америці. Знає весь науковий світ, що від довшого вже часу намагається сказати повним голосом про це світові, але той голос заглушується барабаним ревом і гаміром.

Професор Іллінойського університету Ревіло Олівер так сказав про це:

«Большевицька масакра в Росії була організована в Америці, фінансована з Америки, і здійснена бандою дисциплінованих убивців, в кількості 1700 осіб, більшість яких походять з Нью-Йорк Сіті».

А російське РОНДД заявляє ще простіше:

«За всі ваші гріхи і злочини в нищезній населення на теренах колишньої Російської Імперії не вистачить ваших жидівських голів у всьому світі.»

Отже, коли б процес десталінізації не заторкував інтересів жидівства, то Хрущов був би найбільшим демократом, найбільшим гуманістом і кандидатом на нобелівську премію. А так — «песики», що навчилися добре ходити на задніх лапках, виконуючи волю своїх хазяїнів,

пишуть і представляють все шиворот-навиворот, з метою ввести в оману світ і самих себе. Ось їх мова про процес десталінізації:

«Ця „ударна акція” має на меті не засудження Сталіна, але приховання всіх душогубств і кривавих злочинів, вчинених... протягом 21 року диктатури Сталіна». І там же далі читаємо:

«Хрущов — це уособлення диявола, сатани, ката, злочини якого, особливо ж в Україні, перевищують криваві масакри Чингіс-Хана, Гітлера і Сталіна... Таким в opinіі Західнього Світу Нікіта Хрущов залишиться назавжди».

Внесемо маленьку ясність у це твердження: якщо ці панове під «opinією Західнього Світу» розуміють «opinію жидівства» — тоді ми одnodумці, до деякої міри. В противному разі — ми заявляємо цим панам: «тепле ваше слово, але — брехнею підбите».

(Щоб прирівнювати Хрущова до Чингіс-Хана, Гітлера і Сталіна — це, як кажуть галичани, треба бути вар'ятом.)

Резюме

Детально проаналізувавши події в СССР і причини, що сприяли їх появленню та розвитку, додамо, нарешті, стислу відповідь на питання: Що ж криється за процесом десталінізації?..

1. Процес десталінізації не виник сам по собі, він не впав із неба, як манна жидам (яка, доречі — ніколи не падала), а появився він в наслідок тиску народних мас, в наслідок домагання народу виявлення тих причин і винуватців, що запровадили країну в глухий кут тотальної

диктатури і тотального терору, проти всіх і вся, при якому даліше життя всіх шарів суспільства було вже неможливе, нестерпне морально й фізично, і воно не обіцяло в майбутньому нічого, крім суцільного здичавлення, руїни і краху існуючої системи.

2. Нове керівництво Кремля, від часу смерти Сталіна, стало висловлювати одверто те, що було відоме всім, але говорити про те було можливо тільки під страхом смерти. Знаючи, що світ ніколи не сприйме і не погодиться на існування «звіринного царства», створеного Сталіном, вони вирішили „демократизувати” його, шляхом повернення до дійв «святого» Леніна.

3. Процес десталінізації можливо було розпочати тільки в наслідок усунення всього «чужородного» елементу з державних, партійних і військових верхівок, а в першу чергу — «космополітів», на яких і скеровано головний вогонь десталінізаційного процесу.

4. Цієї основної тенденції десталінізації не могли не помітити закордонні «космополіти», і через те цей процес вони зустріли не тільки холодно і з побоюванням за своє «я», а навіть відверто вороже.

5. Побоювання «космополітів» не безпідставне: їм є чого боятися!. Могили «винниць», мільйони жертв голоду 1933 року та гекатомби інших жертв — «експерименту царства месії», будуть покладені на їх плечі, як не сьогодні, то завтра. Через це — замішання, страх і переполох у рядах «космополітів». Через це головного «диригента» десталінізації — Хрущова — вони прагнуть зобразити і представити в очах вільного світу як страшного злочинця, як

сатану в образі людини, а основне — як антисеміта; і навпаки: справжніх злочинців — катюг — як святих і непорочних.

6. Процес десталінізації це свідчення незаперечного і довершеного факту, що первісний інтернаціоналізм, на якому базувався і будувався ССРСР, і який, власне, через це знаходив підтримку і глорифікацію з боку «космополітів» всього світу, під час другої світової війни, волею неблаганих законів буття — зник, як роса на сонці, і його місце заступив державний великоросійський націоналізм Олександра Невського, Кутузова і Суворова — по лінії військовій, і Пурішкевича, Пушкіна і Шульгіна — по лінії суспільно-державній. Отже, ССРСР на сьогодні є типовою націонал-соціалістичною державою на зразок гітлерівської Німеччини.

7. В наслідок такої нежданої і дивовижної метаморфози, плюс в наслідок гігантського технічно-мілітарного прогресу в промисловості, ССРСР сьогодні, як ніколи, стабільний і міцний. Ніякі комбінації і зусилля „космополітів” зупинити процес десталінізації не дадуть бажаних їм наслідків. Другого „експерименту” з „царством месії” не вдасться їм розпочати на землях України-Руси, Великої Росії та Білорусії. Гої пізнали що таке «царство месії», і тому вони одностайно сказали: „Годі!”... „Довольно!”... „Будет!”...

А все це говорить про те, що про ССРСР ми вповні справедливо і законно можемо сказати словами Пушкіна: «Там русскій дух, там Русью пахнет!» І хоч не старою, а дещо оновленою і змодернізованою Русью, а все таки Русью, а не Ізраїлем, як це було чверть віку тому.

P. S.

Перечитавши знову рядки, писані шість років тому, ми переконалися, що вони не потребують ані зміни, ані доповнення. Проте, одна маленька фактична заввага не пошкодить:

Хрущова усунено від влади під тиском двох єдинокровних таборів (імперського і заокеанського), для яких його «антисемітська» політика була їм не по нутру. Що саме це було причиною упадку Хрущова, свідчить той факт, що спеціальна комісія приготувала для американського Сенату звіт, у якому говорилося, що до приходу Хрущова до влади було 41,1% жидів у Верховній Раді ССРСР, а за час його керування цей відсоток знизився до 0,25%, тобто — зменшився в 160 разів. Те «благоденствіє», що було до Хрущова, і яке може бути наглядно зображене ось такою диспропорцією —

$$\begin{array}{r} 41,1 \quad 48,9 \\ \hline 2 \quad 220 \end{array}$$

то було — на мові „звітодавців” — законно, справедливо і справжня демократія.

Усе, що не підкоряється цьому „чудесному критерієві благоденствія”, то є — гітлеризм, фашизм, нацизм і антисемітизм...

Розумійте, язиці, і покоряйтеся, яко з нами Бог... Дальші коментарі зайві.

ЗМОВА ПРОТИ ЦЕРКВИ

У нашій статті «Во ім'я правди» («Наша Батьківщина» за 16. IV. 1966 р.) ми згадали про існування 800-сторінкової книжки, виданої орде-ном еспанських єзуїтів і там же висловили при-пущення, що в ній подається детальний і прав-дивий звіт про Ватиканський Собор. Ані назви, ані змісту тієї книжки ми тоді ще не знали і, звісно, не могли знати, бо та книжка відразу попала на «індекс» і до берегів Америки вона не могла дістатися.

Та з бігом часу стали появлятися тріщини в монополю-цензурованій пресі Західнього сві-ту і, дякуючи цьому, ми дізналися, що назва ті-єї книги: «Змова проти Церкви», і що вона була роздана всім учасникам Собору. З тих же «щі-лин» дізналися про деякі деталі з перебігу Со-бору і про його залаштункових організаторів, діячів і промоторів. «Заборонений овоч — со-лодкий!» — каже народна мудрість. І тому ми спробуємо „розкусити” його, хоч і знаємо, що «рабам, підніжкам і лакейчукам» ця операція наша не буде до вподоби. То ж ідемо з Богом у серці в нелегку дорогу...

*

Основним стрижнем, навколо якого точила-ся і точиться боротьба в сучасному світі, це пи-тання „вибранництва божого”. День і ніч на всіх хвилях радіо-телевізійної мережі пропагується думка, що жидівство було і тепер є вибраним Богом народом. А з другого боку — християн-ська догма навчає своїх вірних, що жиди були

вибраним народом до першого пришествя на землю Христа, Сина Божого, Якого жиди вбили. Від того часу Бог відкинув жидів, прокляв їх і позбавив їх тим самим своєї божественної ласки, якою Він був обдарував їх раніше. Боже прокляття на жидах буде аж до того часу, поки жидівство не зіллється з Христовою Церквою.

На неодноразові натяки й пропозиції отців католицької Церкви, щоб жиди прийняли християнство, жидівство відповідало устами своїх рабинів, що треба зробити навпаки: настав бо час, коли християнський світ мусить перейти на Юдаїзм, бо, згідно з накресленим Богом пляном, Юдаїзм має запанувати у всьому світі...

До зудару між цими непримиримими доктринами мусіло прийти. І прийшло воно цілком несподівано для всього світу... на II Ватиканському Соборі.

Жидівство було і є твердо переконане, що гітлерівська «остаточна розв'язка» сталася з вини католицьких догм. Через те, як тільки закінчилася друга світова війна, вони стали шукати шляхів до знищення цієї смертоносної для них доктрини. Людиною, що зайнялася цією проблемою і якій жидівська преса вішає тепер лаврові вінки на його могилі, був Юлій Ісаак, французький жид, що віддавна досліджував історію, догми, літургію і катехизис католицької Церкви.

В 1947 році, за його ініціативою, була скликана в Зеелісбурзі (Швейцарія) всежидівська конференція, на якій на всю широчінь стояло питання знищення католицької догми. На цій

конференції було ухвалено видати біблію в новій редакції (що й було виконано, здається, в 1959-60 роках), а в додаток до того було виготовлено «знамениті десять пунктів поведінки християн супроти жидів», про які є тільки згадка в місячникові американсько-жидівського конгресового комітету — «КОМЕНТАРІ».

Ці десять пунктів, гадаємо, настільки «знамениті», що їх жидівство і до цього часу тримає в секреті. Проте — шило з мішка завжди вилізає!... І воно, як буде видно далі, вилізло. І то — не якнебудь, а в формі „молитви” папи Івана XXIII, що її подав жид-вихрест Ф. Е. Картус, який, перебуваючи в самому вирі соборових подій (в ролі перекладача), заховався аж за три псевдоніми, щоб не викрили його ролі на Соборі (про це буде далі).

Свої досліди по вивченню католицької Церкви, Ісаак втілює у своїй праці — «Христос і Ізраїль», у якій він доводить, що причина світової хвороби, що називається антисемітизм, в католицькій Церкві. Цю книжку він опублікував 1948 року, зараз же по гарячих враженнях з Зеелісбурської конференції.

З меморандумом, складеним на підставі цієї книжки, Ісаакові вдалося добитися короткої аудієнції у папи Пія XII (1949 р.). Але ватиканська твердиня не зворухнулася... Цим самим фактом папа Пій XII прирік себе на одержання посмертного титулу антисеміта, над яким учасники Зеелісбурської конференції старанно і наполегливо почали працювати, і в 1954 р. його було надано публічно у формі “The Deputy”.

Зазнавши невдачу місії Ісаака у папи Пія

ХІІ, жидівство стало вичікувати у моря погоди, не гублячи надії, що бажаний сприятливий момент настане. І дійсно, сподіваний момент прийшов з посадженням на папський трон папи-незаможника Івана ХХІІІ, який, першими кроками своєї діяльності, розпочав секретний «діялог» з «братами во Христі», наслідком якого було створення «Секретаріату християнської єдності», під головуванням кардинала Беа (25 березня 1960 р.), якому були надані права повної незалежності від адміністраторів ватиканської Курії і, крім того, йому було доручено скласти декларацію в жидівському питанні.

Підібрання кандидатури Беа на цей пост не було випадковим. Він мав численних друзів у вищих жидівських колах Нью-Йорку (друзів, ще з Берліну), а крім того, за даними каїрської газети "Al Gomhuria", Беа сам жид-прозеліт, правдиве ім'я якого — Бегар.

Через три місяці після створення цього «Секретаріату», у червні 1960 року, Ісаак дістає через французьку амбасаду, при допомозі Беа, аудієнцію в адміністраторів ватиканської Курії, спочатку в Тіссерана, який, вислухавши його, направив до кардинала Оттавіані. Оттавіані, в свою чергу, відіслав його до 83-річного кардинала Андре Жульєна, якому Ісаак і виклав свій „символ віри”.

Можна собі уявити, яким жахом охопило старенького кардинала, коли він, — як це видно з опису самого Ісаака, — слухаючи його розповідь про сіяння католицьким ученням антисемітизму, сидів, уп'явши очі невідомо куди, немов скам'янілий.

Скінчивши говорити, Ісаак став чекати на реакцію. Але Жульєн був мовчазний і нерухомий, мов камінь. Час ішов... але губи кардинала не ворухилися. Жульєн скам'янів, у повному розумінні цього слова, бо він бачив перед собою... «страшний привид».

Ісаак шукав виходу з такої ситуації... Хотів вийти... Але спохватився, подумав і відразу випалив: «До кого ж я маю звернутися з цією жахливою справою?» І знову довга мовчанка... Нарешті зі скам'янілих губ кардинала зірвалося:

— До Тіссерана.

— Я був уже в нього — відповів Ісаак. І знов довга мовчанка...

— Оттавіяні...

Ісаак пояснив, що він уже був і в нього... Після кілька хвилинної мовчанки Ісаак почув іще одно ім'я:

— Беа...

Цього тільки й треба було Ісаакові!... З Беа він мав уже від довшого часу контакти... Беа був «своя» людина.

На другий день Беа представив Ісаака папі Іванові XXIII. Зустріч відбулася на самоті, у папських покоях на четвертому поверсі.

Папа прийняв Ісаака з розпростертими обіймами, і всівшись поруч нього, почав слухати Ісаакову скаргу.

Під кінець розмови Ісаак спитав:

«Чи не залежить від самого папи. з його великою добротою, відповідальність за те, що ми сподіваємося тепер на щось більше?»

Папа розсміявся... Ісаак, використовуючи

цей веселий момент, став діяти в наказовий спосіб:

— Ви мусите студіювати антисемітизм!..
Весь Ватикан!.

Папа: Я думав про це від самого початку нашої розмови.

Ісаак: Чи можу я понести з собою якусь надію?

Папа: Ви маєте право на щось більше, ніж надія. (Цитати з "LOOK", Jan. 25, 1966).

Коли Ісаак відійшов, папа негайно ж дав зрозуміти адміністраторам Курії, що рішуче за-судження католицького антисемітизму має бу-ти переведене через скликуваний ним собор.

Можна собі уявити, яка була реакція Тіссе-рана, Оттавіяні та інших членів Курії, коли во-ни, вперше в історії католицької Церкви, почу-ли з уст голови тієї ж Церкви, викриття антисе-мітизму!.. Це ж так недавно папа Пій XII у сво-єму зверненні до бельгійських паломників (1938 року) сказав:

«Антисемітизм це рух, в якому ми, як хрис-тияни, не можемо мати жодної участі».

Який же антисемітизм мав на увазі папа, ставлячи католицьку Церкву в ряди антисемі-тів?..

Відповідь на це питання дано в книжці «ПАЛОМНИК», автор якої заховав своє ім'я під псевдонім М. Серафіян. Ось що читаємо в ній:

«У той час, коли грецькі гимни, коптицькі пісні і латинські канти рокочуть під арками римської базиліки, там не можливо почути мелодії Мозеса і Міріям, голосу Ягве з Синаю, або

ніжних тонів нагорної проповіді». А далі: «Коли ми прислухаємось до голосів антисемітів у віках і порівнюємо їх з голосами отців церкви Іриней, Тертуліяна, Хризостома, Августина, як також Аквіна, сучасних теологів і давніх авторитетів Орігена, Гротіуса, Мюллера і т. д., то вчуємо потік віковичної християнської упередженості, який нічим не відрізняється від антисемітизму».

Про цей антисемітизм докладав папі Ісаак, і, гадаємо, що саме цей антисемітизм мав на увазі папа Іван XXIII, даючи попередження Курії про необхідність прийняття спеціальної ухвали в жидівському питанні.

Отже — «впускання свіжого повітря в Церкву» — як це висловився папа-незаможник — мало відбутися у формі підкопання стовпів католицької Церкви і zdeградування її авторитетів до рівня звичайних антисемітів. Чи був свідомий цього папа-незаможник?.. Чи знав він чого добиваються від нього «паломники» в складі тристачленної делегації і декількох груп меншого складу від V'nai V'rith?..

Безперечно знав!.. В меморандумі Ісаака все було сказано до подробиць, і на тому, власне, меморандумі побудував Серафіян свою книгу «ПАЛОМНИК». (Ісаак помер вкінці 1963 р.)

У своєму місячникові «КОМЕНТАРІ» американсько-жидівський конгресовий комітет помістив іншу ревелаяційну статтю, під заголовком: «II Ватиканський собор і жиди» — псевдо-автора Картуса, в якій читаємо:

«Папа Іван XXIII за три місяці до своєї смерти зкомпонував молитву The Act of Reparation,

яку він мав на увазі зачитувати вголос у всіх римо-католицьких церквах всього світу в певний, призначений для того, день.

Повний текст цієї молитви такий:

«Ми свідомі тепер, що багато-багато сторіч сліпота покривала наші очі так, що ми не можемо бачити красу вибраного народу і розпізнати в їхніх обличчях рис наших упривілейованих братів. Ми свідомі того, що знак Каїна стоїть на наших лобах. Протягом сторіч наш брат Авель лежав у крові, яку ми точили, і в сльозах, спричинених забуттям Твоєї любови. Прости нам за прокляття, що його ми фальшиво причепили їм, як жидам. Прости нам за розп'яття Тебе вдруге во плоті їх, бо ми не знали що ми робили».

На цьому місці, гадаємо, читач задумається, та й не абияк!... Кому належить авторство цих слів?.. Папі-незаможникові чи Картусові?..

Поскільки Картус не подає джерела, в яку була надрукована ця „молитва”, то кожному вільно припускати, що цей твір є витвором вимріяної фантазії Картуса і його лона, як реверберації „знаменитих” 10-ти пунктів поведінки християн супроти жидів, уложених Ісааком. Щоб у читача не було сумніву, щодо нашого припущення, то ми розкриємо перед ним «карти»:

За словами редактора Джо Радді, автора в “LOOK” — «Як жиди змінили думання католиків» — виявляється, що Картус, який покладається у своїй статті на Серафіяна і Пушкіна, (Пушкін — псевдо автора статті в «TIME» про Собор), це одна й та сама особа, правдиве ім'я якої — Timothy Fitzharris-O'Boyle, S. J., жид-

вихрест, священник католицької церкви, який ординував у Біблійному Інституті в Римі, від 1954 року, і був одночасно перекладачем в «Секретаріаті для промоції єдності християнських церков» (під головуванням Беа), як також тримав дружні зв'язки з американсько-жидівським конгресовим комітетом. «Він був — як говорить Джо Радді *comme il faut* для праці в секретаріаті, цінним для американсько-жидівського конгресового комітету і спасителем для діаспори. Без нього жидівство не змогло б зробити того, що воно зробило»... Ще не все виявлено і не сказано про залаштункові ватиканські події, ще не все виведено на чисту воду, проте, вже й в теперішню пору можливо зробити певні повчальні висновки для тих, що думають (ба навіть і пишуть), що Ватикан докладав усіх зусиль, щоб зняти з жидів провину за убивство Христа».

Що це не відповідає правді — буде видно далі. А поки що — зауважимо, що проект декларації в жидівському питанні був уперше складений задовго до початку Собору, ще в 1961 році, на підставі матеріалів американсько-жидівського конгресового комітету, що представив Ватиканові свої вимоги у формі двох дослідчих праць, а саме:

1. «Образ жидівства у католицькому вченні» і
2. «Антижидівські елементи в католицькій літургії».

Проект цієї первісної декларації не задовольняв жидівських діячів ~~від~~ американсько-жидівського конгресового комітету і ~~від~~ В'наї

В'рith, що систематично перебували в Римі, провадячи переговори з ватиканськими чинниками, і «голоси яких було грімко чути на весь Рим».

Торг у мурах Ватикану йшов... Тиск побільшувався... Жидівство домагалось включення в декларацію спростовуючих слів про Бого-(Христо-)вбивство і по прокляття їх за це. Курія стояла від самого початку на становищі, що цих питань, чисто теологічного порядку, не сміє зачіпати Секретаріат Беа. Одначе папа Іван ХХІІІ, чи то з власних переконань, чи то розуміючи силу двох бомб, підкладених у базилиці «невідомими» особами, домагався їх включення в декларацію. Курія не погоджувалася. Через це власне декларація в жидівському питанні на першій сесії Собору не була поставлена на повістку денну.

Рабин Абрам Гешель, президент жидівської теологічної семінарії в Нью-Йорку (друг Беа від тридцятих років по Берліну) і доктор Наум Гольдман, голова світової конференції жидівських організацій прибули до Риму, щоб домагатися від Ватикану зробити „чистку” в католицькій літургії і катехизисові, як також викинути образливі для жидів слова про наvertання їх на християнську віру. (Чого ніколи не буде! — як сказав Картус у своєму «Паломникові»).

Буря серед жидів зростала... Щоб втихомирити і поінформувати жидівство як ідуть приготування до другої сесії Собору, Беа робить секретну поїздку до Нью-Йорку (березень 1963 р.), де в стінах АЖКК його зустрів і привітав Сінедріон у повному складі. Рабини бажали

знати, якого характеру має бути декларація, і чи буде включено пункт про “deicide & cursed people”.

Беа дав невиразну відповідь, і навіть зауважив, що коріння антисемітизму не тільки в релігійній площині, а ще й деінде.

Саме в цей час трапилася інша подія, що сколихнула католицький світ, а саме: була опублікована книжка Гохгута «Заступник», з метою тиску на Ватикан, у якій папа Пій XII, що його ще за життя вважали за святого, був показаний, як антисеміт.

У червні 1963 року папа Іван XXIII помер. В його упокоєнні консерватори, на чолі з ватиканською Курією, вбачали акт Божий, щоб не допустити до осквернення Церкви. В наслідок цього, увесь тягар розв'язки «гордієвого вузла» ліг на плечі новообраного наступника — папи Павла VI.

Ззовні здавалося, що новообраний папа буде твердо продовжувати лінію свого попередника. (Це явно і льстиво підкреслювала зацікавлена преса). Спочатку так і було. Але згодом папа Павло VI зайняв своє власне становище, відмінне від свого попередника. Причин до цього було декілька. Найголовніша з них це настирливе втручання жидівських лідерів у внутрішні справи Собору, як також п'єса Гохгута, на яку тодішній кардинал Монтіні, перебуваючи в Лондоні, гостро zareагував.

Ватиканська машина, перебуваючи під перманентним тиском жидівства, готувалася до другої сесії Собору. Беа приготував нову декларацію, в якій були задоволені всі домагання

жидів (деклярація від 8 листопада 1963 р.), і вона була в надрукованім виді роздана всім учасникам Собору.

Серед консервативної частини занепокоєння: «Єретична схема!»... «Беа хоче віддати Церкву під контроль жидів!»... «Беа став другим папою!»... Ці закиди були не без підстав, бо в Секретаріаті, очолюванім Беа, були, крім Картуса, ще й інші жида, — Григорій Баум (священик), монсеньор Жан Остеррайхер і, можливо, інші (покищо невідомо світові).

Посипалися перестроги до папи про можливість розколу Церкви, якщо деклярація не буде змінена. Папа погодився з цим. Він не міг не прийняти до уваги факту появи на першій сесії Собору алярмуючої книжки «Змова проти Церкви», і на початку другої — ще більш дошкульної книги — «Жида і Собор у світлі традицій і Біблії», виданої не без участі Ватикану. Деклярацію з повістки денної знову було знято і папа секретно доручає, цим разом координаційному комітетові, на чолі з Чікон'яні, скласти новий проект деклярації. Підкреслюємо — доручає не Беа, а секретареві закордонних справ Ватикану. Факт сам по собі більш ніж промовистий!

Для жидівства, а особливо для його лідерів — Джо Ліхтена (від B'nai B'rith) і Шустера (від АЖКК), зняття жидівського питання з повістки денної другої сесії Собору, лишилося «містерією», яка їх дуже стурбувала. Вони добачали в цьому акті можливість повного усунення жидівського питання з нарад Собору.

Щоб запобігти цьому, жида знову прикла-

дають одчайдушних зусиль. А папа Монтіні, зі свого боку, „монтує” свою власну «дипломатію», щоб заспокоїти жидів: він оголошує поїздку до святих місць, що перебувають в Йорданії, для зустрічі з православним патріархом Атенагорасом I. А щоб зробити добрий жест з боку жидів, він змінює навіть первісно накреслений маршрут і оголошує свою візиту до Ізраїлю.

«Дипломатія» папи була дуже невдала, бо на терені Ізраїля він метнув стріли в бік Гохгута, а до того ще повторив традиційну ватиканську догму про наvertання жидів на християнську віру, як єдино-вірну розв'язку для спасіння жидів. Головний рабин Ізраїлю через це саме відмовився зустрітися з папою Павлом VI, не зважаючи на домагання уряду Ізраїля.

Від цього моменту папа ще дужче «охолов» до ентузіастичних намагань Беа і його друзів з Секретаріату, з АЖКК і з В'наі В'рith.

Деклярація, складена Чікон'яні, відбивала в собі «навертальну» ментальність папи, і ні слова не говорилося в ній про Бого-(Христо-)вбивство та прокляття жидів. Очевидно, що така декларация (зміст якої затримано в секреті від зовнішнього світу), була несприйнятливою для жидів. Але які могли бути секрети, коли жидівство мало свої вуха й очі всередині Ватикану?!. І справді в „Нью-Йорк Таймс”-і ~~за~~ 12 червня, 1964 року, появилася репортаж з Риму, в якому говорилося про ревізію декларації Беа і її «вихолощення». А в серпні появилася навіть повний текст тієї «секретної» декларації Чікон'яні в «Нью-Йорк Геральд Трібюн».

Відомий уже нам рабин Гешель, негайно

інструктує Артура Гольдберга (в той час члена Найвищого Суду США), і здобуває йому аудієнцію в папи, при допомозі монсеньйора Гігінса ("National Catholic Welfare Conference", Washington, D. C.), а згодом добився, через того ж монсеньйора Гігінса і бостонського кардинала Кушінга, і для себе аудієнції в папи, при умові, що вона буде секретною.

На прийнятті рабин Гешель, разом з Шустером (АЖКК) при його боці, говорив до папи в міцному тоні про несотворені жидами гріхи і домагався появи декларації, у якій була б, крім відомих домагань, ще й згадка про заборону католицькій Церкві провадити навертання жидів на християнську віру. Тон розмови і вимоги рабина Гешеля прикро вразили папу, бо вони були несумісні з його енциклікою (6 серпня 1964 р.). Це помітив Шустер, і щоб пом'якшити хоч трохи ситуацію, він почав розмовляти з папою в іншому тоні французькою мовою, якої Гешель не розумів.

Цей маневр Шустера дещо змінив настрої папи, але в цілому, наслідок цієї «конференції на вершинах» нічого не приніс для жидів, крім розчарування і сварки в АЖКК. Для консерваторів Собору часті візити жидівських діячів були підтвердженням тієї думки, що американське жидівство є тією силою, що стоїть горою за прийняття Собором в приемних для них тонах декларації, і що на послуги його стали всі американські єпископи і кардинали. (За винятком McIntyre — П. П.).

У дійсності ж так і було: кардинал Spellman заявив на АЖКК, що «обвинувачення жидів за Бого-вбивство є абсурдні». Кардинал Кушінг

писав: «Жидівська декларація є пробним каменем нашої щирости». Кардинали Ріттер і Майєр домагалися повернення до декларації Беа (редакція 8 листопада 1963 р.), а єпископ Стів Левен (San Antonio) домагався викреслення з тексту декларації розділу про навертання жидів. Щождо Бого-вбивства, то він сказав: «Ми мусимо викинути це слово з християнського словника, щоб його ніколи більш не використовували проти жидів».

Як не як, а тривога і непевність у жидівських колах не зменшувалася. Жиди дотримувалися максималістичної вимоги: «Або така декларація, якої ми хочемо, або — ніякої..»

З відкриттям третьої сесії Собору настав, нарешті, день, коли кардинал Беа з'явився на форумі з декларацією у новій редакції, яка стосувалася не тільки жидів, а й інших релігій — гінду, буддистів і магометанської.

Дебати тяглися довго, і було подано понад 70 пропозицій для її виправлення. Ця нова декларація, на думку Картуса, як також інших «обсерваторів», була сильніша, навіть, від декларації Беа від 8 листопада 1963 року. Намагання Чікон'яні не допустити цієї декларації до друку і роздачі її членам Собору для голосування, не мали успіху. Більшість була по боці Беа. Чікон'яні не переставав переконувати папу про можливість розколу Церкви. Він вживав тактику відтягання голосування і запропонував, нарешті, голосувати по окремих розділах декларації (split vote). Ця його пропозиція також перепала.

Адміністратори Курії не переставали тис-

нути на папу. І врешті-решт папа погодився відкласти голосування на четверту сесію, що мала бути восени 1965 року. У четвер 19 листопада, Тіссеран оголосив Соборові, від імені папи, про перенесення голосування на четверту сесію. І тут, — як говорить Картус, — стався спонтанний вибух у залі: члени Собору повставали зі своїх місць і почали гуртуватися купами.. Що робити? — радилися.

Папа Монтіні, сидячи в цей час у своїх апартаментах, на четвертому поверсі, і спостерігаючи цю подію через телевізію, промовив: «Ми маємо турботи... Вони не розуміють...»

Аркуші папсру пішли від групи до групи... Петицію з 1500 підписами несуть до папи, домагаючись голосування.

Папа був непохитний: «Не буде голосування на цій сесії!..»

Однаке через ніч, невідомо які сили і в який спосіб — примусили папу змінити своє рішення (про це не говорять жодні джерела).

У п'ятницю 20 листопада 1964 року, відбулося голосування з вислідом відомим всьому світові.

Отака правда про «намагання Ватикану зняти з жидів провину за убивство Христа».

Питання: Як сприйняло жидівство цю декларацію, — як перемогу, чи як поразку?.. Чимало радості було серед рядових американських жидів, які вважали, що їхня декларація знайшла свій шлях і жиди перемогли. Насправді ж це не так. Досвідчені професіоналісти з АЖКК та В'наі В'гітх були розчаровані і пригнічені у зв'язку з тим, що прийнята декларація, в порівнянні з декларацією Беа від 8 листопада

1963 року, була значно слабша. Рабин Гешель сказав навіть, що неспроможність Собору винести декларацію такої сили, як її первісно зредагував Беа з папою Іваном XXIII, це наявний доказ «акту віддання поваги сатані». Інші жидівські коментатори подали навіть сатиричного характеру відгуки.

Професіоналісти з V'nai V'rith і АЖКК мали нагоду ще більше розчаруватися в цінності декларації: в лютому 1965 року, єпископ Луїджі Карлі (з Сегні, Італія) вмістив у дієцизному журналі ось такі слова: «Жиди часів Христа і їх нащадки до сьогоднішнього дня були і є колективно відповідальні за смерть Христа».

Через декілька тижнів, на Великдень, папа в часі Служби Божої на площі в Римі, згадав про розп'яття і тяжку відповідальність за нього, жидів.

З цієї нагоди головний римський рабин сказав: «Навіть найбільш кваліфіковані католицькі особистості не позбавлені пасхальних забобонів».

25 квітня 1965 р. в «Нью-Йорк Таймс» знову появляється кореспонденція з Риму, Роберта С. Доті, в якій говорилося, що декларація знов має турботи, і що папа передав її на розгляд своїх чотирьох консультантів, щоб очистити її від протиріч з біблією і зробити більш приємною для арабського світу.

Дружні розмови жидівських лідерів з Секретаріатом Беа продовжувалися, що видно хочби і з того, що рівно через три дні після появилення репортажу з Риму, Беа знову поспішив з своїм секретарем до Нью-Йорку, де зустрічав його на аеродромі і привітав від АЖКК, Моріс

Б. Абрам, Секретар Беа спростував репортаж Доті, як не відповідаючий дійсності, і що Секретаріят, — додавив він, — ще й тепер має повну контролю над декларацією.

Тут же він подав і вияснення, перепрошального характеру, щодо проповіді папи Монтіні. «Не забувайте, — говорив він — що папа промовляв до звичайних і простих віруючих людей, а не до наукового тіла.»

У цей час Секретаріят для єдності церков працював над остаточним тестом декларації, модифікуючи її на основі вказівок Собору і, зокрема, римського єпископа.

В Секретаріяті, що складався з 31 члена, виявилися розбіжності, щодо Бого-(Христо-)вбивства. Як і раніше, цей «секрет» негайно був переданий кому слід. І „Нью-Йорк Таймс” знову вдарив на сполох: 20 червня 1965 року появляється репортаж, того самого Доті, в якому говорилося, що декларація перебуває в процесі студювання і вона, можливо, буде цілком відкинена.

Коли підсунули цей репортаж кардиналові Беа, він відповів, що «репортаж позбавлений будьяких основ, а тому він не заслуговує навіть на заперечення».

У перших числах вересня Доті дав знову репортаж, з якого було видно, що заперечення Боговбивства було викинуто з декларації.

Жидівські лідери в непевності й тривозі: Що робити?.. Погодитися з послабленою декларацією, чи далі добиватися повної перемоги?

Тверезіші голови їхнього проводу були свідомі того факту, що в цю пору жодний тиск і міроприємства вже не зроблять «цуда над Віс-

лон». А все ж таки й тут вони шукали шляхів, через тих же осіб, що й у минулі роки, до осягнення повної перемоги. Але — марно!.. 28 жовтня був опублікований промультований папою текст декларації, з якого світ довідався, що в порівнянні з текстом прийнятим Собором, 20 листопада 1964 року, він був значно слабший; у ньому не було заперечуючої згадки про Бого-(Христо-)вбивство, чого так настирливо домагалися жиди.

Як бачимо — папа Павло VI цілковито відсепарував себе від напрямних свого попередника папи-незаможника Івана XXIII.

За це папа Монтіні, покищо, не дістав ще офіційного титула антисеміта. Але Картус, що «люб'язно» присвятив йому свого „Паломника”, теж «люб'язно» не забув пригадати йому його «гріх» у зв'язку з публікацією в 1958 р. книжки Анджело Альберті — «Послання Євангелія», в якій читаємо:

“The condemnation of the Jewish world will be announced by the Holy Spirit (on Pentacost day)... They will be condemned to ruin... wandering thru the world in absolute discomfort... and reduced to a mere collection of business people”.

До цієї книжки була додана ось така передмова:

“This work, with its notes, full of sobriety and devotion... the sacred Word explained in its full sense, which is a unique sense and the sense of Revelation, and not interpreted in a personal way, arbitrarily and thus open to deformations... This is a kind of paraphrased synopsis with a sober commentary. Which will bring clarity and reflection to those who read it”.

Ця передмова — говорить Картус — тим більш болюча і алярмуюча, що написав її ніхто інший, як тодішній архієпископ Міляну монсенйор Джіовані Батіста Монтіні, пізніший кардинал, а теперішній Святий Отець.

Від себе добавимо: Quod erat demonstrandum!..

Гадаємо, що вищенаведеними цитатами ми допомогли розкрити таємницю II Ватиканського Собору, що було для декого «містерією».

Коли приймемо до уваги, що Франклін Д. Рузвелт дістав посмертно титул антисеміта (від голівудського «вундеркінда» Бен Гехта), як також папа Пій XII (від «німця» Ралфа Гохгута), то в чім гарантія, що й папа Павло VI теж не дістане, — як не тепер то в четвер, — цього почесного титула з ласки якогось «вибранця»?..

Резюме

Аналізуючи сучасні політичні тенденції у світі, і «анатомізуючи» кожне слово, що вийшло з-під пера Картуса — троянського коня в стінах Ватикану — ми прийшли до такого висновку:

1. Змова проти Церкви вповні і виразно виявилася на II Ватиканському Соборі. Не виявитися вона не могла, бо доктрини християнства і юдаїзму були і є взаємознищуючими.
2. Двобій (поєдинок) цих двох сил вдалося здійснити завдяки свідомій і пляновій інфільтрації християнської Церкви юдаїстичними елементами, спеціально вишколеними і підготованими до „місійної діяльності”,

які й обняли становища отців в околицях Риму, а навіть і в самому Ватикані.

3. Навертальна доктрина католицької Церкви була і є не тільки фальшивою, а й зухвало-образливою для всіх не католиків. («Тільки на католицькому кораблі зможе людина в'їхати в рай» — сказав колись, близький до ватиканських кіл, архієпископ Іван Бучко).
4. „Бумеранг”, що його майструвала католицька Церква протягом віків, обернувся, нарешті, проти неї самої, бо часи Доніна і Христіані (найбільші відступники від Юдаїзму) минулися безповоротно. Їх місце зайняли «картуси», що перебувають у найтіснішому контакті з жидівським центром.
5. «Молитва» папи Івана ХХІІІ (“The Act of Reparation”), що її опублікував Картус у місячникуві АЖКК, має виключне значення і важливість: у ній жидівство виявило свої затаєні думки й наміри супроти християнського світу, які воно прагне здійснити з приходом «царства месії».

Ця «молитва» є настільки ревелюційна (а одночасно незбагненна для розумово здорової людини), що ми вміщуємо її, на закінчення цієї праці, англійською мовою, щоб дати змогу тим мамам, що вже «не розуміють» української мови, учити своїх дітей цієї „молитви” по-англійському:

“We are conscious today that many many centuries of blindness have cloaked our eyes so that we can no longer either see the beauty of the Chosen People nor recognize in their faces the featu-

res of our privileged brethern. We realize that the mark of Cain stands upon our foreheads. Accross the centuries our brother Abel has lain in the blood which we drew or shed the tears we caused by forgetting Thy love. Forgive us for the curse we falsely attched to their name as Jews. Forgive us for crucifying Thee a second time in their flesh. For we know not what we did”.

17 червня 1966 р.

ПІСЛЯ МОВА

з якої читач довідається про українську національну хворобу „свербигуз”

2

«До того часу поки на буде знищений в кожному з нас наш внутрішній хам, шкода говорити про державне відродження України».

(Є. М.)

Нехай шановний читач не подумає, що хвороба «свербигуз» — це те ж саме що й геморой. Ні!.. Лише по характеру їх прояву ці хвороби схожі, але місця їх дій — різні. Коли геморой, як відомо, діє в нижній частині людського тіла, то „свербигуз” атакує людину зверху, а саме — з мозку, а вже далі — спускається до улюбленого місця геморою, викликаючи страшну сверблячку язика.

Вияв цієї „хвороби” доводилося нам спостерігати в житті багато разів. Але ж в такій безпардонній формі, як це трапилося нам у зв'язку з започаткуванням друкування підвалами в «Нашій Батьківщині» дослідчої праці «ПРОТИ ТЕЧІЇ», вона ніколи й ніде не проявлялася.

Річ у тім, що після появи другого підвалу в «Нашій Батьківщині», редактор опинився під „обстрілом”: писалися листи з „порадами та пересторогами” і, навіть, з доріканнями за нерозважність редактора.

Для уявлення сили, з якою часом може діяти „свербигуз” на українську ментальність, ми вва-

жаємо за свій обов'язок подати до відому читачів декілька листів, що їх одержала редакція «Нашої Батьківщини» в часі друкування «Проти течії». Ось вони:

1. Достойний пане редакторе!

Уже кілька разів збирався Вас відвідати, та про деякі важливі справи поговорити, та недуга не дозволяє. А ось тепер рішив написати. Причина цьому — статті якогось Поль Половецького, що їх Ви містите в підвалі. Спочатку все виглядало на непристойний шарж, але тепер — ніби всер'йоз. І це дуже зле. Ви мабуть і не знаєте, що таку саму пакость виписують писаки в СС-СР, на замовлення „для масового читача”. Ви може навіть і не підозріваєте, що оте „Проти течії” — звичайна макулятура, прекрасний зразок чапленківської духової та інтелектуальної ниці, нахабна брехня та мітингове „під науку” позерство. Окрім цілей, задля яких ліпиться вся ота макулятура публіцистична, з писанини Половецького, можна догадатися тільки про одне: що він трохи знає англійську мову, і то не настільки, щоб розуміти де оригінал, а де переклад. І де в нього взялася відвага писати а у Вас містити таку пакость в демократичному українському журналі для мене справді нерозгадана таємниця.

Мене хвилює тепер ось що: як читачі сприймуть оту мудрість?.. Уявляю собі: а що якби я, наприклад, не знав нічого в площині зачеплених справ? Прийшлося б (хоч

до певної міри) повірити Половецькому. І яке б це було свинство!? А якраз таку перспективу мають Ваші читачі. І ось це дуже зле. Про таке Христос учив нас: «Лучше тобі камінь млиновий на шию, та кинутись в море...»

Я очевидно не роблю тут Вам жодних натяків, ні порад. Поміщуйте собі на здоров'я бабранину Половецького, тільки знайте, що Ви свідомо робите злочин, якого не змиють ні статті о. Губаржевського, ні діяльність братства, ні все інше, за що певно беретеся.

І це пишу Вам не тому, що намагаюся вплинути на Вас, а тому, щоб не було неясности між нами, і щоб ніхто не дорікав мені, що я нічого не сказав, а пропустив он яке мовчки. Бо у всьому мусить бути міра!.. „Нельзя же до безчувствія”!».

З належною пошаною і любовію

7. 22. 66.

(Підпис)

А ось і другий лист:

2. Вельмишановна редакціє!

З гірким розчаруванням доводиться писати Вам цього листа. Я відчуваю, що поява статті п. Поль Половецького — «Проти течії» — в „Нашій Батьківщині” — це передвісник її занепаду. Не можу додуматися, як може редакція такого українського органу, як „Наша Батьківщина”, що твердо стоїть на ґрунті православному та на сторожі Української Православної Церкви,

допускати на її сторінки писання явно антирелігійного змісту. Мені здається, що свої погляди по змісту Біблії, п. П. Половецький має надруковані окремою книжкою, але оскільки така книжка має сильних конкурентів в ССРСР, вона тяжка для збуту, і ось натрапив він на сторінки „НБ” — може тут пощастить. Шкода, що на молоді плечі нашої газети звалюється тягар такої „філософії”, а тим більш шкода, що автор її ховає своє обличчя під псевдонім, і нема можливости розтлумачити йому самому, щоб не червоніти на шпальтах української преси, чому для нас людей-українців Біблія є Книгою Святою, і як п. П. Половецький, називаючи біблійні історії „вигадкою”, а може й „дурманом”, нищить душу свого народу, якщо він на правду до цього народу належить.

Правда, автора „Проти течії” не так трудно й виявити після того, коли він в своїх тлумаченнях посилається на авторитет „архієпископа української автокефальної православної церкви Євгена Бачина-Бачинського, якого в українській Церкві не було, нема і церква не знає його.

Останні свої думки напишу після наступного числа „НБ”, коли там ще й далі буде друкуватись руйнуюча стаття п. П. Половецького.

Зі щирою пошаною

26 липня 66 р.

(Підпис)

Коли читач прийме до уваги, що ці два листи (а таких і подібних було чимало), сповнені

чабанської лайки, були писані після прочитання перших 18 сторінок щойно виданої книжки «Проти течії», тоді, гадаємо, він зрозуміє і, можливо, навіть застановиться над фактом наявного глибокого вкорінення „хвороби свербигуз” в наш національний організм, без знищення якого — шкода й мови про відродження української національної держави. Тільки цю мету ми й мали на думці, публікуючи листи цих двох „високоосвічених ерудитів”...

Минуло 5 місяців від часу першого „бомбардування” редакції. Гадалося, що людські пристрасті й безумство „розуму” вляглися... втихомирилися. Принаймні — до виходу в світ цієї праці. Так ні!.. Знайшлося ще декілька „хворих на свербигуз”, які своїми листами намагалися заблокувати вихід у світ незнаного їм твору — «Проти течії».

Ось цитати з одного з них:

«... Коли мені дали прочитати псевдо-наукову статтю п. Поля Половецького, то я прийшов у жах від того, яке вона вносить баламутство серед читачів, необізнаних з Біблією...

П. С. Оце тільки що я почув, що Ви хочете цей „реферат” видати книжкою, — Боже борони! Це — атеїстична пропаганда».
(10. XII. 66)

Вдумуючись у поведінку цих людей, а за тим перечитуючи ще й ще егну кількість разів вищеподане мотто поета-воїна Армії УНР, з болем у серці доводиться прийняти його афористичну тезу без жодних застережень. То — зо-

лоті слова, які кожен мусить викарбувати собі на видному місці, щоб їх перечитувати і вдумуватися в них щоденно. Мало того!.. Мусить пояснювати і доказувати своїм синам і дочкам, що тільки через некультурність і хамство ми, українці, не маємо держави. Без викорчування з нашої ментальности поведінки Хама — насмішки, глузування і безпідставного осуду — шкода мови й зусиль про яку б то не було Україну.

Той, хто хоче читати „проповіді і застереження”, за підручником свого власного неуттва, хай читає, де хоче, тільки не в „Нашій Батьківщині”, що з таким великим трудом, вкладом зусиль і жертівній співпраці чесних співробітників досягла певного рівня і ваги серед нашого суспільства... Сумно, пани-брати! Але...

7 січня 1967 р.

Кінець

Від Видавництва:

Разом з Автором заявляємо, що всі зауваги, поправки, виявлення неточностей чи хиб, що, можливо, трапилися в дослідчій праці «Проти течії», як також здорова, культурна критика — будуть прийняті з подякою і надруковані в числах «Нашої Батьківщини».

ЗАВВАЖЕНІ ДРУКАРСЬКІ НЕДОГЛЯДИ

надруковано: має бути:

Стор. 5, ряд. 15 знизу	базовану	базованої
Стор. 8, ряд. 11 згори	імрелії	імперії
Стор. 24, ряд. 16 згори	Бег	Бог
Стор. 31, ряд. 1 знизу	догму,	догма,
Стор. 32, ряд. 15 знизу	„мамону”	„мамони”
Стор. 40, ряд. 4 згори	мамони”	мамоні”
Стор. 44, ряд. 7 знизу	Звідки	Звідси
Стор. 44, ряд. 6 знизу	дерава	держави
Стор. 45, ряд. 2 знизу	меленької	маленької
Стор. 46, ряд. 15 знизу	мленьке	маленьке
Стор. 46, ряд. 8 знизу	докому	декому
Стор. 49, ряд. 6 згори	можнна	можна
Стор. 54, ряд. 16 згори	щадна	жадна
Стор. 70 ряд. 5 знизу	колонізаційної	колонізаційної
Стор. 74, ряд. 4 знизу	філсоофії	філософії
Стор. 96, ряд. 14 згори	спяйнято	сприйнято
Стор. 111, ряд. 3 згори	лнія	лінія
Стор. 123, ряд. 14 знизу	„космополітів”	„космополітів”
Стор. 124 випав рядок-дата:		18 липня 1966 р.
Стор. 128, ряд. 13 знизу	французську	французьку

З М І С Т

	Стор.
Мандрівка в сиву давнину	5
I. Колиска Західної цивілізації	
II. Біблійні події в світлі науки	
III. Свята Біблія чи “Mein Kampf”?	
IV. Талмуд і Християнство	
V. Резюме	
Сучасна дилема	35
1. Наша сумна сучасність	
2. Змагання двох дияволів у ретроспекті	
3. Рецидив гітлеризму і його наслідки	
4. Один світ — одна держава	
5. Де ж пристановище Христа?	
6. Сучасна дилема	
Питання антисемітизму	63
1. З позицій сили, лакейства чи правди?	
2. Міт про переслідування	
3. Українці — „погромщики”	
4. Мораль „вибраного народу”	
5. „Антисемітизм” Тойнбі	
6. „Антисемітизм” Форрестола	
7. Жиди — „антисеміти”	
8. „Народний” президент, чи сіоністський?	
9. Президент — „антисеміт”	
10. Арабський „антисемітизм”	
11. Резюме	
Що криється за процесом десталінізації	103
Змова проти Церкви	125
Післямова	147

Всі права застережені
Друковано 1000 примірників

КУПУЙТЕ І ЧИТАЙТЕ КНИЖКИ
ВИДАННЯ «НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ»

ГАЛИНА ЖУРБА	
Сморгонські ведмеді — — — — —	\$ 0,20
АНТІН ЧЕКМАНОВСЬКИЙ	
Віки пливають над Києвом — — — — —	" 2.25
КОСТЬ ТУРКАЛО	
Т о р т у р и — — — — —	" 2.50
ЛЕВКО ЧИКАЛЕНКО	
Уривки зі спогадів 1919-20 років — —	" 1.75
АНАТОЛЬ ГАЛАН	
Між двома смертями — — — — —	" 2.00
ВАСИЛЬ ДУБРОВСЬКИЙ	
2-ий Відділ БАМЛАГ-у ГПУ-НКВД —	" 1.00
ВАСИЛЬ БАРКА	
Вершник Неба — — — — —	" 1.50
ГАЛИНА ЖУРБА	
Тодір Сокір — — — — —	" 5.00
ПОЛЬ ПОЛОВЕЦЬКИЙ	
Проти течії — — — — —	" 2.25
«За Віру Православну Українську», ч. I	" 1.50

Nasha Batkiwschyna
133 East 4th Street
New York, N. Y. 10003

ТВОРИ АВТОРА

1. Цар премудрий Саривон

історична поема-сатира.
Видання „Логос”, 1965

Готові до друку:

2. Велика Руїна

ліро-епічна поема

3. Геєнна Огненна

українські визвольні змагання у світлі
нових документів і фактів

4. Записки Крігсфербрехера

мемуари

5. Над Безоднею

збірка поезій

\$ 2.25